

American Pravda: Mossad Assassinations
The JFK Assassination and the 9/11 Attacks?

Ron Unz • January 27, 2020

Original:

<https://www.unz.com/runz/american-pravda-mossad-assassinations/>

https://www.unz.com/wp-content/uploads/2020/02/Ron_Unz_American_Pravda_Mossad_Assassinations.pdf

Translated:

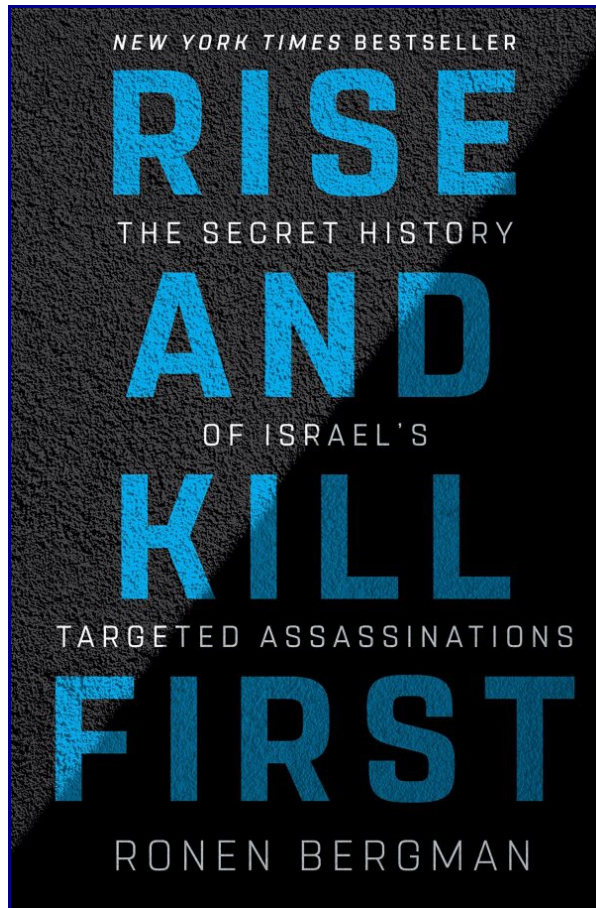
Amerikai Pravda: Moszad-gyilkosságok

A JFK-gyilkosság és a 9/11-i támadások?

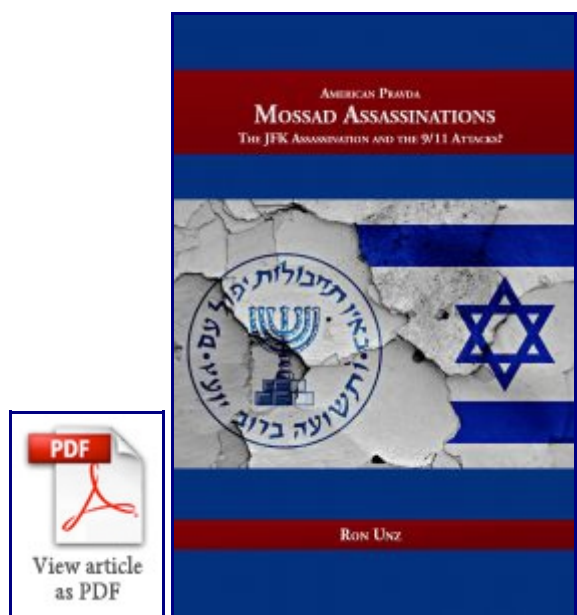
Ron Unz • 2020. január 27

https://www-unz-com.translate.google.com/runz/american-pravda-mossad-assassinations/?_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=hu&_x_tr_hl=en

A K o o g l i magyar fordítása természetesen kizárólag tájékoztató jellegű

A vesztfáliai békétől a dzsungel törvényéig

Az iráni Qassem Soleimani tábornok január 2-i amerikai meggyilkolása óriási pillanat volt. Szulejmani tábornok 80 milliós nemzetének legmagasabb rangú katonai alakja volt, és 30 éves pályafutásával az egyik legnépszerűbb és legelismertebb ember. A legtöbb elemző csak Ali Khamenei ajatollah, Irán idős legfelsőbb vezetője után a második helyre sorolta befolyását tekintve, és széles körben elterjedt hírek szerint arra buzdították, hogy induljon az elnöki posztért a 2021-es választásokon.

Békeidőben bekövetkezett halálának körülményei is igen figyelemre méltóak voltak. **Járművét egy amerikai Reaper drón rakétája égette el az iraki bagdadi nemzetközi repülőtér közelében, közvetlenül azután, hogy az amerikai kormány által eredetileg javasolt béketárgyalásokra szokásos kereskedelmi járattal odaérkezett.**

Legnagyobb médiánk szinte figyelmen kívül hagyta egy ilyen magas rangú politikai és katonai személyiség e hirtelen, váratlan meggyilkolásának súlyosságát, és óriási figyelmet szentelt neki. Egy nappal később a reggeli *New York Times* címlapja szinte teljesen tele volt az eseményről és annak következményeiről, valamint több belső oldal is, amelyek ugyanarra a témára vonatkoztak. Ugyanezen a héten később az amerikai nemzeti újság címlapjának összes oldalának több mint egyharmadát ugyanarra a megdöbbentő történetre utalta.

De még a veterán újságírók csapatai által készített ilyen bőséges tudósítások sem mutatták meg az incidens megfelelő kontextusát és következményeit. Tavaly a Trump-adminisztráció „terrorista szervezetnek” **nyilvánította** az Iráni Forradalmi Gárdát, széleskörű bírálatokat, sőt nevetségessé vált a nemzetbiztonsági szakértők részéről, akik megdöbbentek az iráni fegyveres erők egy jelentős ágát „terroristának” minősítve. Szulejmani tábornok a testület legfelsőbb parancsnoka volt, és láthatóan ez biztosította a legális fügelevelet a diplomáciai békemisszióban végzett fényes nappal meggyilkolásához.

De vegye figyelembe, hogy a Kongresszus fontolgatja [az Oroszországot a terrorizmus hivatalos állami szponzorává nyilvánító törvénykezést](#) , és Stephen Cohen, a kiváló oroszországi tudós azzal érvelt, hogy a második világháború vége óta egyetlen külföldi vezetőt sem démonizált az amerikai média olyan tömegesen, mint az orosz. Vlagyimir Putyin elnök. Évek óta számos feldúlt szakértő Putyint „az új Hitlernek” minősítette, és néhány prominens személy még a megdöntését is szorgalmazta, vagy a halál. Így már csak egy-két lépésre vagyunk attól, hogy nyilvános kampányba kezdjünk egy olyan ország vezetőjének meggyilkolására, amelynek nukleáris arzenálja gyorsan megsemmisítheti az amerikai lakosság nagy részét. Cohen többször is figyelmeztetett, hogy a globális nukleáris háború jelenlegi veszélye meghaladhatja azt, amellyel az 1962-es kubai rakétaválság napjaiban szembesültünk, és teljesen el tudjuk-e utasítani aggodalmát?

Még akkor is, ha kizárólag Solemaini tábornok meggyilkolására összpontosítunk, és teljesen figyelmen kívül hagyjuk annak veszélyes következményeit, úgy tűnik, kevés modern precedens van arra, hogy egy másik nagy ország erői hivatalosan nyilvánosan meggyilkoljanak egy magas rangú politikai személyiséget. Múltbeli példák után tapogatózva, csaknem három generációval ezelőtt, a második világháború idején jutottak eszembe, amikor a szövetségesek által segített cseh ügynökök 1941-ben Prágában meggyilkolták Reinhard Heydrichet, majd az amerikai hadsereg később lelőtte Isoroku japán admirális gépét. Yamamoto 1943-ban. Ám ezek az események egy brutális globális háború hevében történtek, és a szövetségesek vezetése aligha tüntette fel őket hivatalos kormányzati merényletként. David Irving történész felfedi, hogy amikor Adolf Hitler egyik segítőtje azt javasolta, hogy ugyanabban a konfliktusban kíséreljék meg a szovjet vezetők meggyilkolását,

Ausztria-Magyarország trónörököse, Ferenc Ferdinánd főherceg 1914-es terrorista meggyilkolását minden bizonnyal a szerb hírszerzés fanatikus elemei szervezték, de a szerb kormány hevesen tagadta saját bűnrészességét, és soha egyetlen nagy európai hatalom sem vett részt közvetlenül a cselekményben. . A gyilkosság utóhatásai hamarosan az első világháború kitéréséhez vezettek, és bár sok millióan haltak meg a lövészárkokban a következő néhány évben, teljesen elképzelhetetlen lett volna, hogy az egyik fő hadviselő fél fontolóra vegye egy másik vezetőségének meggyilkolását.

Egy évszázaddal korábban a napóleoni háborúk Európa egész kontinensén dúltak egy generáción keresztül, de nem emlékszem, hogy bármiféle kormányzati merényletet olvastam volna abban a korszakban, nem is beszélve a megelőző 18. század meglehetősen úri háborúiról. Nagy Frigyes és Mária Terézia katonai eszközökkel vitatta a gazdag Szilézia tartomány tulajdonjogát. Aligha vagyok a modern európai történelem specialistája, de miután az 1648-as vesztfáliai béke lezárta a harmincéves háborút és rendszeresítette a hadviselés szabályait, nem jut eszembe olyan nagy horderejű merénylet, mint Szulejmani tábornoké.

A korábbi évszázadok véres vallásháborúinak megvoltak a maguk része a merényletek. Például

úgy gondolom, hogy II. Fülöp spanyol állítólag különféle összeesküvéseket bátorított I. Erzsébet angol királynő meggyilkolására, azzal az indokkal, hogy gyilkos eretnek volt, és ismételt kudarcuk segített rávenni, hogy elindítsa a szerencsétlenül járt spanyol Armadát; de jámbor katolikus lévén, valószínűleg elzárkózott volna attól, hogy a béketárgyalások trükkjét használja, hogy Erzsébetet a végzetébe csalja. Mindenesetre ez több mint négy évszázaddal ezelőtt volt, így Amerika mára meglehetősen feltérképezetlen vizekre helyezte magát.

A különböző népek eltérő politikai hagyományokkal rendelkeznek, és ez nagy szerepet játszhat az általuk alapított országok magatartásának befolyásolásában. Bolíviát és Paraguayt a 18. század elején hozták létre a pusztuló Spanyol Birodalom szilánkjaként, és a Wikipédia szerint közel háromtucatnyi sikeres puccsot éltek át történelmük során, ezek többsége 1950 előtt, míg Mexikóban fél tucat. . Ezzel szemben az Egyesült Államokat és Kanadát angolszász telepes kolóniákként alapították, és egyik történelem sem jegyez még meghiúsult kísérletet sem.

Forradalmi háborúink során George Washington, Thomas Jefferson és a többi alapító atyánk teljes mértékben felismerte, hogy ha erőfeszítéseik kudarcot vallanak, mindannyiukat lázadóként akasztják fel a britek. Soha nem hallottam azonban arról, hogy féltek volna egy bérgyilkos pengéjének esésétől, és azt sem, hogy III. György király valaha is fontolóra vette volna egy ilyen alultáplált támadást. Az első században és nemzetünk történelmének több részében szinte minden elnökünk és más vezető politikai vezetőnk származását a Brit-szigetekre vezette vissza, és a politikai merényletek kivételesen ritkák voltak, és Abraham Lincoln halála azon kevesek egyike volt, ami eszünkbe jut. .

A hidegháború tetőpontján CIA-nk különféle titkos merényleteket folytatott Kuba kommunista diktátora, Fidel Castro és más, az Egyesült Államok érdekeivel ellenségesnek tartott külföldi vezetők ellen. Ám amikor ezek a tények később, az 1970-es években nyilvánosságra kerültek, akkora felháborodást váltottak ki a közvéleményben és a médiában, hogy három egymást követő amerikai elnök – [Gerald R. Ford](#) , [Jimmy Carter](#) és [Ronald Reagan](#) – egymást követő végrehajtó parancsokat adott ki, amelyek teljes mértékben megtiltották az általa elkövetett merényleteket. a CIA vagy az Egyesült Államok kormányának bármely más ügynöke.

Noha egyes cinikusok azt állíthatják, hogy ezek a nyilvános nyilatkozatok pusztán kirakatot jelentettek, a *New York Times* [2018. márciusi könyvismertetője](#) határozottan mást sugall. [Kenneth M. Pollack](#) éveket töltött a CIA elemzőjeként és a Nemzetbiztonsági Tanács munkatársaként, majd az elmúlt két évtizedben számos befolyásos könyvet adott ki a [külpolitikáról és a katonai stratégiáról](#). Eredetileg 1988-ban csatlakozott a CIA-hoz, és áttekintését azzal nyitja meg, hogy:

Az egyik legelső dolog, amit megtanítottak, amikor a CIA-hoz csatlakoztam, hogy nem követünk el merényleteket. Újra és újra belegyúrták az újoncokba.

Pollack azonban döbbenetesen veszi tudomásul, hogy az elmúlt negyedszázad során ezeket az

egykor szilárd tilalmakat folyamatosan felemésztették, és a folyamat gyorsan felgyorsult a 2001. szeptember 11-i támadások után. Lehet, hogy a könyveinkre vonatkozó törvények nem változtak, de

Ma úgy tűnik, hogy ebből a politikából csak egy eufemizmus maradt. Már nem nevezzük őket merényleteknek. Mára ezek „célzott gyilkosságok”, leggyakrabban dróntámadásokkal hajtanak végre, és Amerika legjobb fegyverévé váltak a terrorizmus elleni háborúban.

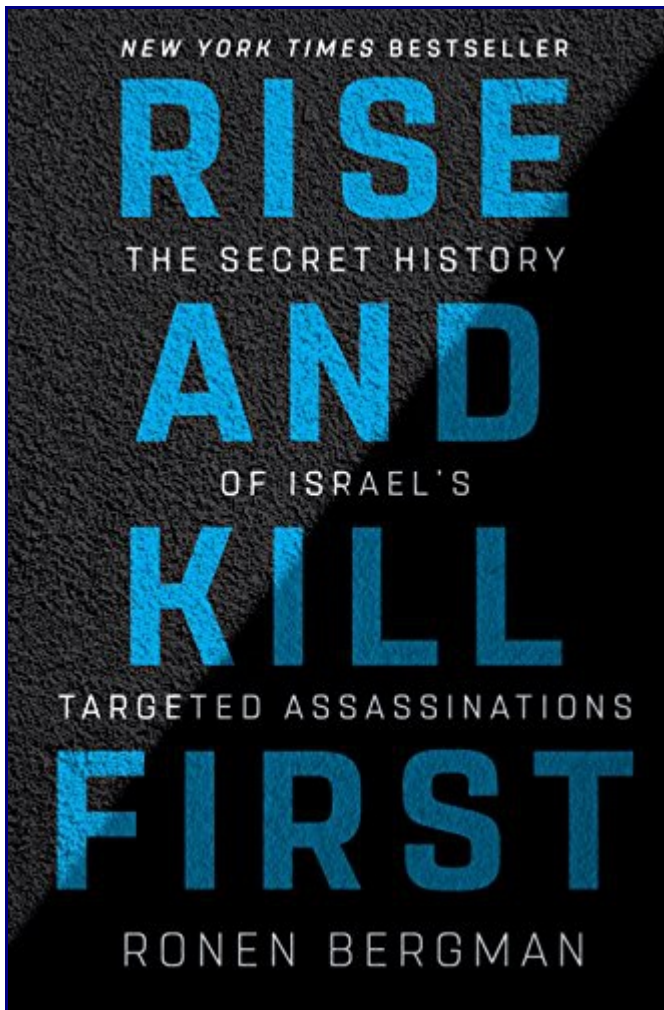
A Bush-adminisztráció 47 ilyen merényletet követett el más néven, míg utódja, Barack Obama, alkotmánytudós és Nobel-békedíjas 542-re emelte saját számát. Nem ok nélkül Pollack azon töpreng, vajon a merénylet „mindössze” nagyon hatékony gyógyszer, de csak a tünetet kezeli, így nem kínál gyógymódot.”

Így az elmúlt néhány évtizedben az amerikai politika nyugtalanító pályát követett, amikor a merényletet külpolitikai eszközként alkalmazta, először csak a legszélsőségesebb körülményekre korlátozta alkalmazását, majd kisszámú, nagy horderejű „terroristát” vette célba. durva terepen, majd ugyanezeket a gyilkosságokat több százra eszkalálják. És most, Trump elnök alatt megtörtént az a végzetes lépés, hogy Amerika jogot követelt meggyilkolni minden olyan, nem kedvükre való világvezért, akit egyoldalúan halálra méltónak nyilvánítunk.

Pollack Clinton demokrataként lépett pályára, és leginkább a 2002-ben megjelent *The Threatening Storm* című könyvéről ismert, amely határozottan támogatta Bush elnök által javasolt iraki inváziót, és óriási befolyást gyakorolt e balszerencsés politika kétpárti támogatására. Nincs kétségem afelől, hogy elkötelezett híve Izraelnek, és valószínűleg abba a kategóriába tartozik, amelyet lazán „baloldali neokon”-ként írnék le.

Amiközben áttekinti Izrael saját, nemzetbiztonsági politikájának fő támaszaként alkalmazott merényleteinek történetét, úgy tűnik, mélyen nyugtalanítja, hogy Amerika most ugyanezen a szörnyű úton haladhat. Kevesebb mint két évvel később egy iráni vezető elleni hirtelen meggyilkolásunk azt mutatja, hogy félelmeit erősen alábecsülték.

“Kelj fel és ölj először”

A Pollack által ismertetett könyv a *Rise and Kill First* volt , amelyet a *New York Times* riportere, Ronen Bergman írt, és egy komoly tanulmány a Mossadról, Izrael külföldi hírszerző szolgálatáról és testvérügynökségeiről. A szerző hat év kutatást szentelt a projektnek, amely ezer személyes interjún és hatalmas számú, korábban elérhetetlen hivatalos dokumentumhoz való hozzáféréseken alapult. Ahogy a cím is sugallja, elsődlegesen Izrael merényleteinek hosszú történetére összpontosított, és 750 oldalon és ezer páratlan forráshivatkozáson keresztül hatalmas számú ilyen incidens részleteit meséli el.

Ez a fajta téma nyilvánvalóan tele van vitákkal, de Bergman kötete ragyogó borítókát tartalmaz Pulitzer-díjas szerzőktől kémügyekben, és a hivatalos együttműködést jelzi, hogy a Moszad egykori főnöke és Ehud Barak hasonló támogatásokat kapott. Izrael korábbi miniszterelnöke, aki valaha maga is vezetett merényleteket. Az elmúlt néhány évtizedben a volt CIA-tiszt, Robert Baer az egyik legkiemelkedőbb szerzőnké vált ezen a területen, és a könyvet úgy dicséri, hogy a könyv a legjobb, amit a hírszerzésről, Izraelről vagy a Közel-Keletről olvasott. . Az elit médiánk által kiadott vélemények ugyanilyen dicséretesek voltak.

Bár láttam néhány vitát a könyvről, amikor megjelent, csak néhány hónapja jutottam el az olvasásig. És bár mély benyomást tett rám az alapos és aprólékos újságírás, az oldalakat

meglehetősen komor és lehangoló olvasmányaként találtam, a végtelen beszámolókkal arról, hogy izraeli ügynökök megölték valós vagy vélt ellenségeiket olyan műveletek során, amelyek néha emberrablással és brutális kínzással jártak, vagy jelentős következményekkel jártak. ártatlan szemlélődők életét vesztette. Noha a leírt támadások túlnyomó többsége a Közel-Kelet különböző országaiban vagy a megszállt palesztin területeken, Ciszjordániában és Gázában történt, mások a világot, így Európát is kiterjedtek. **A narratíva története az 1920-as években kezdődött, évtizedekkel a zsidó állam vagy annak Moszad-szervezetének tényleges létrejötte előtt.**

Az ilyen külföldi merényletek pusztító mennyisége valóban egészen figyelemre méltó volt, a *New York Times* hozzáértő kritikusa azt sugallta, hogy **az izraeli összesség az elmúlt fél évszázadban sokkal nagyobbak tűnt, mint bármely más nemzeté. Lehet, hogy még messzebbre is mennék: ha kizárnánk a családon belüli gyilkosságokat, nem lennének meglepve, ha Izrael holttestszáma jelentősen meghaladná a világ összes többi nagy országának összesített számát. Azt hiszem, a halálos CIA vagy a KGB hidegháborús merényleteinek összes undorító feltárása, amelyeket újságcikkekben láttam, kényelmesen elfér Bergman rendkívül hosszú könyvének egy-két fejezetében.**

A nemzeti hadseregek mindig is idegesek voltak a biológiai fegyverek bevetésével kapcsolatban, mivel jól tudták, hogy ha egyszer kiszabadulnak, a halálos mikrobák könnyen visszaterjedhetnek a határon túlra, és nagy szenvedést okoznak az őket bevető ország civil lakosságának. Hasonlóképpen, azok a titkosszolgálati alkalmazottak, akik hosszú pályafutásukat oly nagy hangsúlyt fektettek arra, hogy megtervezzék, megszervezzék és végrehajtsák a hivatalosan engedélyezett gyilkosságok összegét, olyan gondolkodásmódot alakíthatnak ki, amely veszélyt jelent egymásra és az általuk kiszolgált szélesebb társadalomra. ennek a lehetőségnek a példái itt-ott kiszivárognak Bergman átfogó narratívájában.

Az 1984-es úgynevezett „askeloni incidensben” pár elfogott palesztint a nyilvánosság előtt agyonverték a Shin Bet belbiztonsági ügynökség közismerten könyörtelen vezetője és beosztottjai. Normális körülmények között ennek a tettnek nem lett volna következménye, de az esetet véletlenül egy közeli izraeli fotóriporter rögzítette a kamerával, akinek sikerült elkerülnie a filmjének elkobzását. Ennek eredményeként született gombócja nemzetközi médiabotránnyá robbantott ki, még a *New York Times* oldalára is eljutott, és ez büntetőeljárás lefolytatását célzó kormányzati vizsgálatot kényszerített. Hogy megvédjék magukat, a Shin Bet vezetése beszivárgott a vizsgálatba, és erőfeszítést szervezett, hogy olyan bizonyítékokat állítson elő, amelyek a gyilkosságokat közönséges izraeli katonákra és egy vezető tábornokra támasztják, akik mindannyian teljesen ártatlanok voltak. Egy magas rangú Shin Bet tiszt, aki aggodalmát fejezte ki ezzel az összeesküvéssel kapcsolatban, láthatóan közel került ahhoz, hogy kollégái meggyilkolják, amíg bele nem egyezett hivatalos tanúvallomásának meghamisításába. Azok a szervezetek, amelyek egyre inkább maffia-bűnözők családjaként működnek, végül hasonló kulturális normákat alkalmazhatnak.

Az izraeli ügynökök néha még saját magas rangú vezetőik kiiktatását is fontolgatták, akiknek a politikáját kellően kontraproduktívnak tartották. Ariel Sharon tábornok évtizedeken át Izrael egyik legnagyobb katonai hőse volt, és szélsőjobboldali érzelmekkel rendelkező ember volt. Védelmi miniszterként 1982-ben ő szervezte meg az izraeli libanoni inváziót, amely hamarosan nagy politikai összeomlássá fajult, súlyosan károsítva Izrael nemzetközi megítélését azzal, hogy nagy pusztítást okozott a szomszédos országnak és fővárosának, Bejrútnak. Ahogy Sharon makacsul folytatta katonai stratégiáját, és a problémák egyre súlyosabbak lettek, egy csoport elégedetlen tiszt úgy döntött, hogy Izrael veszteségei csökkentésének legjobb módja Sharon meggyilkolása, bár ezt a javaslatot soha nem hajtották végre.

Egy évtizeddel később még szembetűnőbb példa történt. Sok éven át Jasir Arafat palesztin vezető volt az izraeli ellenszenv fő célpontja, olyannyira, hogy Izrael egy ponton azt tervezte, hogy lelő egy nemzetközi polgári repülőgépet, hogy meggyilkolhassa. Ám a hidegháború vége után Amerika és Európa nyomása arra készítette Jichak Rabin miniszterelnököt, hogy aláírja az 1993-as oslói békemegállapodást palesztin ellenségével. Bár az izraeli vezető világszerte dicséretben részesült, és béketeremtő erőfeszítése miatt Nobel-békedíjat is kapott, az izraeli közvélemény és politikai osztálya hatalmas része árulásnak tekintette a tettet, néhány szélsőséges nacionalisták és vallási lelkesek pedig azt követelték, hogy öljék meg árulása miatt. Néhány évvel később valóban agyonlőtte egy magányos fegyveres az ideológiai körökből. évtizedek óta az első közel-keleti vezető, aki erre a sorsra jutott. Noha gyilkosa mentálisan kiegyensúlyozatlan volt, és makacsul ragaszkodott ahhoz, hogy egyedül cselekszik, hosszú története volt a titkosszolgálati társulásoknak, és Bergman finoman megjegyzi, hogy a fegyveres „elképesztő könnyedséggel” elsuhant Rabin számos testőre mellett, hogy három halálos lövést adjon le. közlől.

Sok megfigyelő párhuzamot vont Rabin meggyilkolása és saját elnökünk három évtizeddel korábbi dallasi meggyilkolása között, és ez utóbbi örököse és névrokonja, John F. Kennedy, Jr. erősen érdeklődött a tragikus esemény iránt. 1997 márciusában fényes politikai magazinja, a *George* közzétett egy cikket az izraeli bérgyilkos anyjától, amelyben saját országa biztonsági szolgálatait is bevonta a bűncselekménybe. Ezt az elméletet a néhai izraeli-kanadai író, Barry Chamish is hirdette. Ezek a vádak heves nemzetközi vitát váltottak ki, de miután néhány évvel később maga Kennedy is meghalt egy szokatlan repülőgép-szerencsétlenségben, és magazinja gyorsan behajtott, a vita hamarosan elcsitult. A *George* az archívumok nem online és nem könnyen hozzáférhető, így nem tudom hatékonyan megítélni a vádak hitelességét.

Saron, miután kis híján elkerülte az izraeli tisztviselők által elkövetett merényletet, fokozatosan visszanyerte politikai befolyását, és ezt úgy tette, hogy nem veszélyeztette keményvonalas nézeteit, sőt, egy megdöbben újságírónak dicsekvően „judeonácinak” nevezte magát. Néhány évvel Rabin halála után komoly palesztin tiltakozásokat váltott ki, majd az ebből fakadó erőszakot a miniszterelnöki választások megnyerésére használta fel, és miután hivatalban volt, nagyon kemény módszerei széles körű felkeléshez vezettek a megszállt Palesztinában. Sharon

azonban csak megkétszerezte az elnyomást, és miután a világ figyelmét elterelték a szeptember 11-i támadások és az amerikaiak Irak elleni inváziója, számos magas rangú palesztin politikai és vallási vezetőt kezdett meggyilkolni olyan támadásokkal, amelyek néha súlyos polgári áldozatokat is okoztak.

Sharon haragjának központi tárgya Yasir Arafat palesztinai elnök volt, aki hirtelen megbetegedett és meghalt, így csatlakozott egykori tárgyalópartneréhez, Rabinhoz. Arafat felesége azt állította, hogy megmérgezték, és bemutatott néhány orvosi bizonyítékot a vád alátámasztására, míg Uri Avnery régóta izraeli politikus számos cikket publikált, amelyek alátámasztják ezeket a vádakat . Bergman egyszerűen beszámol a kategorikus izraeli cáfolatokról, miközben megjegyzi, hogy „Arafat halálának időpontja meglehetősen sajátos volt”, majd hangsúlyozza, hogy még ha tudná is az igazságot, nem tudná kiadni, mivel az egész könyve szigorú izraeli cenzúra alatt íródott.

Ez utóbbi pont rendkívül fontosnak tűnik, és bár csak egyszer jelenik meg a szövegtörzsben, a felelősségkizárás nyilvánvalóan a hosszú kötet egészére vonatkozik, és mindig a fejünkben kell tartani. Bergman könyve mintegy 350 000 szót tartalmaz, és még ha minden egyes mondata a leggondosabb őszinteséggel íródott, fel kell ismernünk az „igazság” és a „teljes igazság” közötti óriási különbséget.

Egy másik tétel is felkeltette a gyanúmat. Harminc évvel ezelőtt egy elégedetlen Moszad-tiszt, Viktor Osztrovszkij kilépett a szervezetből, és megírta *a By Way of Deception* című, rendkívül kritikus könyvet, amely számos, általa ismert állítólagos hadműveletről számol be, különösen az amerikai és nyugati érdekekkel ellentétesekről. Az izraeli kormány és Izrael-párti szószólói példátlan jogi kampányt indítottak, hogy megakadályozzák a publikálást, de ez komoly visszhangot és felzúdulást váltott ki a médiában, és a nagy nyilvánosság miatt a könyv a *New York Times* bestsellerlistájának 1. helyére került. Körülbelül egy évtizeddel ezelőtt végre eljutottam ahhoz, hogy elolvassam a könyvét, és sok figyelemre méltó állítás megdöbbsent, miközben megbízhatóan tájékoztattak arról, hogy a CIA személyzete valószínűleg pontosnak ítélte az anyagát, amikor átnézték.

Noha Osztrovszkij információinak nagy részét lehetetlen volt önállóan megerősíteni, több mint negyed évszázada nemzetközi bestseller és annak 1994-es folytatása , *A megtévesztés másik oldala* erősen befolyásolták a Moszadról és tevékenységéről alkotott képünket, ezért természetesen azt vártam, hogy Bergman kimerítő párhuzamos munkájában részletes, akár támogató, akár kritikus vitát látok. Ehelyett csak egyetlen utalás volt Osztrovszkijra, amely egy lábjegyzetben van eltemetve az oldalon. 684. Azt mondják nekünk, hogy a Moszad teljesen elborzadt a számos mély titka miatt, amelyeket Osztrovszkij felfedni készült, és ami arra készítette a felső vezetést, hogy tervet dolgozzon ki a meggyilkolására. Osztrovszkij csak azért maradt életben, mert Jichak Shamir miniszterelnök, aki korábban évtizedeket töltött a Moszad merényletvezetőjeként, megvétózta a javaslatot azzal az indokkal, hogy „Mi nem ölünk

zsidókat”. Bár ez a hivatkozás rövid és szinte rejtett, úgy gondolom, hogy jelentős alátámasztást nyújt Osztrovszkij általános hitelességéhez.

Miután így komoly kétségeim támadtak Bergman átfogónak tűnő elbeszéléstörténetének teljességével kapcsolatban, megjegyeztem egy érdekes tény. Nem rendelkezem speciális szakértelemmel sem a hírszerzési műveletekben általában, sem a Moszadban, ezért egészen figyelemre méltónak találtam, hogy a Bergman által elmesélt nagyobb horderejű incidensek túlnyomó többsége már ismerős volt számomra azokból az évtizedekből, amelyeket közel töltöttem. a *New York Times* olvasva minden reggel. Valóban hihető, hogy hat év kimerítő kutatás és annyi személyes interjú olyan kevés olyan jelentős műveletet tárt volna fel, amelyről a nemzetközi médiában eddig ne számoltak volna be? Bergman nyilvánvalóan rengeteg részlettel szolgál, amelyek korábban csak a bennfentesekre korlátozódtak, valamint számos, viszonylag kisebb személyek ellen elkövetett, be nem jelentett merényletet, de furcsának tűnik, hogy ilyen kevés jelentős új kinyilatkoztatásra jutott.

Valójában néhány jelentős hiányosság a tudósításában mindenki számára nyilvánvaló, aki csak egy kicsit is foglalkozott a témával, és ezek a kötetének korai fejezeteiben kezdődnek, amelyek magukban foglalják a cionista őstörténetet Palesztinában a zsidó állam megalakulása előtt.

Bergman súlyosan rontotta volna a hitelességét, ha nem veszi figyelembe a brit Lord Moyne vagy az ENSZ béketárgyalója, Folke Bernadotte gróf 1940-es hírhedt cionista merényleteit. De megmagyarázhatatlanul elmulasztja megemlíteni, hogy 1937-ben a jobboldalibb cionista frakció, amelynek politikai örökösei uralták Izraelt az elmúlt évtizedekben, meggyilkolta Chaim Arlosoroffot, Palesztina legmagasabb rangú cionista alakját. Sőt, számos hasonló incidenst kihagy, köztük néhányat, amelyek a nyugati vezetők ellen irányultak. Ahogy [tavaly írtam](#):

Valójában a jobboldali cionista csoportok hajlama a merényletekre, a terrorizmusra és a lényegében bűnözői magatartás egyéb formáira valóban figyelemre méltó volt. Például 1943-ban Shamir [megszervezte frakcióbeli riválisa meggyilkolását](#), egy évvel azután, hogy a két férfi együtt megszökött a börtönből egy bankrablás miatt, amelyben bémészködőket öltek meg, és azt állította, hogy a David tervezett meggyilkolásának elkerülése érdekében cselekedett. Ben-Gurion, a legfőbb cionista vezető és Izrael jövőbeli alapító-premierje. Shamir és frakciója minden bizonnyal folytatta ezt a fajta magatartást az 1940-es években is, [sikeresen meggyilkolva Lord Moyne-t, a brit közel-keleti minisztert és Folke Bernadotte grófot, az ENSZ béketárgyalóját, bár más gyilkossági kísérleteik kudarcot vallottak.](#) [Harry Truman amerikai elnök és Ernest Bevin brit külügyminiszter](#), valamint [Winston Churchill meggyilkolására vonatkozó terveik](#) láthatóan soha nem jutottak túl a vita szakaszán. Csoportja [úttörő szerepet játszott a terrorista autóbombák és más, ártatlan polgári célpontok elleni robbanó támadások alkalmazásában is](#), mindezt jóval azelőtt, hogy

arabok vagy muszlimok [valaha is gondoltak volna hasonló taktikára](#) ; és Begin nagyobb és „mérsékeltbb” cionista frakciója nagyjából ugyanezt tette.

Amennyire én tudom, a korai cionisták a politikai terrorizmusról szinte páratlan rekordot értek el a világtörténelemben, és 1974-ben Menachem Begin miniszterelnök [egyszer még azzal is eldicsekedett](#) egy televíziós kérdező előtt, hogy ő volt a terrorizmus alapító atyja szerte a világon.

A második világháborút követően a cionisták keserűen ellenségesek voltak minden némettel szemben, és Bergman leírja az emberrablások és gyilkosságok hadjáratát, amelyet hamarosan elindítottak Európa egyes részein és Palesztinában is, és amely akár kétszáz emberéletet is követelt. Egy kis német etnikai közösség sok generáción át békésen élt a Szentföldön, de miután néhány vezető alakját meggyilkolták, a többiek végleg elmenekültek az országból, elhagyott vagyonukat pedig cionista szervezetek foglalták el, ami hamarosan megismétlődik sokkal nagyobb léptékben a palesztinai arabok tekintetében.

Ezek a tények újak voltak számomra, és Bergman látszólag meglehetősen rokonszenvvel kezeli a bosszúálló gyilkosságok hullámát, megjegyezve, hogy az áldozatok közül sokan aktívan támogatták a német háborús erőfeszítéseket. Furcsa módon azonban elmulasztja megemlíteni, hogy [az 1930-as években a fő cionista mozgalom maga is erős gazdasági partnerséget ápolt a hitleri Németországgal](#) , amelynek pénzügyi támogatása kulcsfontosságú volt a zsidó állam létrehozásához. Sőt, a háború kezdete után egy kis jobboldali cionista frakció, amelyet Izrael leendő miniszterelnöke vezetett, [valóban megkísérelte belépni a tengely katonai szövetségébe.](#), felajánlva, hogy kém- és terrorkampányt indítanak a brit hadsereg ellen a náci háborús erőfeszítések támogatására. Ezek a tagadhatatlan történelmi tények nyilvánvalóan óriási zavarba hozták a cionista partizánokat, és az elmúlt néhány évtizedben minden tőlük telhetőt megtettek, hogy kivonják őket a köztudatból, így a negyvenes évei közepén járó bennszülött izraeliként Bergman egyszerűen nincs tudatában ennek a valóságnak.

– Ki ölte meg Ziát?

Bergman hosszú könyve harmincöt fejezetet tartalmaz, amelyek közül csak az első kettő fedeli le az Izrael létrejöttét megelőző időszakot, és ha figyelemre méltó kihagyásai csak ezekre korlátozódnának, pusztán foltot jelentenének az egyébként megbízható történelmi narratíván. A következő évtizedek során azonban számos jelentős hiányosság nyilvánvalónak tűnik, bár lehet, hogy nem magának a szerzőnek a hibája, mint a szigorú izraeli cenzúra, amellyel szembesült, vagy az amerikai kiadóipar valósága. 2018-ra az Izrael-barát befolyás Amerikára és más nyugati országokra olyan hatalmas méreteket öltött, hogy Izrael csekély nemzetközi kárt kockáztatna, ha elismeri, hogy számos illegális merényletet követtek el az arab világ vagy a Közel-Kelet különböző prominensei ellen.

1991-ben a neves oknyomozó újságíró, Seymour Hersh kiadta a *The Samson Option* című könyvét, amelyben leírja Izrael titkos atomfegyver-fejlesztési programját az 1960-as évek elején, amelyet David Ben-Gurion miniszterelnök abszolút nemzeti prioritásnak tekintett. Ennek az arzenálnak a része, amely később megzsarolta a Nixon-kormányzatot annak érdekében, hogy megmentse Izraelt az 1973-as háború alatti katonai vereség szelétől. Ez a döntés kiváltotta az arab olajembargót, és sokéves gazdasági nehézségekhez vezetett a Nyugat számára.

Az iszlám világ gyorsan felismerte a stratégiai egyensúlyhiányt, amelyet a nukleáris elrettentő képesség hiánya okozott, és különféle erőfeszítéseket tettek ennek az egyensúlynak a helyreállítására, amelyet Tel-Aviv minden tőle telhető megtett annak megghiúsítása érdekében. Bergman részletesen bemutatja a széles körben elterjedt kém-, szabotázs- és merényletkampányokat, amelyekkel az izraeliek sikeresen megelőzték Szaddám Huszein iraki nukleáris programját, végül az 1981-es nagy távolságú légitámadásban csúcsosodtak ki, amely elpusztította Osirik reaktorkomplexumát. A szerző kitér egy szíriai atomreaktor 2007-es lerombolására és a Moszad merényletére is, amely néhány évvel később több vezető iráni fizikus életét követelte. De mindezekről az eseményekről akkoriban beszámoltak nagyobb lapjaink, így nincs új út.

Körülbelül hét hónappal ezelőtt a reggeli *New York Times* - om [egy ragyogó, 1500 szavas tisztelgést közölt](#). John Gunther Dean egykori amerikai nagykövetnek, aki 93 évesen halt meg, és olyan hosszú nekrológot közölt a kiváló diplomatával, amelyet manapság általában egy rapstárnak tartanak fenn, aki egy fegyveres csatában halt meg drogdílerével. Dean édesapja a németországi helyi zsidó közösség vezetője volt, és miután a család a második világháború előestéjén Amerikába távozott, Dean 1944-ben honosított állampolgárt kapott. Ezt követően nagyon jeles diplomáciai karriert futott be, nevezetesen a szolgálatot. Kambodzsa bukása idején és normál körülmények között a darab nem jelentett volna többet számomra, mint szinte az összes többi olvasójának. De a 2000-es évek első évtizedének nagy részét azzal töltöttem, hogy több száz vezető folyóiratunk teljes archívumát digitalizáltam, és időnként egy különösen érdekes cím készített arra, hogy elolvassam a szóban forgó cikket. Ez volt a helyzet a „Ki ölte meg Ziat?” amely 2005-ben jelent meg.

Az 1980-as években Pakisztán volt az Afganisztán szovjet megszállásával szembeni amerikai ellenzéki láncszem, Zia ul-Haq katonai diktátora pedig az egyik legfontosabb regionális szövetségese volt. Aztán 1988-ban ő és felső vezetésének nagy része egy rejtélyes repülőgépbalesetben halt meg, amely az amerikai nagykövet és egy amerikai tábornok életét is követelte.

Bár a halálesetek véletlenek is lehetettek, Zia elkeseredett ellenségeinek széles választéka miatt a legtöbb megfigyelő szabálytalanságot feltételezett, és volt néhány bizonyíték arra, hogy egy ideggázt használtak, amely valószínűleg egy mangós ládából szabadult ki, hogy a legénységet cselekvőképtelenné tegyék. okozza a balesetet.

Dean akkoriban karrierje csúcsára ért, a szomszédos Indiában a mi nagykövetünként szolgált, míg a balesetben meghalt amerikai nagykövet, Arnold Raphel a legközelebbi személyes barátja volt, aki szintén zsidó volt. 2005-re Dean idős volt és régóta nyugdíjas volt, és végül úgy döntött, hogy megtöri tizenhét éves hallgatását, és feltárja az esemény körülményeit, mondván, meg van győződve arról, hogy az izraeli Moszad volt a felelős.

Néhány évvel a halála előtt Zia merészen kijelentette, hogy egy „iszlám atombomba” gyártása Pakisztánban kiemelt prioritás. Bár elsődleges indítéka az volt, hogy egyensúlyba hozza India kis nukleáris arzenálját, megígérte, hogy megosztja az ilyen erős fegyvereket más muszlim országokkal, beleértve a közel-keleti országokat is. Dean leírja, hogy Izrael milyen óriási riadalmat fejez ki e lehetőség miatt, és azt, hogy a Kongresszus Izrael-barát tagjai heves lobbikampányba kezdtek Zia erőfeszítéseinek leállítására. Eric Margolis újságíró, Dél-Ázsia vezető szakértője szerint Izrael többször is megpróbálta bevonni Indiát egy közös, teljes körű támadásba Pakisztán nukleáris létesítményei ellen, de miután alaposan mérlegelte a lehetőséget, az indiai kormány elutasította.

Ez szorult helyzetbe hozta Izraelt. Zia büszke és hatalmas katonai diktátor volt, és nagyon szoros kapcsolatai az Egyesült Államokkal nagyban megerősítették diplomáciai befolyását. Ráadásul Pakisztán 2000 mérföldre volt Izraeltől, és erős hadsereggel rendelkezett, így az iraki nukleáris programhoz hasonló távolsági bombatámadás lehetetlen volt. Így maradt a gyilkosság, mint a fennmaradó lehetőség.

Mivel Dean tisztában volt a Zia halála előtti diplomáciai légkörrel, azonnal izraeli kézre gyanakodott, és múltbeli személyes tapasztalatai alátámasztották ezt a lehetőséget. Nyolc évvel korábban, amikor Libanonban dolgoztak, az izraeliek igyekeztek személyes támogatást kérni helyi projektjeikhez, zsidó társának szimpátiájára támaszkodva. Ám amikor elutasította ezeket a nyitányokat, és kijelentette, hogy elsődleges hűsége Amerika volt, megpróbálták meggyilkolni, és a felhasznált hadianyag végül Izraelre vezethető vissza.

Bár Deannek nagy kísértése volt, hogy azonnal felfedje a nemzetközi médiának a pakisztáni kormány megsemmisítésével kapcsolatos erős gyanúját, ehelyett úgy döntött, hogy megfelelő diplomáciai csatornákat keres, és azonnal Washingtonba indult, hogy megossza nézeteit külügyminisztériumi feletteseivel és más vezető adminisztrációs tisztviselőkkel. . Ám amikor elérte DC-t, gyorsan mentálisan inkompetensnek nyilvánították, megakadályozták, hogy visszatérjen Indiába, és hamarosan lemondásra kényszerült. Négy évtizedes kormányzati szolgálati pályafutása ekkor ért véget. Eközben az Egyesült Államok kormánya megtagadta, hogy segítse Pakisztán erőfeszítéseit a végzetes baleset megfelelő kivizsgálására, és ehelyett megpróbálta meggyőzni a szkeptikus világot, hogy Pakisztán teljes felső vezetése az amerikai repülőgépek egyszerű mechanikai meghibásodása miatt halt meg.

Ez a figyelemre méltó beszámoló minden bizonnyal egy hihetetlen hollywoodi film cselekményének tűnhet, de a források rendkívül jó hírűek voltak. Az 5000 szavas cikk szerzője

Barbara Crossette, a *New York Times* dél-ázsiai irodavezetője volt, aki Zia halálakor ezt a posztot töltötte be, míg a cikk a *World Policy Journalban*, a The New School tekintélyes negyedéves folyóiratában jelent meg. New Yorkban. A kiadó Stephen Schlesinger akadémikus volt, a híres történész, Arthur J. Schlesinger fia, Jr.

Természetesen arra számíthatunk, hogy az ilyen szilárd forrásból származó robbanótöltetek jelentős sajtófigyelmet válthatnak ki, de Margolis megjegyezte, hogy a történetet az egész észak-amerikai média teljesen figyelmen kívül hagyta és bojkottálta. Schlesinger egy évtizedet töltött folyóiratának élén, de néhány számmal később eltűnt az árbc címlapjáról, és az Új Iskolában végzett munkája véget ért. A cikk már nem érhető el a *World Policy Journal* honlapján, de a szöveg továbbra is elérhető az [Archive.org](https://www.archive.org) oldalon, így az annyira érdeklődők elolvashatják és maguk dönthetnek.

Ennek az incidensnek a teljes történelmi elsötétülése a mai napig folytatódott. Dean részletes *Times* gyászjelentése rendkívül hízelgő kifejezésekkel ábrázolta hosszú és jeles karrierjét, de egyetlen mondatot sem szentelt a bizarr körülményeknek, amelyek között véget ért.

Amikor eredetileg azt a cikket olvastam vagy egy tucat évvel ezelőtt, vegyes érzéseim voltak Dean provokatív hipotézisének valószínűségével kapcsolatban. Dél-Ázsiában a legkiválóbb nemzeti vezetők gyakran halnak meg merényletekben, de az alkalmazott eszközök szinte mindig elég durvaak, általában egy vagy több fegyveres közlelől lőtt vagy esetleg öngyilkos merénylet tartalmaznak. Ezzel szemben a nyilvánvalóan a pakisztáni kormány megsemmisítésére alkalmazott rendkívül kifinomult módszerek egészen másfajta állami szereplőt sugalltak. **Bergman könyve katalógusba foglalja a Moszad merénylettechnológiáinak hatalmas számát és változatosságát.**

Tekintettel Dean vádjainak fontosságára és a rendkívül jó hírű helyszínre, ahol megjelentek, Bergmannak minden bizonnyal tisztában kellett lennie a történettel, ezért azon töprengtem, milyen érvekkel szolgálhatnak Moszad-forrásai ezek cáfolatára vagy megcáfolására. Ehelyett rájöttem, hogy az eset sehol sem jelenik meg Bergman kimerítő kötetében, ami talán a szerző vonakodását tükrözi, hogy segítsen olvasói megtévesztésében.

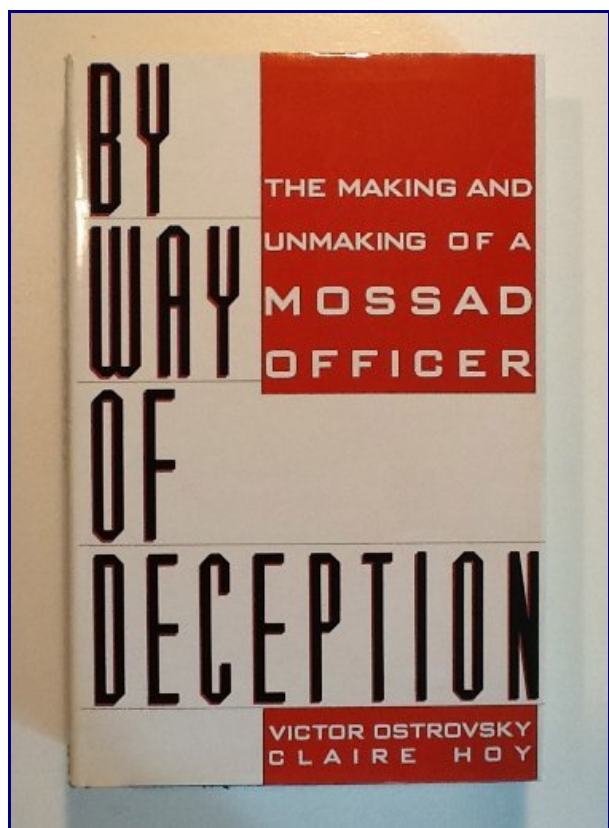
Azt is észrevettem, hogy Bergman egyáltalán nem tett említést a Dean elleni korábbi merényletről, amikor libanoni nagykövetünként szolgált, pedig a páncélos limuzinjára lőtt páncéltörő rakéták sorozatszama egy Izraelnek eladott tételre vezethető vissza. . Az [éles szemű újságíró, Philip Weiss azonban észrevette](#), hogy a támadásért hivatalosan is elismert árnyékszervezetről Bergman kiderült, hogy egy Izrael által létrehozott frontcsoport volt, amelyet számos autóröbantáshoz és más terrortámadáshoz használtak. Ez megerősíteni látszik Izrael felelősségét a merényletben.

Tegyük fel, hogy ez az elemzés helyes, és nagy a valószínűsége annak, hogy Zia halála mögött valóban a Moszad állt. A szélesebb körű következmények jelentősek.

Pakisztán 1988-ban a világ egyik legnagyobb országa volt, lakossága már meghaladta a 100 milliót, és gyorsan nőtt, miközben erős hadsereggel is rendelkezik. Amerika egyik fő hidegháborús projektje az volt, hogy legyőzze a szovjeteket Afganisztánban, és Pakisztán központi szerepet játszott ebben az erőfeszítésben, és vezető szerepét az egyik legfontosabb globális szövetségesünknek minősítette. Zia elnök és Amerika-barát kormánya többségének, valamint saját nagykövetségünknek a hirtelen meggyilkolása **tehát óriási potenciális csapást jelentett az Egyesült Államok érdekeire. Amikor egyik vezető diplomatánk a Moszadot jelentette a valószínű tettesnek, a bejelentőt azonnal megtisztították, és komoly eltitkolás kezdődött,** és a történetről soha nem jutott el a médiánk vagy polgáraink suttogása, még azután sem, hogy évekkel később megismételte a vádakat. rangos kiadvány. Ha egy ilyen horderejű eseményt teljes médiánk figyelmen kívül hagyja, és Bergman könyvéből kihagyhatna, sok más fontos esemény is elkerülhette volna a figyelmet.

„Megtévesztés útján”

Egy jó kiindulópont egy ilyen vizsgálathoz Osztrovskij művei lehetnek, tekintettel a Moszad vezetőségének kétségbeesett aggodalmára a kéziratában feltárt titkok miatt, és abban a reményben, hogy befogják a száját a megölésével. Ezért úgy döntöttem, hogy körülbelül egy évtized után újraolvasom a munkáját, és Bergman anyagát most már meglehetősen frissen gondolom.

Osztrovskij 1990-es könyve csak töredéke Bergman kötetének, és sokkal lazább stílusban íródott, miközben teljesen hiányzik az utóbbi bőséges forráshivatkozása. A szöveg nagy része

egyszerűen személyes elbeszélés, és bár mind ő, mind Bergman a Moszad volt a tárgya, túlnyomóan a kémkedés kérdéseire és a kémkedés technikáira összpontosított, nem pedig egyes merényletek részleteire, bár ez utóbbiak egy része beleértve. Teljesen impresszionista szinten a leírt Moszad-műveletek stílusa meglehetősen hasonlított a Bergman által bemutatottakhoz, olyannyira, hogy ha a két könyv között különböző incidenseket váltanának, kétlem, hogy bárki könnyen meg tudná mondani a különbséget.

Osztrovszkij szavahihetőségének értékelése során néhány apró dolog megakadt a szememben. Korán azt állítja, hogy 14 évesen második helyezést ért el Izraelben céllövészetben, 18 évesen pedig az izraeli hadsereg legfiatalabb tisztjévé rendelték be. Ezek jelentős, tényszerű állításoknak tűnnek, amelyek ha igazak, segíthetnek megmagyarázni a Moszad ismételt erőfeszítéseit a beszervezésére, míg ha hamisak, az izraeli partizánok minden bizonnyal arra használták volna, hogy lejáratják őt hazugként. Semmi jelét nem láttam annak, hogy kijelentéseit valaha is vitatták volna. Osztrovszkij 1990-es könyvében a Moszad-gyilkosságok viszonylag kis hangsúlyt kaptak, de érdekes összehasonlítani ezt a maroknyi példát a Bergman által tárgyalt sok száz halálos incidenssel. A részletekben és a lefedettségben mutatkozó különbségek egy része egy mintát követ.

Például Osztrovszkij nyitó fejezete leírja azokat a finom eszközöket, amelyekkel Izrael áthatolt Szaddám Huszein nukleáris fegyverprojektjének biztonságán a hetvenes évek végén, sikeresen szabotálta berendezéseit, meggyilkolta tudósait, és végül megsemmisítette az elkészült reaktort egy merész 1981-es bombatámadás során. Ennek az erőfeszítésnek a részeként Párizsba csábították egyik legjobb fizikusát, és miután nem sikerült beszervezniük a tudóst, inkább megölték. Bergman egy-két oldalt szentel ugyanannak az incidensnek, de nem említi, hogy a francia prostituáltat, aki akaratlanul is részese volt a tervüknek, a következő hónapban is megölték, miután megijedt a történetektől, és felvette a kapcsolatot a rendőrséggel.

Egy még nyilvánvalóbb példa sokkal később található Osztrovszkij könyvében, amikor leírja, hogy a Moszad megriadt, amikor felfedezte, hogy Arafat 1981-ben béketárgyalásokat próbált kezdeményezni Izraellel, és hamarosan meggyilkolta a PFSZ e feladattal megbízott rangos tisztviselőjét. Ez az incidens hiányzik Bergman könyvéből, annak ellenére, hogy átfogó katalógusa sokkal kevésbé jelentős Moszad-áldozatokat tartalmaz.

Az egyik leghírhedtebb merénylet amerikai földön 1976-ban történt, amikor egy autóbomba robbanás Washington DC szívében a száműzött volt chilei külügyminiszter, Orlando Letelier és fiatal amerikai asszisztense életét vesztette. Hamarosan a chilei titkosszolgálatot találták felelősnek, és nagy nemzetközi botrány robbant ki, különösen azért, mert a chileiek már megkezdték számos más vélt ellenfél likvidálását Latin-Amerikában. Osztrovszkij elmagyarázza, hogyan képezte ki a Moszad a chileieket ilyen merénylettechnikákra egy összetett fegyverreladási megállapodás részeként, de Bergman nem tesz említést erről a történetről.

A Moszad egyik vezető alakja Bergman elbeszélésében Mike Harari, aki mintegy tizenöt évet töltött vezető pozíciókban a merényletekkel foglalkozó részlegében, és az index szerint neve több mint 50 különböző oldalon szerepel. A szerző általában harapós fényben ábrázolja Hararit, miközben elismeri központi szerepét a hírhedt Lillehammeri-ügyben, amelyben ügynökei egy norvég városban élő, teljesen ártatlan marokkói pincért öltek meg egy téves személyazonossággal, egy gyilkossággal, aminek az elítélése lett. és több Moszad-ügynök bebörtönzése, valamint Izrael nemzetközi hírnevének súlyos megrongálása. Ezzel szemben Osztrovszkij egy mélyen korrupt egyénként mutatja be **Hararit, aki nyugdíjba vonulása után nagymértékben részt vett a nemzetközi kábítószer-kereskedelemben, és a hírhedt panamai diktátor, Manuel Noriega legfőbb csatlósaként szolgált.**

A Moszad-hierarchián belüli széles körben elterjedt pénzügyi és szexuális helytelenség visszatérő téma volt Osztrovszkij narratívájában, és történetei meglehetősen hitelesnek tűnnek. Izraelt szigorú szocialista elvekre alapították, és ezek az 1980-as években is érvényesültek, így a kormányzati alkalmazottak általában csekély összeget kaptak. Például a Moszad ügyben dolgozó tisztek 500 és \$ között kerestekHavi 1500, rangjuktól függően, miközben sokkal nagyobb működési költségvetést irányítanak, és potenciálisan milliókat érő döntéseket hoznak az érdekelt felek számára, ami nyilvánvalóan komoly kísértésekhez vezethet. Osztrovszkij megjegyzi, hogy bár egyik felettése egész pályafutását a kormánynál töltötte ilyen csekély fizetéssel, valahogy mégis sikerült egy hatalmas, saját kis erdővel kiegészített birtokot szereznie. Saját benyomásom az, hogy bár Amerikában a titkosszolgálat munkatársai nyugdíjba vonulásuk után gyakran indítanak jövedelmező magánkarriert, minden ügynök, aki feltűnően gazdag lett, miközben még a CIA-nál dolgozott, komoly jogi kockázattal szembesül.

Osztrovszkijt az egyéb helytelenségek is zavarták, amelyekkel állítása szerint találkozott. Ő és gyakornoktársai állítólag felfedezték, hogy felső vezetésük néha késő esti szexuális orgiákat rendezett a hivatalos képzési létesítmények biztonságos területein, miközben a Moszadban elburjánzott a házasságtörés, különös tekintettel a felügyelő tisztekre és a terepen dolgozó ügynökeik feleségeire. . Yitzhak Rabin mérsékelte, volt miniszterelnököt széles körben nem kedvelték a szervezetben, és a Moszad egyik tisztje rendszeresen azzal kérkedett, hogy 1976-ban személyesen buktatta meg Rabin kormányát azzal, hogy nyilvánosságra hozta a pénzügyi szabályok kisebb megsértését. Ez előrevetíti Bergman sokkal komolyabb felvetését a Rabin két évtizeddel későbbi meggyilkolásának háttérében álló nagyon gyanús körülményekről.

Osztrovszkij hangsúlyozta a Moszad mint szervezet figyelemre méltó természetét, különösen, ha összehasonlítjuk a két superhatalmat szolgáló, késői hidegháborús társaival. **A KGB-nek világszerte 250 000, a CIA-nak több tízezer alkalmazottja volt, de a Moszad teljes személyzete alig 1200 fő, beleértve a titkárokat és a takarítókat is. Míg a KGB 15 000 fős ügynökből álló hadsereget vetett be, addig a Moszad mindössze 30-35 fővel.**

Ezt az elképesztő hatékonyságot az tette lehetővé, hogy a **Moszad nagy mértékben**

támaszkodott a hűséges zsidó önkéntes „segítők” vagy *sayanim hatalmas hálózatára*.szerte a világon szétszórva, akiket egy pillanat alatt fel lehet hívni, hogy segítsenek egy kémkedésben vagy merényletben, azonnal adjanak kölcsön nagy összegeket, vagy biztosítsanak biztonságos házakat, irodákat vagy felszereléseket. Egyedül Londonban mintegy 7000 ilyen személy élt, és a világ teljes száma biztosan több tíz vagy akár százezerre tehető. Csak a telivér zsidókat tekintették jogosultnak erre a szerepre, és Osztrovskij jelentős aggodalmának ad hangot egy olyan rendszerrel kapcsolatban, amely olyan erősen megerősített minden olyan hagyományos vádat, miszerint a zsidók „állam az államban” funkcióval működtek, és sokan közülük hűtlenek voltak az államhoz. ország, amelyben állampolgárságukat birtokolták. Eközben a *sayanim kifejezés* Bergman 27 oldalas indexében sehol sem szerepel, és szövegében szinte szó sem esik használatukról, bár Osztrovskij hihetően azt állítja, hogy a rendszer abszolút központi szerepet játszott a Moszad működési hatékonyságában.

Osztrovskij is élesen ábrázolja azt a teljes lenézést, amelyet a Moszad-tisztek a többi nyugati hírszerző szolgálatban állítólagos szövetségesei iránt fejeztek ki, minden lépésnél megpróbálták becsapni vélt partnereiket, és annyit elvettek, amennyit csak tudtak, miközben a lehető legkevesebbet adták cserébe. Leírja, milyen figyelemre méltó mértékű nyílt gyűlölet, szinte idegengyűlölet minden nemzsidóval és vezetőikkel szemben, bármilyen barátságosak is. Például Margaret Thatchert széles körben a brit történelem egyik legzsidó- és legizraelbarátabb miniszterelnökeként tartották számon, aki megtöltötte kabinetjét ennek az apró, 0,5%-os kisebbségnek a tagjaival, és rendszeresen ritka közel-keleti demokráciaként méltatta a nyamvadt kis Izraelt. Ennek ellenére a Moszad tagjai mélyen gyűlölték őt, általában „a szukaként” emlegették, és meg voltak győződve arról, hogy antiszemita.

Ha az európai pogányok rendszeres gyűlölet tárgyai voltak, a világ más, kevésbé fejlett részeiből származó népeket gyakran csúfolták fajilag durva kifejezésekkel, Izrael harmadik világbeli szövetségeseit pedig olykor véletlenül „majomszerűnek” nevezték, és „nem sokáig szállnak ki a fák közül”.

Alkalmanként az ilyen rendkívüli arrogancia diplomáciai katasztrófát kockáztatott, ahogy azt egy mulatságos matrica sugallta. Az 1980-as években Srí Lankán keserű polgárháború dúlt a szingalézek és a tamilok között, amelybe a szomszédos Indiából is bevonult a katonai kontingens. Egy ponton a Moszad egyszerre és ugyanabban az időben és ugyanabban a létesítményben képezte ki a különleges erők kontingenseit mindhárom kölcsönösen ellenséges erőből, így majdnem összetalálkoztak, ami minden bizonnyal hatalmas diplomáciai fekete szemet eredményezett volna Izrael számára. .

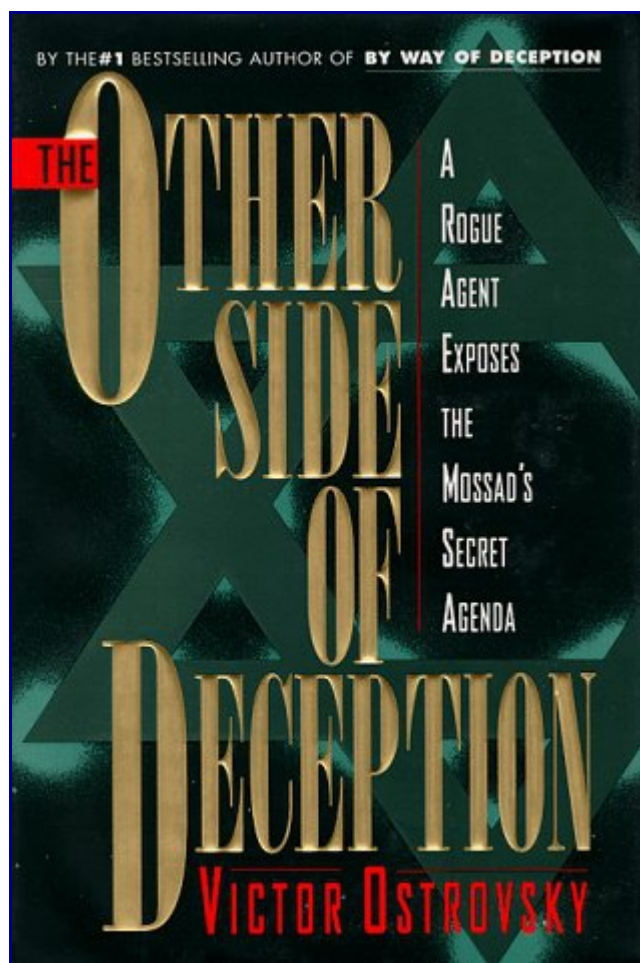
A szerző leírja növekvő kiábrándultságát egy olyan szervezetből, amelyről azt állította, hogy burjánzó belső frakciónak és becsstelenségnek volt kitéve. Egyre jobban aggódott a szélsőjobboldali érzelmek miatt is, amelyek úgy tűnt, hogy olyannyira átszövik a Moszadot, és arra készítette, hogy elgondolkodjon, vajon nem válik-e komoly fenyegetés az izraeli

demokráciára és az ország túlélésére. Elmondása szerint méltánytalanul tették bűnbakká egy sikertelen küldetés miatt, és azt hitte, hogy élete veszélyben van, feleségével elmenekült Izraelből, és visszatért szülőhelyére, Kanadába.

Miután elhatározta, hogy megírja könyvét, Osztrovskij társszerzőjévé, Claire Hoy-t, egy prominens kanadai politikai újságíró tborzott be, és Izrael és partizánjai hatalmas nyomása ellenére projektjük sikerült, és a könyv hatalmas nemzetközi bestseller lett, hetekig a *New York Times* listáján az 1. helyen áll, és hamarosan több mint egymillió példányt nyomtatnak.

Noha Hoy 25 évet töltött rendkívül sikeres íróként, és ez a könyvprojekt volt messze a legnagyobb kiadói diadala, **nem sokkal később pénzügyi csődbe került**, és széles körben elterjedt a média neveltségessé tétele, mivel olyan személyes szerencsétlenséget szenvedett el, amely oly gyakran látszik látogassa meg azokat, akik kritizálják Izraelt vagy a zsidó tevékenységeket. Talán ennek a következménye, hogy amikor Osztrovskij megjelentette 1994-es folytatását, *A megtévesztés másik oldalát*, egyetlen társszerző sem szerepelt a listán.

„A megtévesztés másik oldala”

Osztrovskij első könyvének tartalma többnyire meglehetősen hétköznapi volt, minden megdöbbentő kinyilatkoztatás nélkül. Csupán a Moszad belső működését ismertette, és

elmesélte néhány főbb műveletét, átfúrva ezzel a titok fátylát, amely régóta burkolta a világ egyik leghatékonyabb hírszerző szolgálatát. Ám miután egy nemzetközi bestsellerrel megalapozta hírnevét, a szerző elég magabiztosnak érezte magát ahhoz, hogy 1994-es folytatásában számos bombagólt belefoglaljon, így az egyes olvasóknak maguknak kell eldönteniük, hogy ezek tények-e, vagy csupán vad képzelete szüleményei. Bergman átfogó bibliográfiája mintegy 350 címet sorol fel, de bár Osztrovszkij első könyve szerepel, a második nem.

Osztrovszkij eredeti elbeszélésének egyes részei kétségkívül meglehetősen homályosnak és furcsának tűntek. Miért lett állítólag bűnbakká egy sikertelen küldetés miatt, és miért dobták ki a szolgálatból? És mivel 1986 elején elhagyta a Moszadot, de csak két évvel később kezdett el dolgozni a könyvén, kíváncsi voltam, mit csinált a köztes időszakban. Nehezen értettem azt is, hogy egy meglehetősen fiatalabb tiszt hogyan szerzett ilyen rengeteg részletes információt a Moszad-műveletekről, amelyekben ő maga nem vett részt személyesen. Úgy tűnt, sok hiányzó részlet a történetből.

Ezek a magyarázatok mind szerepeltek a folytatás kezdő részében, bár nyilvánvalóan lehetetlen ellenőrizni őket. A szerző szerint távozása a Moszadban zajló belső harc melléktermékeként történt, amelyben egy mérsékelt disszidens frakció a szervezet hitelességének aláásására és ezzel annak domináns vezetésének gyengítésére akarta használni, amelynek politikáját ellenezték.

A második könyv olvasásanyolc-kilenc évvel ezelőtt az egyik legkorábbi állítás teljesen idegennek tűnt. Nyilvánvalóan **a Moszad igazgatója hagyományosan kívülálló volt, akit a miniszterelnök nevez ki,** és ez a politika már régóta rangsorolta sok vezető személyiségét, akik szívesebben látták, ha valakit a sajátjuk közül helyeznek ki a hivatalba. 1982-ben ismét figyelmen kívül hagyták az ilyen belső előléptetésért folytatott dühös lobbitevékenységüket, és helyette egy híres izraeli tábornokot neveztek ki, aki hamarosan háztisztítási terveket készített különböző politikák támogatására. De ahelyett, hogy elfogadták volna ezt a helyzetet, néhány elégedetlen Moszad-elem megszervezte a libanoni merényletet, közvetlenül azelőtt, hogy hivatalosan hivatalba lépése előtt állt volna. A sikeres cselekmény néhány bizonyítéka azonnal napvilágra került, és később megerősítették,

Ez a történet a könyv eleje felé jelent meg, és olyan vadul valószínűtlennek tűnt, hogy mélyen gyanakodtam mindenre, ami ezután következett. De miután elolvastam Bergman tekintélyes kötetét, most már nem vagyok benne olyan biztos. Hiszen tudjuk, hogy nagyjából ugyanebben az időben egy másik titkosszolgálati csoport komolyan fontolgatta Izrael védelmi miniszterének meggyilkolását, és erős a gyanú, hogy biztonsági alkalmazottak szervezték meg Rabin miniszterelnök későbbi meggyilkolását. Így talán nem is olyan teljesen abszurd egy hátrányos helyzetű Moszad-igazgató-jelölt kiiktatása. A Wikipédia pedig valóban megerősíti, hogy Yekutiél Adam tábornok, Izrael vezérkari főnökének helyettesét 1982 közepén nevezték ki a Moszad igazgatójának, de néhány héttel a hivatalba lépése előtt megölték Libanonban, így ő lett

a valaha volt legmagasabb rangú izraeli, aki a csatatéren halt meg.

Osztrovszkij és frakciós szövetségesei szerint a Moszadon belüli hatalmas elemek veszélyes, szélhámos szervezetté változtatták azt, ami veszélyeztette az izraeli demokráciát, és megakadályozta a béke lehetőségét a palesztinokkal. Ezek az egyének akár a Moszad legfelsőbb vezetésével is szembehelyezkedhetnek, akit gyakran túlságosan gyengének és megalkuvónak tartottak.

1982 elején a leköszönő igazgató által támogatott, mérsékeltbb Moszad-elemek megbízták egyik párizsi tisztjüket, hogy nyisson diplomáciai csatornákat a palesztinokkal, és ezt egy amerikai attasén keresztül tette meg, akit bevont az erőfeszítésbe. Ám amikor a keményebb frakció felfedezte ezt a tervet, megghiúsították a projektet azzal, hogy meggyilkolták a Moszad-ügynököt és szerencsétlen amerikai munkatársát is, miközben egy szélsőséges palesztin csoportot hibáztattak. Nyilvánvalóan nem tudom ellenőrizni ennek a figyelemre méltó történetnek az igazságát, de a *New York Times* archívuma megerősíti Osztrovszkij beszámolóját [Yakov Barsimantov](#) és [Charles Robert Ray](#) titokzatos 1982-es meggyilkolásáról, amely rejtélyes incidensek miatt a szakértők az indítékot keresték.

Osztrovszkij azt állítja, hogy mélyen megdöbben és hitetlen volt, amikor először értesült arról, hogy a keményvonalas Moszad-elemek politikai nézeteltérések miatt meggyilkolták az izraeli tisztviselőket és saját kollégáikat is, de fokozatosan meggyőzték a valóságról. Így Kanadában élő magánpolgárként beleegyezett abba, hogy kampányba kezd a Moszad meglévő hírszerzési műveleteinek megzavarására, abban a reményben, hogy kellőképpen lejárhatja a szervezet hitelét, hogy a domináns frakció elveszítse befolyását, vagy legalábbis az izraeli kormány korlátozza veszélyes tevékenységeit. Bár némi segítséget kap az őt toborzó mérsékelt elemektől, a projekt nyilvánvalóan rendkívül veszélyes volt, és az életét nagyon veszélyezteti, ha felfedezik tetteit.

Elégedetlen egykori Moszad-tisztnek mutatkozott be, aki bosszút állt korábbi munkaadója ellen, és a következő egy-két év nagy részét azzal töltötte, hogy Nagy-Britannia, Franciaország, Jordánia és Egyiptom hírszerző szolgálataihoz fordult, és felajánlotta, hogy segítséget nyújt az izraeli kémhálózatok feltárásában. jelentős pénzügyi kifizetésekért cserébe. Korábban nem jelentkezett hasonló tudású Moszad disszidens, és bár e szolgálatok egy része kezdetben gyanús volt, végül elnyerte a bizalmukat, miközben az általa közölt információk igen értékesek voltak a különböző helyi izraeli kémgyűrűk felszámolásában, amelyek többsége korábban gyanútlan volt. Eközben Moszad-szövetségesei folyamatosan tájékoztatták minden olyan jellről, amely arra utalt, hogy tevékenységét észlelték.

Osztrovszkij Moszad-ellenes kémelhárítási kampányának részletes leírása a könyv jóval több mint felét lefoglalja, és nincs könnyű módszerem annak eldöntésére, hogy történései valódiak vagy fantáziák, vagy esetleg a kettő keveréke. A szerző bemutatja 1986-os repülőjegyeinek másolatát az egyiptomi Ammanba, Jordániába és Kairóba, ahol állítólag a helyi biztonsági

szolgálatok hosszasan kikérdezték, és 1988-ban nagy nemzetközi botrány robbant ki, amikor a britek nyilvánosan bezártak egy nagy számos Moszad biztonságos házat és számos izraeli ügynököt kiutasított. Én személy szerint Osztrovszkij beszámolójának nagy részét ésszerűen hitelesnek találtam, de talán a titkosszolgálati műveletekben tényleges szakmai tapasztalattal rendelkező egyének más következtetésre juthatnak.

Bár a Moszad hírszerző hálózatok elleni két éven át tartó támadások komoly károkat okoztak, az általános politikai eredmények sokkal kisebbek voltak a kívántnál. A jelenlegi vezetés továbbra is szilárdan tartotta a szervezetet, és az izraeli kormány semmi jelét nem adta a cselekvésnek. Így Osztrovszkij végül arra a következtetésre jutott, hogy egy másik megközelítés hatékonyabb lehet, és úgy döntött, hogy könyvet ír a Moszadról és annak belső működéséről.

Belső szövetségesei kezdetben meglehetősen szkeptikusak voltak, de végül megnyerte őket, és teljes mértékben részt vettek az írási projektben. Ezen személyek közül néhányan sok évet töltött a Moszadban, még magasabb szintre is feljutva, és ők voltak a forrásai az 1990-es könyvben szereplő, bizonyos műveletekről szóló rendkívül részletes anyagnak, amely úgy tűnt, messze meghaladja egy nagyon fiatal tiszt tudását, mint pl. Osztrovszkij.

A Moszad azon kísérlete, hogy törvényesen elnyomja a könyvet, szörnyű baklövés volt, és hatalmas nyilvánosságot generált, amely nemzetközi bestsellerré tette. A külső megfigyelők megbizonyosodtak arról, hogy az izraeliek ilyen kontraproduktív médiastratégiát fogadtak el, de Osztrovszkij szerint belső szövetségesei segítettek rávenni a Moszad vezetését, hogy ezt a megközelítést alkalmazzák. Megpróbálták lépést tartani a Moszad minden elrablására vagy meggyilkolására irányuló tervével is.

Az 1990-es könyv készítése során Osztrovszkij és szövetségesei számos múltbeli műveletet tárgyaltak, de ezeknek csak töredéke került be a szövegbe. Így amikor a szerző úgy döntött, hogy elkészíti a folytatását, rengeteg történelmi anyagra támaszkodhatott, amelyek között több bombagól is szerepelt.

Ezek közül az első Izraelnek az 1980-as évek keserves irán-iraki háborúja során az amerikai katonai felszerelések Iránnak történő illegális eladásában játszott jelentős szerepére vonatkozott, amely történet végül a hírhedt „Irán-Contra-botrány” néven robbant be a címlapokra. bár médiánk mindent megtett annak érdekében, hogy elrejtse Izrael központi szerepvállalását az ügyben.

Az Iránnal folytatott fegyverkereskedelem rendkívül jövedelmező volt Izrael számára, hamarosan kiterjesztették a katonai pilóták képzésére is. Az Iszlám Köztársaság mély ideológiai ellenszenvé a zsidó állammal szemben megkívánta, hogy ezt az üzletet harmadik feleken keresztül bonyolítsák le, így a kis német Schleswig-Holstein államon keresztül csempészési útvonalat alakítottak ki. Amikor azonban később megpróbálták megszerezni az állam

legmagasabb választott tisztviselőjének támogatását, elutasította a javaslatot. A Moszad vezetői attól tartottak, hogy beavatkozhat az üzletbe, ezért sikeresen botrányt koholtak, hogy leváltsák, és egy hajlékonyabb német politikust ültessenek a helyére. Sajnos a kegyvesztett hivatalnok felhajtást kavart, és nyilvános meghallgatást követelt a neve tisztázására, így a Moszad ügynökei Genfben csábították, és miután visszautasította a nagy kenőpénzt, hogy hallgasson,

Eredeti olvasásom során ez a nagyon hosszadalmas és részletes, 4000 szót meghaladó incidens meglehetősen kétségesnek tűnt számomra. Korábban soha nem hallottam Uwe Barschelről, de Helmut Kohl német kancellár közeli barátjaként írták le, és teljesen valószínűtlennek tartottam, hogy a Moszad ilyen véletlenül eltávolított egy népszerű és befolyásos európai választott tisztviselőt hivatalából, majd meggyilkolt. neki. Osztrovszkij könyvének többi részével kapcsolatos mélységes gyanúm tovább erősödött.

A közelmúltban azonban, amikor újragondoltam az esetet, [rájöttem](#), hogy hét hónappal a könyv megjelenése után a *Washington Post* [arról számolt be](#), hogy a Barschel-ügyet újraindították, a német, spanyol és svájci rendőrség nyomozása nyomatékos jeleket talált egy pontosan ennek megfelelően elkövetett gyilkosságra. korábban Osztrovszkij javasolta. A Moszad disszidens meglepő állításai ismét látszólag beigazolódtak, és most sokkal inkább hajlandó lettem azt hinni, hogy legalább a későbbi kinyilatkoztatásainak többsége valószínűleg igaz. És ezekből elég hosszú volt a lista.

(Már mellékesen Osztrovszkij megjegyezte a Moszad növekvő németországi belső befolyásának egyik döntő forrását. A hazai német terrorizmus veszélye arra készítette a német kormányt, hogy rendszeresen nagy számban küldje ki biztonsági és rendőri tisztviselőit Izraelbe képzésre, és ezek a személyek ideális célpontok a hírszerzők toborzásához, akik még jóval azután is együttműködnek izraeli felügyelőikkel, hogy hazatértek és folytatták pályafutásukat. Így bár e szervezetek legfelső rangjai általában lojálisak voltak hazájukhoz, a középsők fokozatosan a Moszad vagyonával mézédessé váltak. Ez nyilvánvaló aggodalmakat vet fel Amerika szeptember 11. utáni politikájával kapcsolatban, amely szerint ilyen nagyszámú saját rendőrtisztet küld Izraelbe hasonló képzésre, valamint az a tendencia, hogy a Kongresszus szinte minden újonnan megválasztott tagja is odautazik.)

Homályosan felidéztem az 1980-as évek eleji vitát Kurt Waldheim ENSZ-főtitkár körül, akiről kiderült, hogy hazudott a második világháborús katonai szolgálatáról, és egy sötét felhő alatt hagyta el hivatalát, neve pedig a régóta titkolt náci háborús bűnök szinonimájává vált. Osztrovszkij szerint azonban az egész botrányt a Moszad találta ki, amely más aktákból szerzett terhelő iratokat Waldheiméba helyezte. Az ENSZ-vezető egyre kritikusabban bírálta Izrael Dél-Libanon elleni katonai támadásait, ezért a meghamisított bizonyítékokat arra használták fel, hogy rágalomhadjáratot indítsanak a médiában, amely elpusztította őt.

És ha Osztrovszkij nevéhez fűződik, sok évtizeden át maga Izrael is részt vett olyan tevékenységekben, amelyek a nürnbergi perben központi szerepet játszottak volna.

Beszámolója szerint az 1960-as évek végétől a Moszad egy kis laboratóriumot tartott fenn Nes Ziyyonában Tel-Avivtól délre, ahol a nukleáris, vegyi és bakteriológiai vegyületek halálos vizsgálatát végezték a kiirtásra kiválasztott szerencsétlen palesztinokon. Ez a folyamatos halálos tesztelési folyamat lehetővé tette Izraelnek, hogy tökéletesítse merénylettechnológiáit, miközben továbbfejlesztette a nemkonvencionális fegyverek hatalmas arzenálját, amely háború esetén elérhető lenne. Bár az 1970-es években az amerikai média végtelenül a CIA szörnyű romlottságára összpontosított, nem emlékszem, hogy valaha is hallottam volna ilyen vádakat.

Egy ponton Osztrovszkij meglepődve fedezte fel, hogy a Moszad ügynökei izraeli orvosokat kísérték orvosi küldetéseikre Dél-Afrikába, ahol elszegényedett afrikaiakat láttak el egy sowetói járóbeteg-klinikán. A kapott magyarázat komor volt, nevezetesen, hogy izraeli magáncégek a nem tudó feketéket emberi tengerimalacként használták fel olyan módon, hogy olyan módon teszteljék az orvosi vegyületeket, amelyeket Izraelben törvényesen nem lehetett volna megtenni. Nyilvánvalóan nincs módom igazolni ezt az állítást, de néha azon töprengtem, hogy **Izrael végül hogyan uralta ennyire a világ generikus gyógyszeriparát, amely természetesen a legolcsóbb és leghatékonyabb tesztelési és gyártási eszközökre támaszkodik.**

Szintén érdekes volt az a történet, amelyet Robert Maxwell brit sajtómágnás, a zsidó származású cseh bevándorló felemelkedéséről és bukásáról mesélt. Beszámolója szerint Maxwell pályafutása során szorosán együttműködött a Moszaddal, és a hírszerző szolgálat kulcsfontosságú szerepet játszott hatalomra jutásának elősegítésében, korai kölcsönadásában, valamint szövetségeseik bevetésében a szakszervezetekben és a bankszektorban, hogy gyengítse médiaszerzését. célpontok. Amint Maxwell birodalma létrejött, legális és illegális módokon is törlesztett jötevőinek, újságjaiban támogatta Izrael politikáját, miközben a Moszadnak is slusszalapot biztosított, és titokban a vállalati nyugdíjszámlájáról készpénzzel finanszírozta a könyvön kívüli európai műveleteiket. Ez utóbbi kiadásokat általában átmeneti kölcsönként szolgálták, de 1991-ben a Moszad lassan visszaküldte az alapokat, és pénzügyileg kétségbeesett, ahogy törékeny birodalma megingott. **Amikor utalt a veszélyes titkokra, amelyeket fel kell fednie, hacsak nem fizetik, a Moszad megölte, és öngyilkosságnak álcázta.**

Osztrovszkij állításait ismét nem lehet ellenőrizni, de az elhunyt kiadót hőstemetésben részesítették Izraelben, ahol a szolgálatot teljesítő miniszterelnök mélyen méltatta a zsidó államnak tett fontos szolgálatait, miközben három elődje is jelen volt, Maxwellt pedig együtt temették el teljes kitüntetésben az Olajfák hegyén. **Legutóbb lánya, Ghislaine került a címlapokra a hírhedt zsaroló, Jeffrey Epstein legközelebbi munkatársaként, és a nőről széles körben úgy tartják, hogy a Moszad ügynöke volt,** most valószínűleg Izraelben bujkál. De Osztrovszkij legdrámaibb története 1991 végén történt, és kitöltötte egyik utolsó rövid fejezetét. Amerika Irak felett aratott nagy katonai győzelme után az Öböl-háborúban George HW Bush elnök úgy döntött, hogy jelentős politikai tőkéjének egy részét befekteti abba, hogy végre békét kényszerítsen ki a Közel-Keleten az arabok és az izraeliek között. A jobboldali miniszterelnök, Yitzhak Shamir keserűen ellenezte a javasolt engedményeket, ezért Bush

pénzügyi nyomást kezdett a zsidó államra, blokkolva a hitelgaranciákat, annak ellenére, hogy az erős amerikai Izrael-lobbi erőfeszítéseket tett. Bizonyos körökben hamarosan a zsidók ördögi ellenségeként gyalázták. Osztrovskij kifejti, **hogy amikor egy amerikai elnök erős ellenkezésével szembesülnek, az Izrael-barát csoportok hagyományosan az ő alelnökét a befolyásuk visszaszerzésének hátsó kapujaként művelték. Például, amikor az 1960-as évek elején Kennedy elnök hevesen ellenezte Izrael atomfegyver-fejlesztési programját, az izraeli lobbierőfeszítéseit Lyndon Johnson alelnökre összpontosította, és ez a stratégia jutalmat kapott, amikor az utóbbi nem sokkal hivatalba lépése után megkésztette az Izraelnek nyújtott segélyt.** Hasonlóképpen, 1991-ben hangsúlyozták barátságukat Dan Quayle alelnökkel, ami könnyű feladat volt, mivel vezérkari főnöke és legfőbb tanácsadója William Kristol, egy vezető zsidó neokon volt.

A Moszad egyik szélsőséges frakciója azonban sokkal közvetlenebb megoldást választott Izrael politikai problémáinak megoldására, **és úgy döntött, hogy meggyilkolja Bush elnököt a madridi nemzetközi békekonferencián, miközben három palesztin fegyveresre hárította a felelősséget.**

1991. október 1-jén Osztrovskij eszeveszett telefonhívást kapott vezető Moszad-munkatársától, amelyben tájékoztatta a tervről, és kétségbeesetten kérte a segítségét annak megghiúsításához. Kezdetben teljes hitetlenséggel reagált, és nehezen fogadta el, hogy még a Moszad keményvonalasai is ilyen meggondolatlan cselekedetnek tartanának, de hamarosan beleegyezett, hogy mindent megtesz, hogy nyilvánosságra hozza a cselekményt, és valahogy felhívja rá a Bush-kormány figyelmét anélkül, hogy pusztán „összeesküvés-elmélet hívének” utasítják el.

Mivel Osztrovskij immár kiemelkedő író volt, gyakran meghívták, hogy a közel-keleti kérdésekről beszéljen elitcsoportokhoz, és a következő alkalomkor hangsúlyozta az izraeli jobboldaliak heves ellenségességét Bush javaslataival szemben, és határozottan utalt arra, hogy az elnök élete veszélyben. A kis hallgatóság egyik tagja felhívta az aggodalmakra Pete McCloskey volt kongresszusi képviselőt, az elnök régi barátját, aki hamarosan telefonon megbeszélte a helyzetet Osztrovskijjal, majd elrepült Ottawába egy hosszas személyes találkozóra, hogy értékelje a fenyegetés hitelességét. Arra a következtetésre jutott, hogy a veszély komoly és valós, ezért McCloskey azonnal elkezdte egyenáramú kapcsolatait arra használni, hogy megközelítse a titkosszolgálat tagjait, végül rávette őket, hogy lépjenek kapcsolatba Osztrovskijjal, aki elmagyarázta belső információforrásait. Ismét eléggé szkeptikus voltam, miután elolvastam ezt a beszámolót, ezért úgy döntöttem felveszem néhány ismerősömet, és ők tájékoztattak arról, hogy a Bush-kormány valóban nagyon komolyan vette Osztrovskij figyelmeztetéseit az állítólagos Moszad-gyilkossági tervről annak idején, ami látszólag megerősítette a szerző történetének nagy részét.

A kiadói diadalt és a Bush elnök élete elleni állítólagos összeesküvés megghiúsításában 1991 végén elért sikerét követően Osztrovskij nagyrészt elvesztette a kapcsolatot belső Moszad-szövetségeseivel, ehelyett saját magánéletére és új írói karrierjére összpontosított Kanadában. Ezenkívül az 1992. júniusi izraeli választások Rabin miniszterelnök sokkal mérsékeltebb kormányát hozták hatalomra, ami úgy tűnt, hogy nagymértékben csökkentette a további Moszad-

ellenes erőfeszítések szükségességét. De a kormányváltásoknak néha váratlan következményei lehetnek, különösen a titkosszolgálati műveletek halálos világában, ahol a személyes kapcsolatokat gyakran feláldozzák a célszerűség érdekében.

1990-es könyve megjelenése után Osztrovszkij félni kezdett attól, hogy elrabolják vagy megölik, ezért elkerülte az Atlanti-óceán átkelését és Európát. 1993-ban azonban korábbi Moszad-szövetségesei arra ösztönözték, hogy utazzon Hollandiába és Belgiumba, hogy elősegítse nemzetközi bestsellerének új fordításainak kiadását. Határozottan biztosították arról, hogy az izraeli politikai változások azt jelentik, hogy most már teljesen biztonságban lesz, és végül beleegyezett, hogy a jelentős aggodalmak ellenére is elvállalja az utazást. De bár megtett néhány ésszerű biztonsági óvintézkedést, egy furcsa brüsszeli incidens meggyőzte arról, hogy kis híján megúsza a Moszad emberrablását. Riadtan felhívta otthoni vezető Moszad-kapcsolattartóját, de ahelyett, hogy bármiféle megnyugvást kapott volna, furcsán hideg és barátságtalan választ kapott.

Helyesen vagy rosszul Osztrovszkij arra a következtetésre jutott, hogy Izrael keményvonalas kormányának bukása láthatóan esélyt adott a mérsékeltebb Moszad-frakciónak arra, hogy megszerezze szervezetük irányítását. Az ilyen hatalomtól megkísértve most veszélyes és feláldozható laza célnak tartották, aki végül felfedheti saját múltbeli részvételét a Moszad-ellenes hírszerzési tevékenységben, valamint a rendkívül káros könyvprojektben.

Abban a hitben, hogy korábbi szövetségesei most ki akarják iktatni, gyorsan elkezdett dolgozni a folytatásán, amely a teljes sztorit nyilvánosságra hozza, ezáltal nagymértékben csökkenti a száj becsukásának előnyeit. Észrevettem azt is, hogy új könyvében többször is megemlítette, hogy **a Moszad nemzetközi tisztviselőinek neveiből és fényképeiből álló átfogó gyűjtemény titkos birtokában van, és akár igaz, akár nem, ez a lehetőség életbiztosítási kötvényként szolgálhat azáltal, hogy jelentősen megnöveli a kockázatokat, ha Izrael vállal valamit. fellépés ellene.** Ez a rövid eseményleírás zárta Osztrovszkij második könyvét, megmagyarázva, miért íródott a kötet, és miért tartalmazott benne annyi kényes anyagot, amelyet az előzőből kizártak.

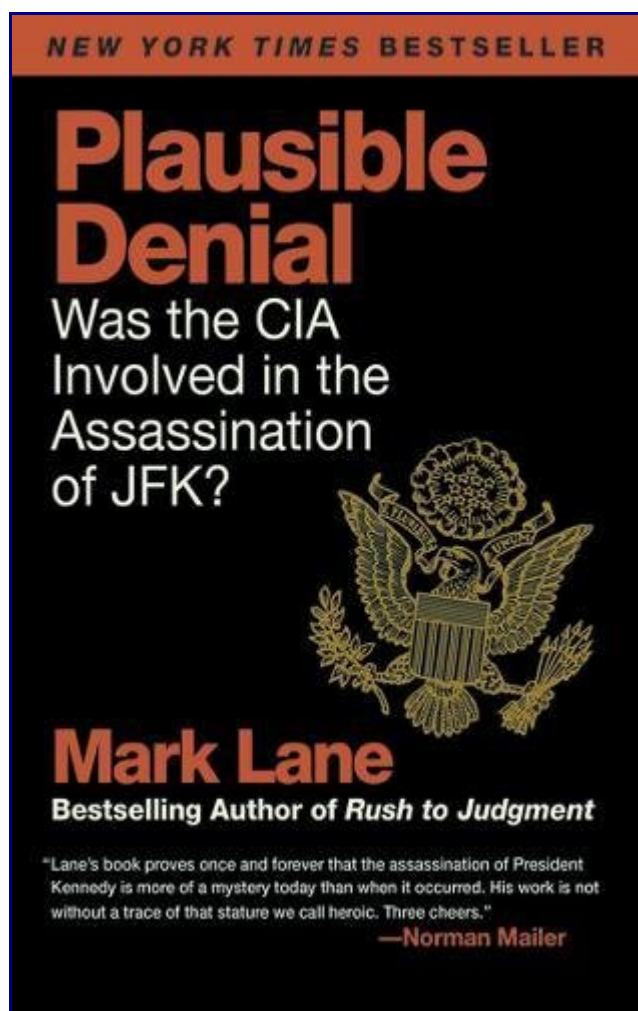
„Végző ítélet” a JFK-gyilkosságról

Osztrovszkij folytatását 1994 végén adta ki a HarperCollins, a vezető kiadó. Ám a robbanásveszélyes tartalma ellenére ezúttal Izrael és szövetségesei levonták a leckét, és nem hisztérikus rohamokkal, hanem szinte teljes csenddel fogadták a művet, így viszonylag kevés figyelmet kapott, és a korábbi példányszámnak csak töredéke kelt el. A mainstream publikációk közül csak egy rövid és meglehetősen negatív [kapszulakritikát](#) találtam a *Foreign Affairsben* .

Egy másik, ugyanabban az évben megjelent, kapcsolódó témákról szóló könyv azonban sokkal teljesebb nyilvános elsötétítéstől szenvedett, amely ma is több mint negyedszázada tart, és ez nem csupán homályos eredete miatt volt. Az ilyen, csaknem teljes médiabojkott súlyos

hátráltatása ellenére a mű underground bestsellerré vált, végül több mint 40 000 példányt nyomtattak, széles körben olvastak és bizonyos körökben talán megvitatták, de nyilvánosan szinte soha nem emlegették. ***A néhai Michael Collins Piper végső ítélete* azt a robbanékony hipotézist fogalmazta meg, hogy a Moszad központi szerepet játszott a huszadik század leghíresebb merényletében, John F. Kennedy elnök 1963-as meggyilkolásában.**

Míg Osztrovszkij könyvei az izraeli titkos hírszerző szolgálatról szerzett személyes ismereteire támaszkodtak, Piper újságíró és kutató volt, aki egész karrierjét a Liberty Lobbynál, egy DC-ben működő kis aktivista szervezetnél töltötte. **Mivel élesen bírálta az izraeli politikát és a cionista befolyást Amerikában, a média általában a szélsőjobboldali antiszemita populista perem részeként ábrázolta a csoportot, és szinte teljesen figyelmen kívül hagyta az összes mainstream csatorna.** *A Spotlight* heti bulvárlapja, amely általában vitatott témákra összpontosított, egykor figyelemre méltó, jóval több mint 300 000 példányt ért el az 1970-es évek végén, de az ezt követő nyugodtabb és optimistább Reagan-korszakban jelentősen csökkent az olvasók száma.

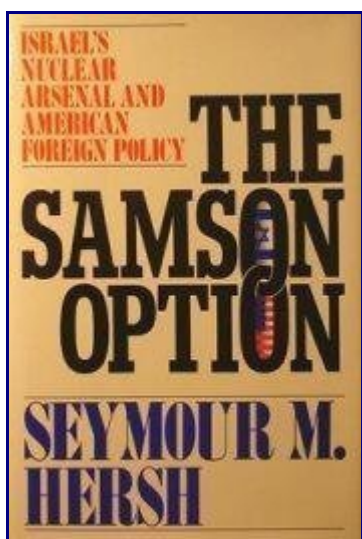

A Liberty Lobby soha nem foglalkozott sokat JFK-gyilkossággal, de 1978-ban megjelent egy cikk a témában Victor Marchettitől, a CIA egykori prominens tisztviselőjétől, és ennek eredményeként hamarosan beperelte rágalmazásért a Watergate hírnevét képviselő E. Howard Hunt. fennmaradását veszélyeztető per. 1982-ben ez a folyamatban lévő jogi csata vonzotta

Mark Lane-t, egy tapasztalt baloldali zsidó származású ügyvédet, aki a JFK összeesküvés-nyomozásának alapító atyja volt. Lane 1985-ben [megnyerte az ügyet a tárgyaláson](#) , és ezt követően a szervezet szoros szövetségese maradt.

Piper fokozatosan összebarátkozott Lane-nel, és az 1990-es évek elejére ő maga is érdeklődni kezdett a JFK-gyilkosság iránt. [1994 januárjában publikálta fő munkáját, a *Végső ítélet*](#) , amely hatalmas számú közvetett bizonyítékot támasztott alá azon elméletének alátámasztására, miszerint a Moszad nagymértékben részt vett a JFK-gyilkosságban. [Saját 2018-as cikkemben](#) foglaltam össze és tárgyaltam a Piper-hipotézist :

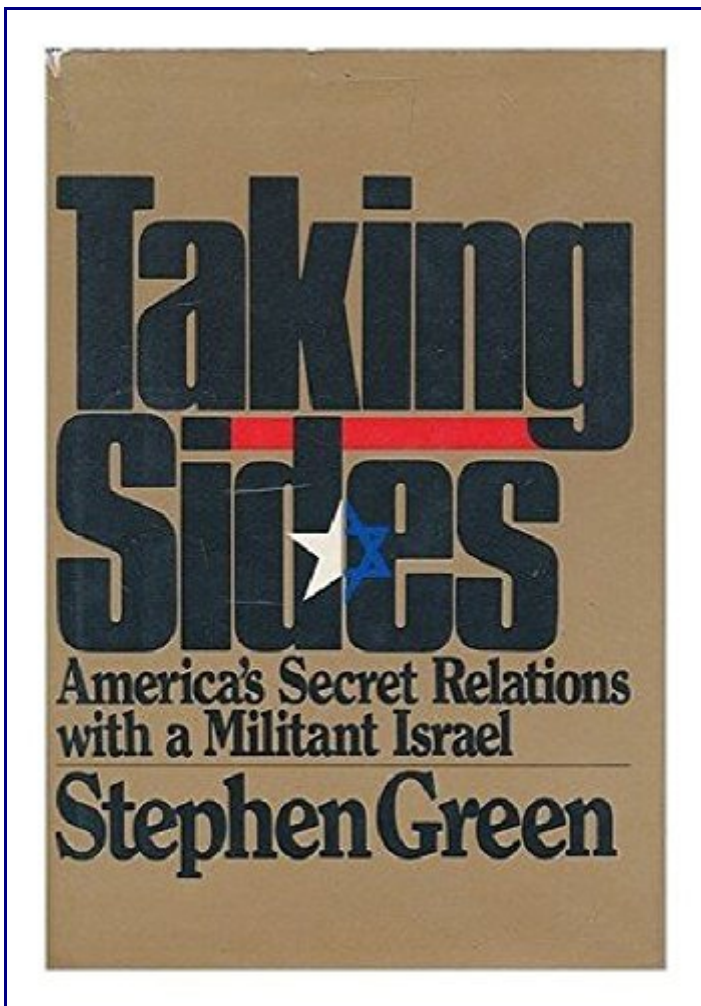
Az 1963-as merényletet követő évtizedek során gyakorlatilag semmilyen gyanú nem irányult Izraelre, és [ennek következtében az 1960-as, 1970-es és 1980-as években megjelent több száz vagy ezer gyilkossági összeesküvés könyv egyike sem utalt a Moszad szerepére.](#) bár a Vatikántól az Illuminátusig szinte minden más lehetséges bűnöst vizsgálat alá vettek. Kennedy az 1960-as választásokon a zsidó szavazatok több mint 80%-át szerezte meg, az amerikai zsidók nagyon előkelő helyen szerepeltek a Fehér Házában, és nagy oroszánok közé tartozott a zsidó média szereplői, hírességek és értelmiségiek, New York Citytől Hollywoodon át az Ivy League-ig. . Ráadásul olyan zsidó származású személyek, mint Mark Lane és Edward Epstein, a gyilkossági összeesküvés vezető támogatói közé tartoztak. ellentmondásos elméleteikkel, amelyeket olyan befolyásos zsidó kulturális hírességek támogatnak, mint Mort Sahl és Norman Mailer. Tekintettel arra, hogy a Kennedy-kormányzatot széles körben Izrael-pártinak tartották, úgy tűnt, semmiféle indítéka nem volt a Moszad-beavatkozásnak, és a bizarr, teljesen megalapozatlan, a zsidó állam ellen irányuló ilyen monumentális vádak aligha nyernek majd teret egy túlnyomóan profi. -Izrael kiadói ipar.

Az 1990-es évek elején azonban nagyra becsült újságírók és kutatók elkezdtek feltárni az izraeli atomfegyver-arszénál fejlesztésének körülményeit. [Seymour Hersh 1991-es *The Samson Option: Israel's Nuclear Arsenal and American Foreign Policy*](#)

című könyve leírja a Kennedy-adminisztráció szélsőséges erőfeszítéseit, hogy rákényszerítse Izraelt állítólagos nem katonai célú dimonai atomreaktorának nemzetközi ellenőrzésére, és ezáltal megakadályozza annak nukleáris fegyverek előállítására való használatát. . *A Dangerous Liaisons: The Inside Story of the US-Israeli Covert Relationship* by Andrew és Leslie Cockburn ugyanabban az évben jelent meg, és hasonló témát dolgozott fel.

Noha akkoriban teljesen rejtve volt a közvélemény elől, az 1960-as évek eleji politikai konfliktus az amerikai és az izraeli kormány között a nukleáris fegyverek fejlesztésével kapcsolatban a Kennedy-kormányzat egyik legfontosabb külpolitikai prioritása volt, amely a nukleáris fegyverek non-prolifерációját az egyik központi nemzetközi kezdeményezésévé tette. . Figyelemre méltó, hogy John McCone, Kennedy a CIA igazgatójaként korábban Eisenhower irányítása alatt működő Atomenergia Bizottságban dolgozott, ő volt az a személy, aki kiszivárogtatta azt a tényt, hogy Izrael atomreaktort épít plutónium előállítására.

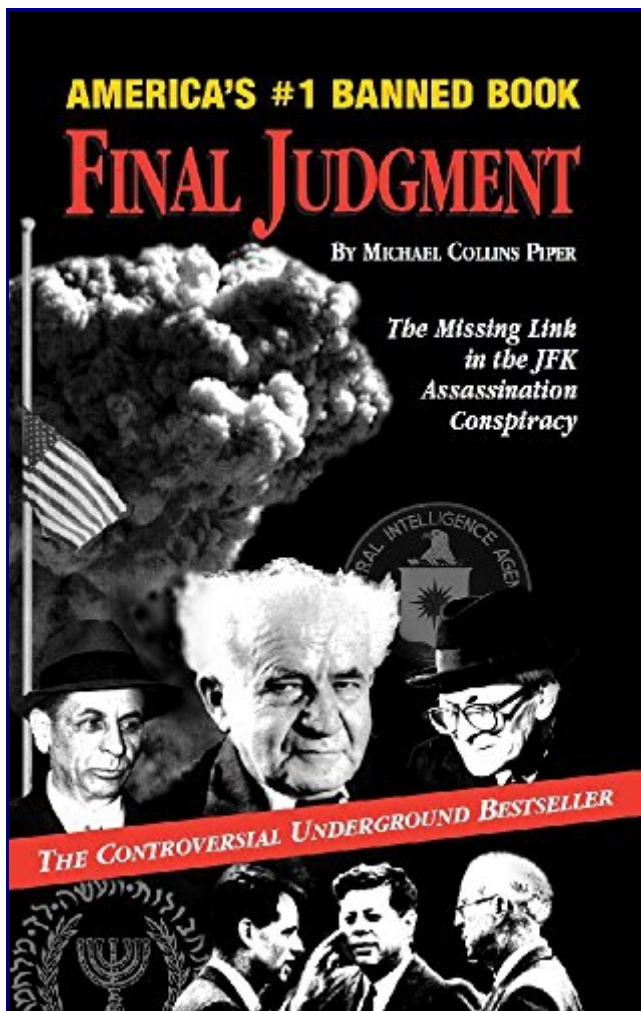

A Kennedy-kormányzat által Izraelt titokban alkalmazott nyomásgyakorlás és pénzügyi segélyekkel kapcsolatos fenyegetések végül olyan súlyossá váltak, hogy 1963 júniusában Izrael alapító miniszterelnökének, David Ben-Gurionnak a lemondásához vezettek. De mindezek az erőfeszítések szinte teljesen leálltak vagy

megfordultak, amint Kennedyt ugyanazon év novemberében Johnson váltotta fel. Piper megjegyzi, hogy Stephen Green 1984-es *Taking Sides: America's Secret Relations With a Militant Israel* című könyve korábban dokumentálta, hogy az Egyesült Államok közel-keleti politikája Kennedy meggyilkolása után teljesen megfordult, de ez a fontos megállapítás akkoriban kevés figyelmet kapott.

A JFK-gyilkossági összeesküvés megalapozott intézményi alapjaival szemben szkeptikusok gyakran felfigyeltek a Kennedy- és Johnson-kormányzat közötti rendkívüli folytonosságra mind a kül-, mind a belpolitikában, azzal érvelve, hogy ez komoly kétségbe vonja az ilyen lehetséges indítékokat. Bár ez az elemzés nagyrészt helyesnek tűnik, Amerika Izraellel és atomfegyver-programjával szembeni magatartása rendkívül figyelemre méltó kivételt jelent e minta alól.

Az izraeli tisztviselők számára további jelentős aggodalomra ad okot a Kennedy-adminisztráció azon törekvése, hogy élesen korlátozza az Izrael-barát politikai lobbik tevékenységét. 1960-as elnökválasztási kampánya során Kennedy találkozott New Yorkban gazdag izraeli szószólókkal, akiket Abraham Feinberg pénzügyes vezetett, és hatalmas pénzügyi támogatást ajánlottak fel a közel-keleti politikában betöltött irányító befolyásért cserébe. Kennedynek sikerült homályos biztosítékokkal eltántorítania őket, de annyira aggasztónak tartotta az esetet, hogy másnap reggel megkereste Charles Bartlett újságírót, egyik legközelebbi barátját, és felháborodásának adott hangot amiatt, hogy az amerikai külpolitika a szigetpártiak ellenőrzése alá kerülhet. egy idegen hatalom, megígérte, hogy ha ő lesz az elnök, orvosolni fogja a helyzetet. És valóban, Miután testvérét, Robertet benevezte főügyésznek, az utóbbi komoly jogi erőfeszítéseket kezdeményezett, hogy rákényszerítsék az Izrael-barát csoportokat, hogy külföldi ügynökként regisztrálják magukat, ami drasztikusan csökkentette volna hatalmukat és befolyásukat. JFK halála után azonban ezt a projektet gyorsan félbehagyták, és a rendezés részeként a vezető Izrael-barát lobbik csak beleegyezett abba, hogy AIPAC-ként alakítsa újra magát.

Végső Ítélet Eredeti, 1994-es megjelenését követően számos utánnomáson ment keresztül, és a 2004-ben megjelent hatodik kiadásra több mint 650 oldalra nőtt, számos hosszú függelékkel és több mint 1100 lábjegyzettel, amelyek túlnyomó többsége teljesen általános forrásokra hivatkozik. A szöveg törzse csupán szervezésben és kidolgozásban volt használható, tükrözve az összes kiadó teljes bojkottját, legyen az mainstream vagy alternatív, de magát a tartalmat figyelemre méltónak és általában meglehetősen lenyűgözőnek találtam. **Az összes médiában tapasztalt legszélsőségesebb elsötétítés ellenére a könyv több mint 40 000 példányban kelt el az évek során, így egyfajta underground bestseller lett, és minden bizonnyal mindenki figyelmét felhívta rá a JFK-gyilkosságkutató közösségben, bár láthatóan szinte egyik sem hajlandóak voltak megemlíteni a létezését. Gyanítom, hogy ezek a többi író rájött, hogy a könyv létezésének akármilyen pusztán elismerése is, ha csak nevetségessé teszi vagy elutasítja azt, végzetes lehet média- és kiadói karrierjükre nézve. Maga Piper 2015-ben, 54 évesen halt meg, egészségügyi problémáktól és erős ivástól szenvedve,** amely gyakran a komor szegénységgel jár együtt, és más újságírók nem szívesen kockáztatták ugyanezt a szomorú sorsot.

Ennek a furcsa helyzetnek a példajaként Talbot 2005-ös könyvének bibliográfiája csaknem 140 bejegyzést tartalmaz, amelyek némelyike meglehetősen homályos, de

nincs helye a *Végső ítéletnek*, és nagyon átfogó tárgymutatója sem tartalmaz semmilyen bejegyzést a „zsidókról” vagy „Izraelről”. Valójában egy ponton nagyon finoman jellemzi Robert Kennedy szenátor teljes egészében zsidó vezető munkatársait azzal, hogy „nem volt köztük katolikus”. 2015-ös folytatása ugyanilyen körültekintő, és bár az index számos bejegyzést tartalmaz a zsidókra vonatkozóan, mindezek a hivatkozások a második világháborúra és a nácikra vonatkoznak, beleértve a fő *bête noire*-je, *Allen Dulles állítólagos náci kapcsolatairól szóló vitáját is*. Stone könyve, miközben félelem nélkül elítéli Lyndon Johnson elnököt a JFK-gyilkosság miatt, furcsa módon kizárja a „zsidókat” és „Izraelt” a hosszú tárgymutatóból és a *Végső ítéletet* a bibliográfiából, és Douglass könyve is ezt a mintát követi.

Továbbá azok a szélsőséges aggodalmak, amelyeket a Piper-hipotézis váltott ki a JFK-gyilkosság kutatói körében, megmagyarázhatnak egy furcsa anomáliát. Noha Mark Lane maga is zsidó származású és baloldali gyökerű volt, miután a Liberty Lobby-ban aratott győzelmet a Hunt rágalmozási perben, sok évet töltött azzal a szervezettel jogi minőségben, és láthatóan meglehetősen barátságba lépett Piperrel, annak egyikével vezető írók. Piper szerint Lane elmondta neki a *Végső Ítéletet* „szilárd indokot” adott a Moszadnak a merényletben betöltött jelentős szerepére, és úgy tekintette, hogy az elmélet teljes mértékben kiegészíti saját, a CIA-szerepre való összpontosítását. Gyanítom, hogy az ezekkel az asszociációkkal kapcsolatos aggodalmak magyarázatot adhatnak arra, hogy Lane-t szinte teljesen kihagyták a Douglass és a 2007-es Talbot-könyvekből, és miért került szóba a második Talbot-könyv csak akkor, amikor munkája elengedhetetlen volt Talbot saját elemzéséhez. Ezzel szemben a *New York Times* munkatársai aligha lesznek annyira járatosak a JFK-gyilkosságkutató közösség kevésbé ismert vonatkozásaiban, és mivel nem tudtak erről a rejtett vitáról, Lane-nek azt [a hosszú és ragyogó nekrológot](#) adták át, amelyet karrierje teljes mértékben indokolt.

Egy adott bűncselekmény lehetséges gyanúsítottjainak mérlegelésekor gyakran hasznos a múltbeli viselkedési mintájuk figyelembevétele. Ahogy fentebb már szó volt róla, nem tudok olyan történelmi példát gondolni arra, hogy a szervezett bűnözés súlyos merényletet kezdeményezett volna bármely, a nemzeti szintéren mérsékelten prominens amerikai politikai személyiség ellen. És annak ellenére, hogy itt-ott gyanús, ugyanez vonatkozik a CIA-ra is.

Ezzel szemben úgy tűnik, hogy az izraeli Moszad és a cionista csoportok, amelyek megelőzték a zsidó állam létrejöttét, nagyon hosszú múltra tekintenek vissza a merényletek terén, beleértve azokat a magas rangú politikai személyiségeket is, akiket általában sértetlennek tekinthetnénk. Lord Moyne-t, a közel-keleti brit államminisztert 1944-ben meggyilkolták, és 1948 szeptemberében ugyanerre a sorsra

jutott Folke Bernadotte gróf, az ENSZ béketárgyalója, akit az első arab-izraeli háború megoldására küldtek. teljesen mentes volt az ilyen kockázatoktól, és Piper megjegyzi, hogy Harry Truman lányának, Margaretnek az emlékirataiból kiderül, hogy a cionista fegyveresek 1947-ben mérgező vegyszerekkel megtűzdelt levél segítségével próbálták meggyilkolni az apját, amikor azt hitték, hogy a férfi húzza magát Izrael támogatásában, bár azt a sikertelen kísérletet soha nem hozták nyilvánosságra.

Vannak más figyelemre méltó elemek is, amelyek általában támogatják a Piper-hipotézist. Miután elfogadtuk egy JFK-gyilkossági összeesküvés létezését, az egyetlen személy, aki szinte biztos, hogy részt vett benne, Jack Ruby volt, és szervezett bűnözési kapcsolatai szinte teljes egészében ennek a vállalkozásnak a hatalmas, de ritkán emlegetett zsidó szárnyához fűződnek. Meyer Lansky, Izrael rendkívül buzgó támogatója. Maga Ruby különösen szoros kapcsolatban állt Lansky hadnaggyal, Mickey Cohennel, aki uralta a Los Angeles-i alvilágot, és az 1948-as háború előtt személyesen is részt vett az izraeli fegyverkezésben. Valójában Hillel Silverman dallasi rabbi szerint Ruby magántulajdonban azzal magyarázta Oswald meggyilkolását, hogy „a zsidó népért tettem”.

Meg kell említeni Oliver Stone mérföldkőnek számító *JFK* -filmjének egy érdekes aspektusát is. Arnon Milchan, a gazdag hollywoodi producer, aki támogatta a projektet, nemcsak izraeli állampolgár volt, hanem állítólag központi szerepet is játszott abban a hatalmas kémprojektben, amely az amerikai technológiát és anyagokat az izraeli atomfegyver-projekthez irányította. Az adminisztráció erőfeszítéseket tett a blokkolásra. Milchant néha „az izraeli James Bondnak” is nevezték. És bár a film teljes három órán keresztül futott, *JFK* szigorúan kerülte a részleteket, amelyeket Piper később az izraeli dimenzió kezdeti nyomának tekintett, ehelyett úgy tűnt, hogy Amerika fanatikus hazai antikommunista mozgalmát és a hadiipari komplexum hidegháborús vezetését tartotta bűnösnek.

Piper történetének és elemzésének több mint 300 000 szavának összefoglalása néhány bekezdésben nyilvánvalóan lehetetlen vállalkozás, de a fenti vita ésszerű ízelítőt ad a Piper-hipotézis mellett összegyűlt közvetett bizonyítékok hatalmas tömegéből.

A JFK Assassination Studies sok tekintetben a saját tudományágává vált, és az én bizonyítványaim meglehetősen korlátozottak. Talán egy tucat könyvet olvastam a témában, és próbáltam a kérdéseket a tiszta lappal és a kívülálló friss szemével megközelíteni, de minden komoly szakember biztosan megemésztette volna a szakterületen található számokat vagy akár több száz kötetet. Míg a *Végső ítélet* átfogó elemzése meglehetősen meggyőzőnek tűnt, a nevek és hivatkozások jó része ismeretlen volt, és egyszerűen nem áll rendelkezésemre a hitelességük értékeléséhez szükséges háttér, sem az, hogy a bemutatott anyag leírása pontos-e.

Normális körülmények között más szerzők kritikáihoz vagy kritikáihoz fordulok, és összehasonlítom azokat Piper állításaival, majd eldöntöm, melyik érv tűnik erősebbnek. Ám bár a *Végső ítélet* negyed évszázaddal ezelőtt adták ki, a Piper-hipotézist körülvevő szinte abszolút hallgatás – különösen a befolyásosabb és hitelesebb kutatók részéről – ezt lehetetlenné teszi.

Azonban annak, hogy Piper nem tudott rendszeres kiadót biztosítani, és széles körben igyekezett elfojtani elméletét, ironikus következményekkel járt. Mivel a könyvekkel ezelőtt kifogyott, viszonylag könnyű dolgom volt megszerezni a jogot, hogy felvegyem a vitatott HTML-könyvek gyűjteményébe, és most meg is tettem, így az interneten mindenki kényelmesen elolvashatja a teljes szöveget és maguk dönthetnek, miközben könnyedén ellenőrizhetik a hivatkozások sokaságát, vagy kereshetnek bizonyos szavakat vagy kifejezéseket.

- [Végső ítélet](#)

A hiányzó láncszem a JFK-gyilkossági összeesküvésben

Michael Collins Piper • 2005 • 310 000 szó

Ez a kiadás valójában több, sokkal rövidebb, eredetileg külön kiadott művet is tartalmaz. Ezek egyike, amely egy kiterjesztett kérdezz-feleletből áll, leírja az ötlet keletkezését, és megválaszolja a körülötte lévő számos kérdést, és néhány olvasó számára jobb kiindulási alapot jelenthet.

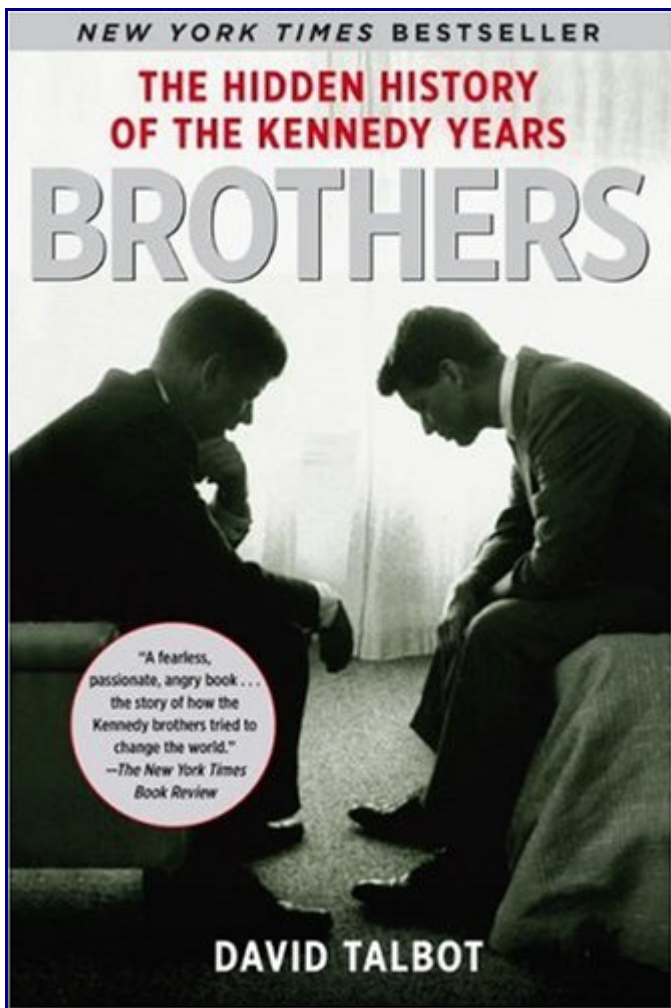
- [Alapértelmezett ítélezési](#)

kérdések, válaszok és elmélkedések az évszázad bűnével kapcsolatban

Michael Collins Piper • 2005 • 48 000 szó

Számos kibővített Piper-interjú vagy prezentáció is könnyen elérhető a YouTube-on, és amikor néhány éve megnéztem közülük kettőt vagy hármat, azt hittem, hatékonyan összefoglalja sok fő érvét, de nem emlékszem, melyik volt az.

Néhány további bizonyíték alátámasztja Piper érveit, amelyek szerint **a Moszad valószínűleg részt vett elnökünk halálában.**

David Talbot befolyásos 2007-es , *Brothers* című könyvéből kiderült, hogy Robert F. Kennedy szinte az első pillanattól fogva meg volt győződve arról, hogy bátyját összeesküvésben ütötték le, ám fogta a nyelvét, és azt mondta baráti körének, hogy kevés esélye van a nyomára bukkanni. megbünteti a bűnös feleket, amíg ő maga el nem érte a Fehér Házat. 1968 júniusára úgy tűnt, hogy elérte ezt a célt, de egy bérgyilkos lövedéke elejtette néhány pillanattal azután, hogy megnyerte a döntő fontosságú kaliforniai elnökválasztási előválasztást. A logikus feltevés az, hogy halálát ugyanazok az elemek határozták meg, mint bátyját, akik most azért léptek fel, hogy megvédjék magukat korábbi bűneik következményeitől.

Egy Sirhan Sirhan nevű fiatal palesztin elsütött egy pisztolyt a helyszínen, és gyorsan letartóztatták és elítélték a gyilkosságért. Talbot azonban hangsúlyozza, hogy a halottkém jelentéséből kiderült, hogy a halálos golyó teljesen más irányból érkezett, míg az akusztikus rekord azt bizonyítja, hogy sokkal több lövést adtak le, mint amennyi az állítólagos gyilkos fegyverének kapacitása volt. Az ilyen kemény bizonyítékok összeesküvést bizonyítanak.

Sirhan maga is kábultnak és zavartnak tűnt, később azt állította, hogy nem emlékezett az eseményekre, Talbot pedig megemlíti, hogy a merényletkutatók régóta azzal érveltek, hogy ő csupán egy kényelmes cselekvő volt a cselekményben, talán valamilyen hipnózis vagy kondicionálás alatt viselkedett. Ezek az írók általában vonakodnak megjegyezni, hogy a palesztinok bűnbakként való kiválasztása a gyilkosságban egy bizonyos nyilvánvaló irányba

mutat, de Bergman legutóbbi könyve egy jelentős új kinyilatkoztatást is tartalmaz. Pontosan ugyanabban a pillanatban, amikor Sirhan a Los Angeles-i Ambassador Hotel báltermének padlójára birkózott, egy másik palesztin fiatalon [esett át](#) intenzív hipnotikus kondicionálási körök a Moszad kezében Izraelben, amelyet a PLO vezetőjének, **Jasír Arafatnak a meggyilkolására programoztak**; és bár ez az erőfeszítés végül kudarcot vallott, úgy tűnik, hogy egy ilyen egybeesés feszegeti a hihetőség határait.

Három évtizeddel később JFK örököse és névrokonja egyre nagyobb nyilvánosságot kapott *George* népszerű politikai magazinja kiadójaként, ami jelentős nemzetközi vitákat váltott ki, amikor egy hosszú cikket tett közzé, amelyben azt állította, hogy Rabin izraeli miniszterelnök meggyilkolását keményvonalasok szervezték. Izrael saját biztonsági szolgálataiban. **Erős jelek mutattak arra is, hogy JFK Jr. hamarosan beléphet a politikába, talán az Egyesült Államok szenátusáért indulhat, mint ugródeszkát a Fehér Ház felé. Ehelyett egy szokatlan 1999-es könnyű repülőgép-balesetben halt meg**, és Piper könyvének egy későbbi kiadása felvázolt néhány gyanús körülményt, amelyek a szerző szerint izraeli kézre utalnak. Piper éveken át igyekezett felhívni JFK fiának figyelmét robbanékony könyvére, és úgy gondolta, hogy végre sikerült. Barry Chamish izraeli-kanadai író is úgy vélte, hogy JFK Jr. Piper-hipotézisének felfedezése készítette arra, hogy az ifjabb Kennedy magazinjában népszerűsítse a Rabin-gyilkosság összeesküvés-elméletét.

Tavaly Laurent Guyénot francia kutató [kimerítő elemzést](#) tett közzé JFK Jr. haláláról, azzal érvelve, hogy valószínűleg Izrael ölte meg. Saját értelmezésem az általa bemutatott anyagokról meglehetősen eltérő, és bár számos, kissé gyanús elem van, úgy gondolom, hogy a szabálytalanság bizonyítékai – nem is beszélve a Moszad részvételéről – meglehetősen csekélyek, és arra engednek következtetni, hogy a repülőgép-szerencsétlenség valószínűleg csak a média által bemutatott tragikus baleset. A haláleset következményei azonban rávilágítottak egy fontos ideológiai megosztottságra.

Hat évtizede a Kennedy család tagjai rendkívül népszerűek a hétköznapi amerikai zsidók körében, valószínűleg nagyobb politikai lelkesedést váltottak ki, mint szinte bármely más közéleti személyiség. De ez a tagadhatatlan valóság egy egészen más perspektívát takart el, amely ugyanannak a közösségnek egy bizonyos részében található.

John Podhoretz, a harciasan Izrael-barát neokonok egyik vezető sarja, a *The New York Post* vélemény szerkesztője volt a halálos repülőgép-szerencsétlenség idején, és azonnal megjelent egy meghökkentő rovatot [„Beszélgetés a pokolban” címmel](#), amelyben pozitívan mulatott az ifjú Kennedy halálán. Joseph Kennedy pátriárkát kimondhatatlan antiszemita ként ábrázolta, aki eladta lelkét az ördögnek saját világi sikeréért és családjáéért, majd azt sugallta, hogy Kennedys minden későbbi merénylete és más korai halála ennek az apró betűje volt. Sátáni alku. Egy ilyen brutálisan kemény darab minden bizonnyal azt jelzi, hogy ezek a keserű érzelmek aligha voltak ritkák **Podhoretz kis ultracionista társadalmi körében, amelyek**

valószínűleg átfedésben voltak Izraelben hasonló jobboldali elemekkel. Tehát ez a reakció azt mutatja, hogy pontosan ugyanazokat a politikai szereplőket, akiket az amerikai zsidók túlnyomó többsége a legmélyebben szeretett, a zsidó állam egy befolyásos része és Moszad-gyilkosok hadteste is halálos ellenségnek tekinthette.

Amikor közzétettem eredeti, 2018-as cikkemet a JFK-gyilkosságról, természetesen észrevettem a cionista csoportok általi merénylet széles körben elterjedt alkalmazását, amely minta már régen megelőzte a zsidó állam létrejöttét, és idéztem néhány, a két Osztrovszkijban található alátámasztó bizonyítékot. könyveket. De akkoriban még komoly kételyeim voltak Osztrovszkij hitelességével kapcsolatban, különösen a második könyvének megdöbbenő állításait illetően, és még nem olvastam Bergman néhány hónappal korábban megjelent kötetét. Tehát bár jelentős bizonyítéknak tűnt a Piper-hipotézis mellett, távolról sem tartottam meggyőzőnek.

Most azonban megemésztettem Bergman könyvét, amely a nemzetközi Moszad-gyilkosságok hatalmas mennyiségét dokumentálja, és arra a következtetésre jutottam, hogy Osztrovszkij állításai sokkal szilárdabbak voltak, mint azt korábban feltételeztem. Ennek eredményeként a véleményem jelentősen megváltozott. Ahelyett, hogy pusztán szilárd lehetőség lenne, úgy gondolom, hogy nagy a valószínűsége annak, hogy a Moszad és amerikai munkatársai központi szerepet játszottak az 1960-as évek Kennedy-gyilkosságaiban, ami arra készítetett, hogy teljes mértékben megerősítsem a Piper-hipotézist. Guyénot sok azonos forrásra támaszkodott, és nagyjából hasonló következtetésekre jutott.

James Forrestal furcsa halála és más halálesetek

Miután felismertük, hogy valószínűleg az izraeli Moszad volt a felelős John F. Kennedy elnök meggyilkolásáért, a háború utáni amerikai történelem megértéséhez alapos újraértékelésre lehet szükség.

A JFK-gyilkosság a huszadik század második felének talán leghíresebb eseménye volt, és hatalmas médiavisszhangot és újságírói nyomozást inspirált, amely látszólag a történet minden zugát és rétét feltárta. A dallasi gyilkosság utáni első három évtizedben azonban gyakorlatilag egyetlen gyanú sem irányult Izraelre, és Piper 1994-es, úttörő könyvének megjelenése óta eltelt negyedszázad során aligha szivárgott ki elemzése az angol nyelvbe. nyelvi média. Ha egy ilyen hatalmas sztori ilyen sokáig ilyen jól rejtve maradt, talán nem is ez volt az első és nem is az utolsó.

Ha a Kennedy fivérek valóban elpusztultak a közel-keleti politikánk miatti konfliktus miatt, akkor biztosan nem ők voltak az első kiemelkedő nyugati vezetők, akik erre a sorsra jutottak, különösen, ha figyelembe vesszük az egy nemzedékkel korábban Izrael megalapításáért folytatott keserves politikai csatákat. Minden szokásos történelemkönyvünk leírja Lord Moyne brit lord és az ENSZ béketárgyalója, Folke Bernadotte gróf 1940-es évek közepén elkövetett cionista merényleteit, bár ritkán említik Harry S. Truman elnök és Ernest Bevin brit

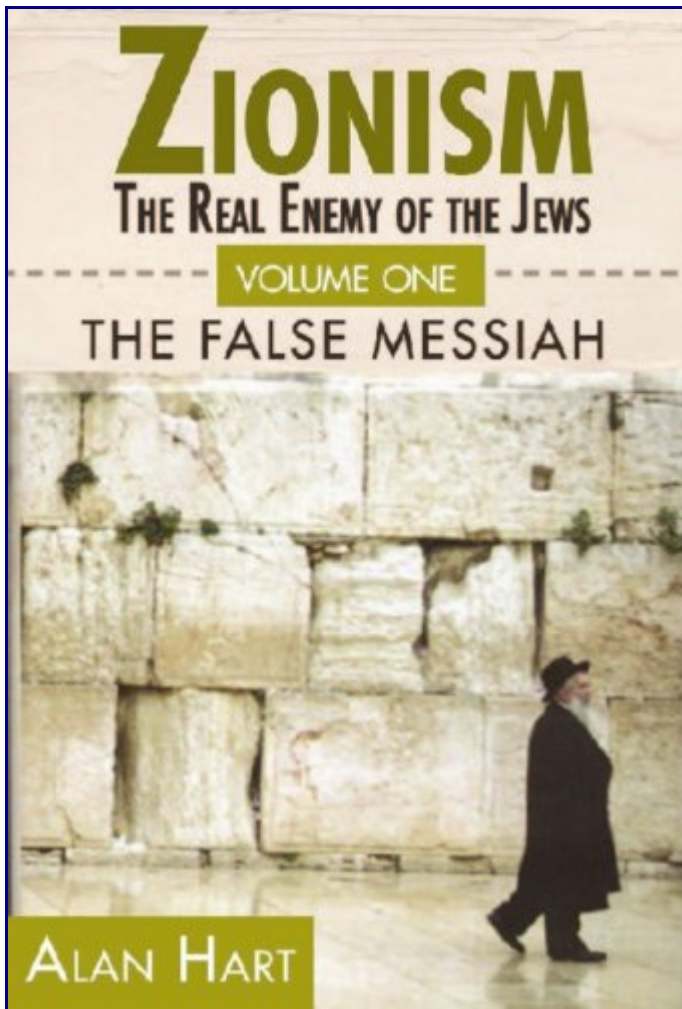
külügyminiszter sikertelen életére tett kísérleteket. idő.

De egy másik vezető amerikai közéleti személyiség is meghalt ebben az időszakban, meglehetősen furcsa körülmények között, és bár halálát mindig emlegetik, a döntő politikai kontextus kizárt, ahogyan azt egy 2018-as cikkemben hosszasan taglaltam :

Néha standard történelemtankönyveink két, látszólag független történetet tartalmaznak, amelyek csak akkor válnak sokkal fontosabbá, ha rájövünk, hogy valójában egyetlen összefüggő egész részei. James Forrestal furcsa halála minden bizonnyal ebbe a kategóriába tartozik.

Az 1930-as években a Forrestal elérte a Wall Street csúcsát, a Dillon, a Read, az egyik legrangosabb befektetési bank vezérigazgatójaként. A második világháború közeledtével Rooseveltt 1940-ben bevonta a kormányzati szolgálatba, részben azért, mert erős republikánus bizonyítványa segítette hangsúlyozni a háborús erőfeszítések kétpárti jellegét, és hamarosan a haditengerészet helyettes államtitkára lett. Idős felettese 1944-ben bekövetkezett halála után Forrestalt a kabinetbe emelték haditengerészeti miniszterré, majd a katonai osztályaink átszervezése körüli vitákat követően **1947-ben ő lett Amerika első védelmi minisztere, aki a hadsereg, a haditengerészet feletti hatalmat birtokolta. , légiere és tengerészgyalogság. George Marshall tábornok külügyminiszter mellett Forrestal valószínűleg Truman kabinetjének legbefolyásosabb tagja. Azonban, alig néhány hónappal Truman 1948-as újraválasztása után azt mondják, hogy Forrestal paranoiás és depressziós lett, lemondott befolyásos pozíciójáról, majd hetekkel később öngyilkos lett, amikor kiugrott a Bethesda Naval Hospital 18. emeleti ablakából.** Mivel szinte semmit sem tudtam Forrestalról vagy a háttéréről, mindig bólogattam e különös történelmi esemény felett

Mindeközben történelemtankönyveim egy teljesen más oldala vagy fejezete általában annak a keserű politikai konfliktusnak a drámai történetét hordozta, amely a Truman-kormányzatot az Izrael Állam elismerése miatt dúlta, és amelyre az előző évben került sor. Olvastam, hogy George Marshall azzal érvelt, hogy **egy ilyen lépés teljesen katasztrofális lenne az amerikai érdekekre nézve, mivel potenciálisan elidegenítené sok százmillió arab és muszlim embert, akik a Közel-Kelet hatalmas olajvagyonát birtokolták,** és olyan erősen érezték magukat az ügyben, hogy azzal fenyegetőzött. lemond. **Truman azonban, akit erősen befolyásolt régi zsidó rövidáru üzlettársa, Eddie Jacobson személyes lobbitevékenysége, végül az elismerés mellett döntött,**

Csaknem egy évtizeddel ezelőtt azonban valahogy belebotlottam Alan Hart, a BBC közéleti tudósítójaként dolgozó újságíró és író érdekes könyvébe, a *Cionizmus című könyvébe, amelyben felfedeztem, hogy ez a két különböző történet egy zökkenőmentes egész része.* Elmondása szerint, bár Marshall valóban határozottan ellenezte Izrael elismerését, valójában Forrestal volt az, aki Truman kabinetjében az erőfeszítések élére állt, és leginkább ezzel az állásponttal azonosították, ami számos kemény támadást eredményezett a médiában, és később távozott a Truman-kabinetből. Hart komoly kétségeit is felvetette azzal kapcsolatban, hogy Forrestal későbbi halála valóban öngyilkosság volt-e, és egy homályos weboldalra hivatkozott az utóbbi kérdés részletes elemzésére.

Közhely, hogy az internet demokratizálja az információterjesztést, így a tudást létrehozók kapukat őrző közvetítő nélkül is kapcsolatba léphetnek az azt fogyasztókkal. Kevés jobb példával találkoztam az új rendszerben rejlő lehetőségek felszabadítására, mint a „*Ki ölte meg Forrestalt?*”, egy bizonyos David Martin kimerítő elemzése, aki közgazdászként és politikai bloggerként írja le magát. Amerika első védelmi miniszterének sorsáról szóló, sok tízezer szót felölelő cikksorozata kimerítően tárgyalja az összes forrásanyagot, beleértve azt a kis maroknyi megjelent könyvet is, amely Forrestal életét és furcsa halálát írja le, korabeli újságcikkekkel kiegészítve. és számos vonatkozó kormányzati

dokumentum, amelyet személyes FOIA-kérelmekkel szereztek be. Szilárdan megalapozottnak tűnik a gyilkosságról szóló ítélet, amelyet hatalmas kormányzati leplezés követ.

Mint már említettük, Forrestal szerepe, mint a Truman-adminisztráció legfőbb ellenzője Izrael létrehozásában, szinte soha nem látott személyes sajtókampány tárgyává tette mind a nyomtatott sajtóban, mind a rádióban, amelynek élén az ország két legerősebb jobb- és baloldali oszlopos tagja, Walter állt. Winchell és Drew Pearson, csak az előbbi zsidók, de mindketten szorosan kötődnek az ADL-hez és rendkívül cionisták, támadásaik és vádjaik még az ő lemondása és halála után is folytatódtak.

Amint túllépünk a Forrestal állítólagos pszichológiai problémáinak vad túlzásain, amelyeket ezek a nagyon ellenséges médiszakemberek és sok szövetségesük hirdetett, Forrestal feltételezett paranoiájának nagy része nyilvánvalóan abból állt, hogy azt hitte, követik Washington DC környékén, és a telefonjait lehallgathatták, és élete veszélybe kerülhet a cionista ügynökök kezei miatt. És talán az ilyen aggodalmak nem is voltak olyan teljesen ésszerűtlenek, tekintettel bizonyos korabeli eseményekre.

Valóban, a külügyminisztérium tisztviselője, Robert Lovett, a cionista érdekek viszonylag csekély és alacsony horderejű ellenfele, arról számolt be, hogy körülbelül ugyanabban az időben késő este számos fenyegető telefonhívást kapott, ami nagyon aggasztotta. Martin idézi a cionista partizánok későbbi könyveit is, akik azzal dicsekedtek, hogy oldaluk hatékonyan használta fel a zsarolást, amelyet nyilvánvalóan lehallgatással szereztek, hogy elegendő politikai támogatást biztosítsanak Izrael megteremtéséhez.

Eközben a színpalak mögött hatalmas pénzügyi erők gyülekezhettek annak biztosítására, hogy Truman elnök figyelmen kívül hagyja diplomáciai és nemzetbiztonsági tanácsadóinak egységes ajánlásait. Évekkel később Gore Vidal és Alexander Cockburn külön beszámolt arról, hogy végül köztudomásúvá vált a DC politikai köreiben, hogy Truman 1948-as újraválasztási kampányának kétségbeesett napjai alatt titokban 2 millió dollár készpénzfizetést fogadott el gazdag cionistáktól cserébe. Izrael elismeréséért a mai dollárban számolva 20 millió dollárhoz vagy még többhez hasonlítható összeg.

A republikánus Thomas Dewey-t nagy előnyben részesítették, hogy megnyerje az 1948-as elnökválasztást, és Truman meglepő felindulása után a Forrestal politikai pozícióját semmiképpen sem segítette, amikor Pearson egy újság rovatában azt állította, hogy Forrestal titokban találkozott Dewey-vel a kampány során, és megtette a szükséges intézkedéseket egy Dewey Adminisztrációban.

A közel-keleti politikát illetően politikai vereséget szenvedett, és szüntelen médiatámadásokkal kellett szembenéznie, Forrestal nyomás hatására lemondott kabineti posztjáról. Szinte azonnal a Bethesda Haditengerészeti Kórházba szállították

megfigyelésre, állítólag súlyos fáradtságtól és kimerültségtől szenvedett, és hét hétig ott maradt, a látogatókhoz való hozzáférését szigorúan korlátozták. Végül 1949. május 22-én engedték volna szabadon, de alig néhány órával azelőtt, hogy testvére, Henry érte jött volna, holttestét a 18. emeleti szobája ablaka alatt találták meg, nyakán egy csomózott zsinórral. Egy hivatalos sajtóközlemény alapján az újságok mindegyike beszámolt szerencsétlen öngyilkosságáról, azt sugallva, hogy először megpróbálta felakasztani magát, de ez nem sikerült, inkább kiugrott az ablakán. A szobájában egy fél oldalnyi lemásolt görög verset találtak, és a freudi pszichoanalitikus gondolkodás virágkorában ezt tekintették hirtelen haláli készítés tudatalatti indítékának, és szinte egyenértékűnek tartották egy tényleges öngyilkosság jegyzetével. A saját történelemtankönyveim leegyszerűsítették ezt az összetett történetet, és csak azt mondták: „öngyilkosság”, amit olvastam, és soha nem kérdőjeleztem meg.

Martin számos nagyon komoly kétséget vet fel ezzel a hivatalos ítélettel. Többek között a Forrestal életben maradt bátyjával és barátaival közölt interjúkból kiderül, hogy egyikük sem hitte, hogy Forrestal kioltotta az életét, és mindannyian nem találkoztak vele, egészen a teljes elzártsági időszak végéig. Valóban, a testvér elmesélte, hogy éppen előző nap Forrestal jó hangulatban volt, és azt mondta, hogy szabadulása után azt tervezte, hogy jelentős személyes vagyonának egy részét újságvásárlásra fordítja, és elkezdni felfedni az amerikai népnek az elnyomottakat. Amerika második világháborúba lépésével kapcsolatos tényeket, amelyekről közvetlen tudomása volt, kiegészítve azzal a rendkívül kiterjedt személyes naplóval, amelyet sok éven át vezetett. Forrestal bezárásakor az a több ezer oldalas napló.

A Martin által feltárt kormányzati dokumentumok további kételyeket ébresztenek az összes hagyományos történelemtankönyvben bemutatott történettel kapcsolatban. Úgy tűnik, hogy Forrestal orvosi aktáiból hiányzik a hivatalos boncolási jelentés, látható bizonyítékok vannak a szobájában törött üvegre, ami erőszakos küzdelemre utal, és ami a legfigyelemreméltóbb, a lemásolt görög vers oldala – amelyet mindig is Forrestal végső öngyilkossági szándékának fő jeleként emlegettek – **valójában nem Forrestal saját kezével írta.**

Az újságok beszámolóitól és a kormányzati dokumentumoktól eltekintve Martin elemzésének nagy része, beleértve Forrestal barátaival és rokonaival készült kiterjedt személyes interjúkat, *a James Forrestal halála című rövid könyvön alapul.*, amelyet 1966-ban adott ki egy Cornell Simpson, szinte biztosan álnév. Simpson kijelenti, hogy oknyomozó kutatását alig néhány évvel Forrestal halála után végezték, és bár eredetileg a könyvének megjelenését tervezték, kiadója aggodalmát fejezte ki a benne foglalt anyagok rendkívül ellentmondásos természete miatt, és lemondta a projektet. Simpson elmondása szerint évekkel később úgy döntött, hogy leveszi a polcra változatlan kéziratát, és kiadja a Western Islands sajtónak, amelyről kiderült, hogy a John Birch Society lenyomata, az

akkor hírhedten összeesküvő jobboldali szervezet, amely akkoriban közel állt a csúcsra. nemzeti befolyás. Ezen okok miatt a könyv bizonyos vonatkozásai még a Forrestalhoz közvetlenül kapcsolódó tartalmakon túl is jelentős érdeklődésre tartanak számot.

A könyv első része a Forrestal rendkívül gyanús halálával kapcsolatos tényleges bizonyítékok részletes bemutatásából áll, beleértve a barátaival és rokonaival készült számos interjút, míg a második rész a világméretű kommunista mozgalom, a Birch aljas cselekményeire összpontosít. Társadalom alapanyaga. Állítólag Forrestal eltökélt kommunistaellenessége volt az, ami a kommunista ügynökök általi megsemmisítését célozta meg, és gyakorlatilag nincs utalás vitára az Izrael megalapításáért vívott hatalmas nyilvános csatájával kapcsolatban, bár minden bizonnyal ez volt az elsődleges tényező politikai bukása mögött. Martin észreveszi ezeket a furcsa következetlenségeket, és még azon is elgondolkodik, hogy a könyv bizonyos aspektusai és megjelenése szándékában állhatott-e elterelni a figyelmet erről a cionista dimenzióról valami aljas kommunista cselekmény felé.

Vegyük például David Niles-t, akinek a neve teljes homályba merült, de egyike volt azon kevés vezető FDR-segédnek, akit utódja megtartott, és megfigyelők szerint Niles végül a színpalak mögötti egyik leghatalmasabb alakja lett. a Truman-adminisztrációtól. Különböző beszámolók azt sugallják, hogy vezető szerepet játszott Forrestal eltávolításában, és Simpson könyve is alátámasztja ezt, arra utalva, hogy valamiféle kommunista ügynök volt. Bár a Venona-papírokból kiderül, hogy Niles időnként együttműködött szovjet ügynökökkel a kémtevékenységükben, ezt nyilvánvalóan pénzből vagy más megfontolásból tette, és természetesen nem volt része a saját hírszerző hálózatuknak. Ehelyett Martin és Hart is hatalmas mennyiségű bizonyítékot szolgáltat arra vonatkozóan, hogy Niles hűsége túlnyomórészt a cionizmushoz volt,

Forrestal gazdag és csípős ír katolikus volt, és úgy gondolom, hogy nagyon jelentős bizonyítékok állnak rendelkezésre arra vonatkozóan, hogy halálát olyan tényezők okozták, amelyek egészen hasonlóak voltak azokhoz, amelyek 14 évvel később valószínűleg egy még prominensebb ír katolikus életét követelték Dallasban.

Vannak más lehetséges halálesetek is, amelyek ezt a mintát követik, bár ezekben az esetekben a bizonyítékok sokkal kevésbé erősek. Piper 1994-es opusa elsősorban a JFK-gyilkosságra összpontosít, de 650 oldalának több mint felét a függelékek hosszú sorozata adja, amelyek némileg kapcsolódó témákkal foglalkoznak. Az egyik a CIA egykori magas rangú tisztviselőjének furcsa halálát tárgyalja, ami arra utal, hogy szabálytalanságot követtek el.

A CIA korábbi igazgatóját, William Colbyt láthatóan sokáig nagyon szkeptikusnak tekintették Amerika Izraellel való kapcsolatát illetően, ezért a média Izrael-barát képviselői hírhedt „arabként” jellemezték. Sőt, miközben 1974-ben igazgatóként dolgozott, végül véget vetett a CIA hosszú távú kémelhárító vezetője, James Angleton pályafutásának, akinek Izraelhez és

annak Moszadjához való rendkívüli rokonsága időnként komoly kételyeket ébresztett valódi hűségével kapcsolatban. Piper azt mondja, hogy 1996-ra Colbyt kellőképpen aggodalommal töltötte el Izrael beszivárgása és manipulálása az Egyesült Államok kormányába és hírszerző közösségébe, hogy találkozót szervezett magas szintű arab tisztviselőkkel a DC-ben, ami azt sugallja, hogy mindannyian együttműködnek a zavaró helyzet ellen.

Piper a továbbiakban leírja John Paisley, a CIA Stratégiai Kutatási Irodájának egykori igazgatóhelyettesének korábbi halálát, aki egyben erős kritikus is volt Izrael és közeli neokon szövetségesi befolyásának az amerikai nemzetbiztonsági politikában. 1978 végén Paisley holttestét a Chesapeake-öbölben találták lebegve egy golyóval a fejében, és bár a halált hivatalosan öngyilkosságnak minősítették, Piper azt állítja, hogy kevesen hitték el a történetet. Elmondása szerint Richard Clement, aki a Reagan-kormány idején az Ügynökségközi Terorellhárítási Bizottságot vezette, 1996-ban kifejtette:

Az izraeliek nem bánták meg az amerikai hírszerzés kulcsfontosságú tisztviselőinek „lemondását”, akik azzal fenyegetőztek, hogy kifütyülik őket. Akik ismerik Paisley esetét, tudják, hogy a Moszad ölte meg. De senki, még a Kongresszusban sem akar kiállni és ezt nyilvánosan elmondani.

Piper felhívja a figyelmet azokra a keserű politikai csatározásokra, amelyeket más washingtoni nemzetbiztonsági szakértők, például Bobby Ray Inman, a CIA volt igazgatóhelyettese tapasztalt az évek során a kongresszusi izraeli lobbival és a médiával. Miután Inman Clinton elnök jelölte a védelmi minisztérium élére, az Izrael-barát partizánok bírálatainak vihára kényszerítette visszavonulását.

Nem törekedtem arra, hogy megvizsgáljam a Piper által a rövid vitájában idézett anyagot. Ezek a példák korábban ismeretlenek voltak számomra, és az általa szolgáltatott bizonyítékok mindegyike pusztán körülményesnek tűnik, és aligha tesz olyan ügyet, amely felülmúlja a pusztán gyanút. De a szerzőt meglehetősen szilárd oknyomozó újságírónak és kutatónak tartom, akinek a véleményét komolyan kell venni. Ezért az érdeklődők elolvashatják 5000 szavas [hatodik mellékletét](#), és maguk dönthetnek.

A 9/11-i támadások – mi történt?

Bár némileg összefügg, a politikai merényletek és a terrortámadások külön téma, Bergman átfogó kötete pedig kifejezetten az előbbire fókuszál, így nem róhatjuk fel neki, hogy az utóbbiról csak csekély tudósítást adott. De az izraeli tevékenység történelmi mintája, különösen a hamis zászlós támadások tekintetében, valóban egészen figyelemre méltó, amint azt [egy 2018-as cikkben](#) megjegyeztem :

A történelem egyik legnagyobb terrortámadása szeptember 11-e előtt [a jeruzsálemi King](#)

[David Hotel 1946-os bombázása volt](#) , amelyet araboknak öltözött cionista fegyveresek hajtottak végre, amiben 91 ember meghalt, és az épület nagyrészt megsemmisült. Az 1954-es híres [Lavon](#) -ügyben izraeli ügynökök terrortámadási hullámot indítottak nyugati célpontok ellen Egyiptomban, azzal a szándékkal, hogy azokat a Nyugat-ellenes arab csoportokra róják fel. [Erőteljes állítások](#) szólnak arról, hogy 1950-ben az izraeli Moszad-ügynökök hamis lobogó alatt indított terrorista robbantások sorozatát indították el bagdadi zsidó célpontok ellen, sikeresen alkalmazva ezeket az erőszakos módszereket, hogy rávegyék az ezer éves iraki zsidó közösséget, hogy emigráljanak a zsidó államba. 1967-ben Izrael [szándékos légi és tengeri támadást indított aA USS Liberty](#) nem akart túlélőket hagyni, több mint 200 amerikai katona életét vesztette vagy megsebesítette, mielőtt a támadás híre eljutott volna a hatodik flottánkhoz, és az izraeliek kivonultak.

Az Izrael-barát befolyás óriási mértéke a világpolitikai és média körökben azt jelentette, hogy e brutális támadások egyike sem váltott ki komoly megtorlást, és szinte minden esetben gyorsan az emlékezetüregbe kerültek, így ma már valószínűleg nem több, mint egy száz amerikai is tisztában van velük. Ráadásul ezeknek az incidenseknek a nagy része véletlen körülmények miatt került napvilágra, így könnyen gyaníthatjuk, hogy sok más hasonló jellegű támadás soha nem került be a történelmi feljegyzések közé.

E híres incidensek közül Bergman csak a King David Hotel robbantását említi. Elbeszélésében azonban jóval később leírja azt a hatalmas hamis zászlós terrortámadási hullámot, amelyet 1981-ben Ariel Sharon izraeli védelmi miniszter indított el, aki a Moszad egy korábbi magas rangú tisztviselőjét toborozta a projekt irányítására.

Izrael irányítása alatt hatalmas autóbombák kezdtek felrobbanni Bejrút palesztin negyedeiben és más libanoni városokban, óriási számú civil halálát vagy sérülését okozva. Egyetlen októberi támadás közel 400 áldozatot követelt, decemberre pedig havonta tizennyolc robbantás történt, amelyek hatékonyságát nagyban növelte az innovatív új izraeli dróntechnológia alkalmazása. Az összes támadásért a hivatalos felelősséget egy korábban ismeretlen libanoni szervezet vállalta magára, de a szándék az volt, hogy a PFSZ-t katonai megtorlásra provokálják Izrael ellen, ezzel igazolva Saron tervezett invázióját a szomszédos országba.

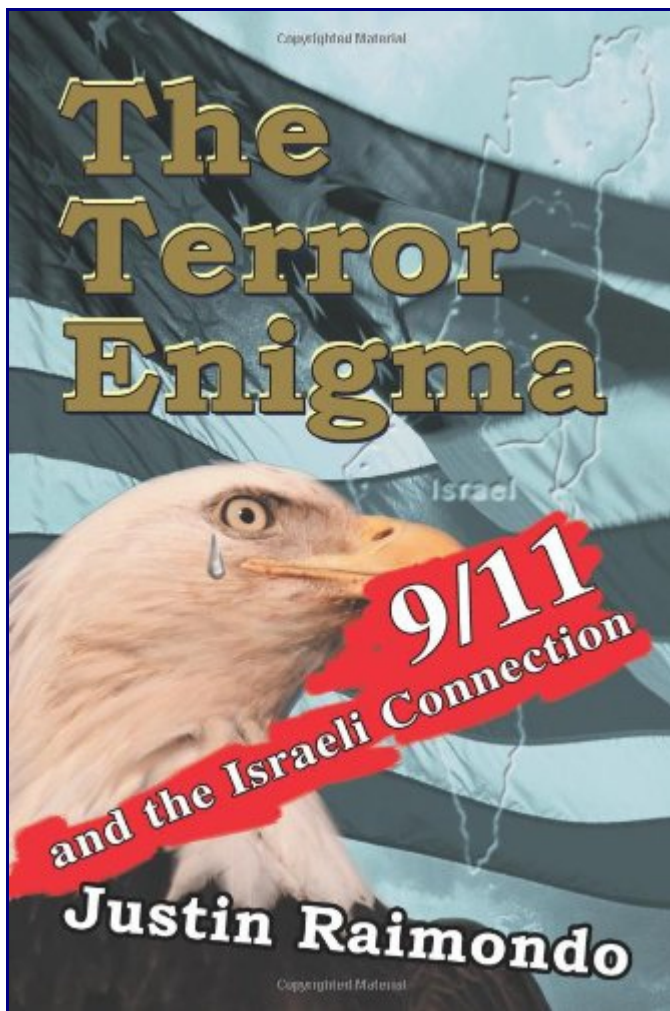
Mivel a PLO makacsul megtagadta a csalít, a terveket egy egész bejrúti sportstadion hatalmas bombázására indították, több tonna robbanóanyag felhasználásával egy január 1-i politikai ceremónia során, amelynek halála és pusztulása „példátlan méretű, sőt Libanon tekintetében.” Sharon politikai ellenségei azonban értesültek a cselekményről, és hangsúlyozták, hogy várhatóan sok külföldi diplomata, köztük a szovjet nagykövet is jelen lesz, és valószínűleg meg is hálnak, ezért keserves vita után Begin miniszterelnök elrendelte a támadás megszakítását. A Moszad egyik leendő főnöke megemlíti, milyen nagy fejtöréssel kellett akkor szembesülniük a nagy mennyiségű robbanóanyag eltávolításakor, amelyet már elhelyeztek a szerkezetben.

Úgy gondolom, hogy a nagy hamis lobogós izraeli terrorista támadások, köztük az amerikai és más nyugati célpontok elleni támadások alaposan dokumentált történetét gondosan szem előtt kell tartani, ha figyelembe vesszük a szeptember 11-i merényleteket, amelyek utóhatásai nagymértékben átalakították társadalmunkat és költségünkbe kerültek. annyi billió dollárt. [2018-as cikkemben](#) hosszan elemeztem a támadások furcsa körülményeit és valószínű természetét :

Furcsa módon 9/11 után sok éven át nagyon kevés figyelmet fordítottam maguknak a támadásoknak a részleteire. [Teljesen a tartalomarchiváló szoftverrendszer](#) felépítésével voltam elfoglalva, és a közpolitikai ügyekre szánt kevés időmben teljesen a folyamatban lévő iraki háborús katasztrófára koncentráltam, valamint rettenetes félelmeimre, hogy Bush bármelyik pillanatban hirtelen kiterjesztheti a konfliktust Iránra. Annak ellenére, hogy a korrupt médiánk szégyentelenül visszhangozta a Neocon hazugságait, sem Iraknak, sem Iránnak semmi köze nem volt a szeptember 11-i merényletekhez, így ezek az események fokozatosan elhalványultak a tudatomban, és gyanítom, hogy ugyanez igaz a legtöbb amerikaiakra is. Az Al-Kaida nagyrészt eltűnt, Bin Laden pedig állítólag valahol egy barlangban bujkált. A végtelen belbiztonsági „fenyegető riasztások” ellenére nem volt további iszlám terrorizmus amerikai földön, és viszonylag kevés máshol az iraki chanel házon kívül. Így a 9/11-i cselekmények pontos részletei szinte lényegtelené váltak számomra.

Mások, akiket ismertem, úgy tűnt, hasonlóan éreznek. Gyakorlatilag az összes eszmecsere, amelyet régi barátommal, Bill Odommal, az NSA-t Ronald Reaganért irányító háromcsillagos tábornokkal folytattam, az iraki háborúról szólt, és fennállt annak a veszélye, hogy áterjed Iránra, valamint a Bush iránt érzett keserű haragra. szeretett NSA-ját a hazai kémkedés alkotmányon kívüli eszközévé alakította. Amikor a *New York Times* megtörte az NSA hazai kémkedésének nagyarányú történetét, Odom tábornok kijelentette, hogy Bush elnököt felelősségre vonni kell, Michael Hayden NSA igazgatót pedig hadbíró elé kell állítani. De a [2008-as korai halála előtti](#) évek során nem emlékszem, hogy maguk a szeptember 11-i támadások még egyszer is szóba kerültek volna vitáink során.

Igaz, időnként hallottam néhány jelentős furcsaságról a 9/11-i támadásokkal kapcsolatban itt-ott, és ezek minden bizonnyal gyanút keltettek. A legtöbb nap az *Antiwar.com címlapjára* pillantottam , és úgy tűnt, hogy néhány izraeli Moszad-ügynököt elkaptak a New York-i repülőgép-támadások forgatása közben, miközben [egy sokkal nagyobb Moszad „művésztanuló” kémművelet](#) is megszakadt az országban. körülbelül ugyanabban az időben. Úgy tűnik, a *FoxNews* még [egy többrészes sorozatot is sugárzott ez utóbbi témában](#) , mielőtt az ADL nyomására a leleplezést leverték és „eltűnt”.

Bár nem voltam teljesen biztos az állítások hitelességében, hihetőnek tűnt, hogy a Moszad előre tudott a támadásokról, és lehetővé tette, hogy tovább folytassanak, felismerve, hogy Izrael milyen hatalmas előnyökkel járna az arabellenes visszahatásból. Azt hiszem, homályosan tudtam, hogy az *Antiwar.com* szerkesztőségi igazgatója, Justin Raimondo kiadta [a *The Terror Enigma*](#) című rövid könyvet ezekről a furcsa tényekről, provokatív „9/11 és az izraeli kapcsolat” alcímmel, de eszembe sem jutott, hogy elolvassam. . 2007-ben [maga a *Counterpunch*](#) tett közzé [egy lenyűgöző folytatásos történetet](#) az izraeli Moszad-ügynökök New York-i csoportjának letartóztatásáról, akiket azon a végzetes napon kaptak el a repülőgép-támadások forgatásán, és láthatóan ünnepelték őket, és a Moszad-tevékenység sokkal nagyobbnak tűnt, mint azt korábban sejtettem. De mindezek a részletek kissé homályosak maradtak az elmémben az iraki és iráni háborúkkal kapcsolatos mindenek felett álló aggályaim mellett.

2008 végére azonban a fókuszom megváltozott. Bush anélkül hagyta el hivatalát, hogy iráni háborút indított volna, és Amerika sikeresen elkerülte a még veszélyesebb John McCain-kormány lövedékét. Feltételeztem, hogy Barack Obama szörnyű elnök lesz, és rosszabbnak bizonyult, mint amire számítottam, de mégis minden nap fellélegeztem, hogy a Fehér Házban van.

Sőt, nagyjából ugyanebben az időben belebotlottam a szeptember 11-i támadások egy

elképesztő részletébe, amely saját tudatlanságom figyelemre méltó mélységét demonstrálta. Egy *Counterpunch* cikkben felfedeztem, hogy közvetlenül a támadásokat követően a feltételezett terrorista mester, [Oszama bin Laden nyilvánosan tagadta a részvételét](#), még azt is kijelentette, hogy egyetlen jó muszlim sem követett volna el ilyen tetteket.

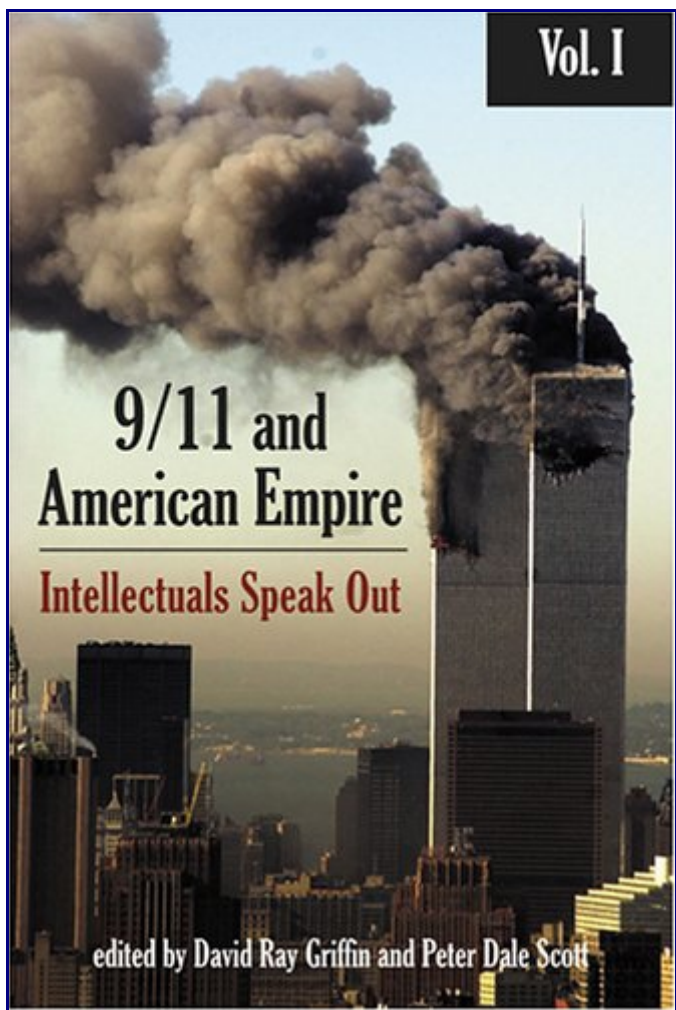
Egyszer utánanéztem egy kicsit, és [teljesen megerősítettem ezt a tényt](#), ledöbbsentem. Szeptember 11. nemcsak a világtörténelem legsikeresebb terrortámadása volt, de fizikai méretét tekintve is nagyobb lehetett, mint az összes múltbeli terrorakció együttvéve. A terrorizmus teljes célja, hogy lehetővé tegye egy kis szervezet számára, hogy megmutassa a világnak, hogy komoly veszteségeket tud okozni egy erős államnak, és még soha nem hallottam olyan terrorista vezetőről, aki tagadta volna szerepét egy sikeres hadműveletben, nemhogy a történelem legnagyobb hadműveletében. Valami rendkívül rossznak tűnt a média által generált narratívában, amit korábban elfogadtam. Elkezdtem azon töprengeni, vajon nem voltam-e olyan megtévesztve, mint az a több tízmillió amerikai 2003-ban és 2004-ben, akik naivan azt hitték, hogy Szaddám volt a szeptember 11-i támadások kitalálója. A médiánk által generált illúziók világában élünk, és hirtelen úgy éreztem, hogy egy könnycseppet vettem észre a papírmásé hegyekben, amelyek egy hollywoodi hangszínpad háttérében láthatók. Ha valószínűleg nem Oszama volt a 9/11 szerzője, milyen hatalmas hamisságokat fogadtam el még vakon?

Néhány évvel később egy nagyon érdekes rovatra bukkantam Eric Margolistól, egy prominens kanadai külpolitikai újságírótól, akit az iraki háborúval szembeni erős ellenállása miatt megtisztítottak a médiától. Régóta publikált heti rovatot a *Toronto Sunban*, és amikor ez a hivatali ideje lejárt, záró fellépését arra használta, hogy egy dupla hosszúságú darabot futtasson, kifejezve [erős kétségeit a hivatalos szeptember 11-i történettel kapcsolatban](#), még azt is megjegyezve, hogy a pakisztáni egykori igazgatója. A hírszerzés ragaszkodott hozzá, hogy a támadások mögött Izrael állt.

Végül felfedeztem, hogy 2003-ban Andreas von Bülow volt német kabinetminiszter kiadott [egy bestseller könyvet, amely határozottan azt sugallja](#), hogy a CIA nem Bin Laden áll a támadások háttérében, míg 2007-ben Francesco Cossiga volt olasz elnök [hasonlóan érvelt](#), hogy a CIA és a Az izraeli Moszad volt a felelős, azt állítva, hogy ez a tény jól ismert a nyugati hírszerző ügynökségek körében.

Az évek során ezek az ellentmondásos állítások fokozatosan meglehetősen erős szintre emelték a gyanúmat a hivatalos szeptember 11-i történettel kapcsolatban, de csak nagyon nemrégiben találtam végre időt, hogy komolyan megvizsgáljam a témát, és nyolc-tízet elolvassak. a főbb [9/11 Truther könyvek](#), főleg Prof. David Ray Griffin, a terület széles körben elismert vezető könyvei. Könyvei pedig számos kollégája és szövetségeseinek írásaival együtt mindenféle, igen sokatmondó részletet tártak fel, amelyek többsége korábban ismeretlen volt számomra. Nagy benyomást tett rám a látszólag jó hírű,

ideológiai beállítottság nélküli személyek hatalmas száma is, akik az évek során a 9/11 igazság mozgalom híveivé váltak.

Amikor számos, látszólag jó hírű akadémikus és más szakértő elképesztő, rendkívül ellentmondásos állításokat tesz több éven át, és ezeket teljesen figyelmen kívül hagyják vagy elnyomják, de hatékonyan sohasem cáfolják, az ésszerű következtetések nyilvánvaló irányba mutatnak. A témában nemrégiben olvasott olvasmányaim alapján a hivatalos 9/11 sztori hatalmas hibáinak száma mára rendkívül hosszúra nőtt, valószínűleg több tucatnyira tehető. Ezeknek az egyes tételeknek a többsége ésszerűen valószínűnek tűnik, és ha úgy döntünk, hogy közülük akár csak kettő vagy három helytálló, akkor teljes mértékben el kell utasítanunk a hivatalos narratívát, amelyben oly sokan hiszünk oly régóta.

Most már csak amatőr vagyok abban a bonyolult hírszerzői mesterségben, hogy igazságszemcséket kinyerjek a mesterkéltségek hegyéből. Bár a 9/11 Igazság Mozgalom érvei elég meggyőzőnek tűnnek számomra, nyilván sokkal kényelmesebben éreztem volna magam, ha egy tapasztalt szakember, például a CIA vezető elemzője mellém áll. Néhány évvel ezelőtt megdöbbenve tapasztaltam, hogy ez valóban így van.

William Christison 29 évet töltött a CIA -nál, és a Regionális és Politikai Elemző Hivatal igazgatójaként a CIA egyik vezető tisztségviselőjévé nőtte ki magát, 200 kutatóelemzővel

pedig az irányítása alatt. 2006 augusztusában egy figyelemre méltó, 2700 szavas cikket tett közzé, amelyben elmagyarázza, miért nem hisz többé a hivatalos szeptember 11-i történetben, és biztos volt benne, hogy a szeptember 11-i bizottsági jelentés eltitkolózik, és az igazság egészen más. A következő évben erőteljes támogatást nyújtott Griffin egyik könyvéhez, és azt írta, hogy „[Van] erős bizonyítékok halmaza, amely azt mutatja, hogy az Egyesült Államok kormányának hivatalos története a 2001. szeptember 11-én történtekről szinte biztosan egy szörnyű hazugságsorozat.” És Christison szélsőséges 9/11-i szkepticizmusát a másiké is megerősítette sok más nagyra becsült volt amerikai hírszerzési szakember.

Azt várhatnánk, hogy ha egy Christison rangú volt CIA hírszerző tiszt csalásnak és eltitkolásnak minősítené a szeptember 11-i hivatalos jelentést, egy ilyen történet a címlapon megjelenő hírnek minősülne. De a fősodratú médiánk soha nem számolt be róla, és csak egy évtizeddel később botlottam bele.

Még a feltételezett „alternatív” médiáink is majdnem olyan hallgattak. A 2000-es évek során Christison és felesége, Kathleen, aki szintén a CIA egykori elemzője volt, rendszeres munkatársai voltak a *Counterpunch*nak, sok tucat cikket publikáltak ott, és minden bizonnyal a hírszerzési és nemzetbiztonsági kérdésekben a legrangosabb írók voltak. De Alexander Cockburn szerkesztő nem volt hajlandó közzétenni a szeptember 11-i szkepticizmusukat, így ez akkoriban nem jutott eszembe. Valóban, amikor megemlítettem Christison nézeteit a jelenlegi *Counterpunch*-nak Jeffrey St. Clair szerkesztő néhány évvel ezelőtt megdöbbenve fedezte fel, hogy az általa oly nagyra becsült barát valójában „Szeptember 11-i igazság” lett. Amikor a médiaszervek ideológiai kapuőrként szolgálnak, elkerülhetetlenné válik a széles körben elterjedt tudatlanság.

Mivel a tizenhét évvel ezelőtti események hivatalos történetében oly sok lyuk tátong, mindannyian szabadon dönthetünk arról, hogy azokra összpontosítunk, akiket személy szerint a legmeggyőzőbbnek tartunk, és nekem is van több sajátom. Niels Harrit dán kémiaprofesszor egyike volt azoknak a tudósoknak, akik elemezte a lerombolt épületek törmelékét, és kimutatta a nano-termit, egy katonai célú robbanóanyag maradék jelenlétét, és meglehetősen hitelesnek találtam őt a *Vörös Jégen* adott egyórás interjúja során. *Rádió*. Teljesen abszurd az az elképzelés, hogy egy sértetlen gépeltérítő útlevelet találtak egy New York-i utcában a felhőkarcolók hatalmas, tüzes lerombolása után, akárcsak az az állítás, hogy a gépeltérítő kényelmesen elvesztette a poggyászát az egyik repülőtéren, és azt találták, hogy egy terhelő információ nagy tömege. A több tucat tűzoltó vallomása, akik közvetlenül az épületek összeomlása előtt hallottak robbanást, a hivatalos beszámolóik alapján teljesen megmagyarázhatatlannak tűnik. A Hetes épület hirtelen teljes összeomlása, amelyet soha egyetlen sugárhajtású repülőgép sem talált el, szintén rendkívül valószínűtlen.

A 9/11-i támadások – ki csinálta?

Tételezzük fel most, hogy a bizonyítékok elsöprő súlya helytálló, és értsünk egyet a magas rangú volt CIA hírszerzési elemzőkkel, kiváló akadémikusokkal és tapasztalt szakemberekkel abban, hogy a szeptember 11-i támadások nem azok, amiknek látszottak. Felismerjük annak rendkívül valószínűtlenségét, hogy három hatalmas felhőkarcoló New Yorkban hirtelen a saját lábnyomai közé omlott szabadesési sebességgel, miután csak kettőt találtak el repülők, és azt is, hogy egy nagy polgári sugárhajtású repülőgép valószínűleg nem ütközött a Pentagonba, és teljesen maga mögött hagyta. nincs roncs és csak egy kis lyuk. Mi történt valójában, és ami még fontosabb, ki volt a felelős?

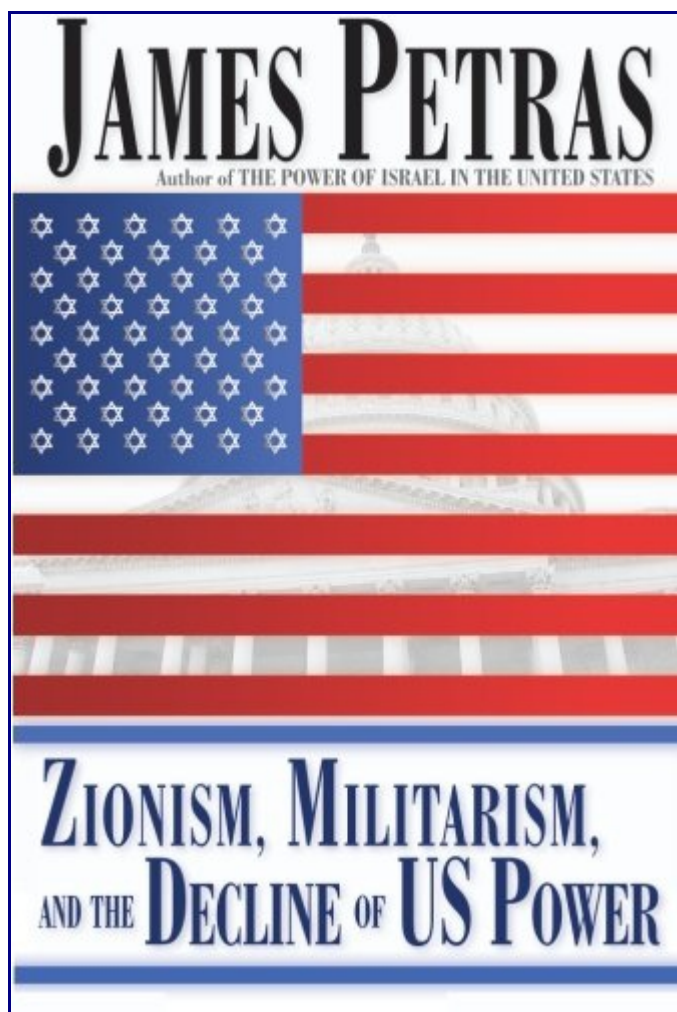
Az első kérdésre nyilvánvalóan lehetetlen megválaszolni a bizonyítékok őszinte és alapos hivatalos vizsgálata nélkül. Amíg ez meg nem történik, ne csodálkozzunk azon, hogy a 9/11-i igazság közösség keretein belül számos, némileg ellentmondó hipotézist állítottak fel és vitattak meg. De a második kérdés valószínűleg a fontosabb és relevánsabb, és úgy gondolom, hogy mindig is rendkívüli sebezhetőség forrását jelentette a szeptember 11-i igazságokkal szemben.

A legtipikusabb megközelítés, ahogyan azt a számos Griffin-könyv általában követi, az, hogy teljesen elkerüljük a kérdést, és kizárólag a hivatalos narratíva tátongó hibáira összpontosítunk. Ez egy teljesen elfogadható álláspont, de mindenféle komoly kétséget hagy maga után. **Melyik szervezett csoport lett volna kellően erős és merész ahhoz, hogy ilyen hatalmas léptékű támadást hajtson végre a világ egyetlen szuperhatalmának központi szíve ellen? És hogyan tudtak ilyen masszívan hatékony média- és politikai leplezést megszervezni, még az Egyesült Államok kormányának részvételével is?**

A szeptember 11-i igazságosok sokkal kisebb hányada, akik úgy döntenek, hogy megválaszolják ezt a „whodunit” kérdést, úgy tűnik, túlnyomórészt a rangos, alulról építkező aktivisták körében koncentrálnak, nem pedig a tekintélyes szakértők körében, és általában „belső állást” válaszolnak! Úgy tűnik, széles körben elterjedt meggyőződésük, hogy a Bush-kormányzat legfelsőbb politikai vezetése, köztük valószínűleg Dick Cheney alelnök és Donald Rumsfeld védelmi miniszter, szervezték meg a terrortámadásokat, tudatlan névleges felettesük, George W. elnök tudta nélkül vagy anélkül. Bokor. A javasolt motívumok között szerepelt a különböző országok elleni katonai támadások igazolása, a hatalmas olajipar és hadiipari komplexum pénzügyi érdekeinek támogatása, valamint a hagyományos amerikai polgári szabadságjogok lerombolásának lehetővé tétele.

Noha nem támogatta kifejezetten az Igazság-összeesküvéseket, Michael Moore filmrendező baloldali kasszasikerje, **a *Fahrenheit 9/11* hasonló gyanút keltett. Kis költségvetésű dokumentumfilmje elképesztő 220 millió dollárt keresett azzal, hogy azt sugallta, hogy a Bush család, Cheney, az olajtársaságok és a szaúdiak közötti nagyon szoros üzleti kapcsolatok felelősek a terrortámadások iraki háborújának**

következményeiért, valamint a hazai megtorlásért. a polgári szabadságjogokról, ami a jobboldali republikánus napirend része volt.

Sajnos ennek a hihetőnek tűnő képnek szinte semmi valóságalapja nincs. Az iraki háborúhoz vezető úton olvastam a *Times* cikkeit, amelyekben számos kiváló texasi olajemberrel interjúvoltak meg, akik teljes értetlenségüknek adtak hangot azzal kapcsolatban, hogy Amerika miért tervezi Szaddám megtámadását, mondván, hogy csak feltételezhetik, hogy Bush elnök tud valamit, amit ők maguk nem. A szaúd-arábiai vezetők határozottan ellenezték az Irak elleni amerikai támadást, és mindent megtettek annak megakadályozására. Mielőtt csatlakozott a Bush-kormányzathoz, Cheney a Halliburton olajszolgáltató óriáscég vezérigazgatójaként dolgozott, cége pedig erőteljesen lobbizott az Irak elleni amerikai gazdasági szankciók feloldásáért. Prof. James Petras, az erős marxista beállítottságú tudós 2008-ban kiadott egy kiváló könyvet *A cionizmus, a militarizmus és az Egyesült Államok hatalmának hanyatlása*, amelyben végérvényesen bebizonyította, hogy a cionista érdekek, nem pedig az olajipar érdekei uralták a Bush-kormányzatot a szeptember 11-i támadások nyomán, és támogatta az iraki háborút.

Ami a Michael Moore filmet illeti, emlékszem, amikor egy (zsidó) barátommal nevettem, mindketten nevetségesnek találtuk, hogy a fanatikusan Izrael-párti neokonok által túlnyomórészt áthatott kormányt úgy ábrázolják, mint aki a hatalma alatt áll. a szaúdiak.

Moore filmjének cselekményvonala nemcsak a zsidó Hollywood félelmetes erejét demonstrálta, de óriási sikere is azt sugallta, hogy az amerikai közvélemény nagy része láthatóan soha nem hallott a neokonokról.

Bush kritikusan rendszeresen nevetségessé tették az elnököt, amiért a 9/11-i terroristák „szabadságaiért” támadták Amerikát, az Igazságosok pedig ésszerűen valószínűtlennek minősítették azokat az állításokat, amelyek szerint a hatalmas támadásokat egy barlangban élő iszlám prédikátor szervezte. De az a felvetés, hogy a Bush-adminisztráció vezető figurái vezették és szervezték őket, még ostobábbnak tűnik.

Cheney és Rumsfeld egyaránt évtizedeket töltött a Republikánus Párt mérsékelt üzletpárti szárnyának munkatársaiként, mindketten vezető kormányzati pozíciókban, valamint nagyvállalatok vezérigazgatói pozíciójában dolgoztak. Az a gondolat, hogy 2001 elején egy új republikánus adminisztrációhoz csatlakozva szabták meg pályafutásukat, és szinte azonnal hozzáfogtak egy óriási hamis zászlós terrortámadás megszervezéséhez legnagyobb városunk legbüszkébb tornyai ellen, saját nemzeti katonai parancsnokságunkkal együtt, sok ezer embert megölve. Túl nevetséges ahhoz, hogy egy baloldali politikai szatíra része lehessen.

Lépünk hátrébb egy kicsit. Az egész világtörténelem során nem tudok olyan dokumentált esetre gondolni, amelyben egy ország legfelsőbb politikai vezetése hatalmas hamis támadást indított volna saját hatalmi és pénzügyi központjai ellen, és megpróbálta volna megölni saját népét. A 2001-es Amerika egy békés és virágzó ország volt, amelyet viszonylag nyájas politikai vezetők vezettek, akik a hagyományos republikánus célokra összpontosítottak: adócsökkentést vezettek be a gazdagok számára és csökkentik a környezetvédelmi előírásokat. Túl sok Truther aktivista nyilvánvalóan a baloldali képregények karikatúráiból merítette a világ megértését, amelyekben a vállalati republikánusok mind ördögi Dr. Evilek, akik pusztán rosszindulatból akarnak megölni amerikaiakat, és Alexander Cockburnnek teljesen igaza volt amikor nevetségessé tette őket. legalábbis azon a bizonyos pontszámon.

Vegye figyelembe a helyzet egyszerű gyakorlati szempontjait is. A szeptember 11-i támadások gigantikus természete, ahogy azt az Igazság mozgalom feltételezte, egyértelműen hatalmas tervezést igényelt volna, és valószínűleg sok tucat vagy akár több száz képzett ügynök munkáját is magában foglalta volna. Az egy dolog, hogy CIA-ügynököket vagy különleges katonai egységeket rendeljenek meg, hogy szervezzenek titkos támadásokat polgári célpontok ellen Venezuelában vagy Jemenben, de a Pentagon és New York város szíve elleni támadásokra irányítani őket, óriási kockázattal járna.

Bush 2000 novemberében elvesztette a népszavazást, és csak néhány floridai csüngő csád, valamint a mélyen megosztott Legfelsőbb Bíróság vitatott döntése miatt jutott be a Fehér Házba. Következésképpen az amerikai média nagy része rendkívül ellenségesen fogadta új

kormányát. Ha egy ilyen újonnan felesküdt elnöki csapat első lépése az lett volna, hogy a CIA vagy a katonaság támadást készítsen elő New York City és a Pentagon ellen, akkor ezeket a parancsokat örültek egy csoportja adta volna ki, és azonnal kiszivárogtatták volna. az ellenséges országos sajtó.

Az egész forgatókönyv, miszerint a legkiválóbb amerikai vezetők a 9/11 mögötti ötletgazdák, túl nevetséges, és azok a Szeptember 11-i igazmondók, akik ilyen állításokat tesznek vagy sugallnak – egyetlen szilárd bizonyíték nélkül is –, sajnos jelentős szerepet játszottak a tisztségük lejáratásában. az egész mozgást. Valójában a „belső állás” forgatókönyv általános jelentése annyira nyilvánvalóan abszurd és önpusztító, hogy akár azt is gyaníthatjuk, hogy az állítást azok bátorították, akik ennek következtében az egész 9/11 igazság mozgalmat akarták lejáratni.

A Cheney-re és Rumsfeldre való összpontosítás különösen rosszul irányítottnak tűnik. Bár soha nem találkoztam, és nem is álltam velük kapcsolatban, az 1990-es években meglehetősen aktívan részt vettem a DC politikájában, és bizonyosan kijelenthetem, hogy szeptember 11. előtt egyiküket sem tekintették neokonnak. Ehelyett a mérsékelt, üzleti típusú mainstream republikánusok archetipikus példái voltak, egészen a Ford-kormányzat élén eltöltött éveikig, az 1970-es évek közepéig.

Az állítás szkeptikusai megjegyezhetik, hogy aláírták a Bill Kristol által szervezett vezető neokon külpolitikai kiáltvány [„a Project for the New American Century \(PNAC\) 1997-es nyilatkozatát , de én ezt valami vörös heringnek tartanám.](#) DC körökben az egyének mindig beszerzik a barátaikat különböző nyilatkozatok aláírására, ami lehet, hogy bármire utalhat, de emlékszem, hogy Kristol is megpróbált rávenni a PNAC nyilatkozat aláírására. Mivel a magánvéleményem ebben a kérdésben teljesen 100%-ban ellentétes volt a neocon álláspontjával, amit külpolitikai örültségnek tartottam, elhárítottam kérését, és nagyon udvariasan visszautasítottam. De akkoriban eléggé barátságos voltam vele, úgyhogy ha nem lettem volna határozott vélemények ezen a téren, valószínűleg beleegyeztem volna.

Ez egy nagyobb pontot vet fel. 2000-re a neokonok szinte teljes irányítást szereztek az összes nagyobb konzervatív/republikánus médiában, és szinte az összes hasonló felfogású DC külpolitikai szárnya felett, sikeresen megtisztítva hagyományos ellenfeleik többségét. Tehát bár Cheney és Rumsfeld maguk nem voltak neokonok, egy neokon-tengerben úszkáltak, és a kapott információk nagy része ilyen forrásokból és olyan vezető segítőiktől származott, mint a „Scooter” Libby, Paul Wolfowitz és Douglas. Feith neokonok. Rumsfeld már némileg idős volt, míg Cheney 37 éves korától kezdve számos szívinfarktust szenvedett el, így ilyen körülmények között viszonylag könnyű lehetett bizonyos politikai pozíciók felé tolni őket.

Valójában Cheney és Rumsfeld egész démonizálása az iraki háborúellenes körökben kissé

gyanúsna tűnt számomra. Mindig is azon töprengtem, vajon az erősen zsidó liberális média erre a két személyre összpontosította-e haragját, hogy elterelje a bűnösséget a zsidó neokonok elöl, akik nyilvánvalóan kezdeményezői voltak ennek a katasztrofális politikának; és ugyanez igaz lehet a 9/11-i igazmondókra is, akik valószínűleg féltek az antiszemitizmus vádjától. Ami a korábbi kérdést illeti, egy prominens izraeli rovatvezető 2003-ban jellemzően nyers volt az ügyben, erősen azt sugalmazva, hogy 25 neokon értelmiségi, akik közül szinte valamennyien zsidók voltak, elsősorban a háborúért voltak felelősek. Normális körülmények között magát az elnököt minden bizonnyal a 9/11-es cselekmény mögött álló gonosz ötletgazdaként ábrázolták volna, de „W” túlságosan ismert volt tudatlansága miatt ahhoz, hogy az ilyen vádak hitelesek legyenek.

Teljesen hihetőnek tűnik, hogy Cheney-t, Rumsfeldet és a Bush többi vezető vezetőjét manipulálhatták bizonyos lépések megtételére, amelyek véletlenül elősegítették a szeptember 11-i összeesküvést, miközben néhány alacsonyabb szintű Bush kinevezett közvetlenebbül is részt vehetett, talán még egyenesen összeesküvők. De nem hiszem, hogy ez a „belső munka” vád szokásos jelentése.

Akkor most hol tartunk? Nagyon valószínűnek tűnik, hogy a szeptember 11-i támadások egy sokkal erősebb és szakmailag képzettebb szervezet munkája, mint egy tizenkilenc, véletlenszerű arabból álló, dobozvágókkal felfegyverzett rongyos banda, de az is nagyon valószínűtlen, hogy a támadások magának az amerikai kormánynak a munkája. Tehát ki támadta meg hazánkat azon a végzetes napon, tizenhét évvel ezelőtt, polgártársaink ezreit megölve?

A hatékony titkosszolgálati műveletek tükörcsarnokban vannak elrejtve, amelyekbe kívülállók gyakran rendkívül nehezen tudnak behatolni, és a hamis zászlós terrortámadások minden bizonnyal ebbe a kategóriába tartoznak. De ha más metaforát alkalmazunk, az ilyen események bonyolultsága egy gordiuszi csomónak tekinthető, amelyet szinte lehetetlen szétválasztani, de ki van téve a kardcsapásnak, amikor felteszik az egyszerű kérdést: „Kinek volt haszna?”

Amerika és a világ nagy része biztosan nem tette, és annak a végzetes napnak a katasztrofális örökségei átalakították saját társadalmunkat, és sok más országot tönkretettek. A hamarosan kirobbant végtelen amerikai háborúk már sok billió dollárunkba kerültek, és nemzetünket a csőd felé sodorták, miközben sok millió ártatlan közel-keleti embert megöltek vagy kiszorítottak. Legutóbb a kétségbeesett menekültek áradata elkezdte elnyelni Európát, és ennek az ősi kontinensnek a békéje és jóléte most komoly veszélyben forog.

Hagyományos polgári szabadságjogaink és alkotmányos védelmeink drasztikusan erodálódnak, társadalmunk hosszú lépéseket tett annak érdekében, hogy egyenesen rendőrállammá váljon. Az amerikai állampolgárok ma már passzívan elfogadják

személyes szabadságuk elképzelhetetlen megsértését, amelyek eredetileg a terrorizmus megelőzésének leple alatt kezdődtek.

Nehéz elképzelni a világ bármely országát, amely egyértelműen nyert a 9/11-i támadások és Amerika katonai reakciója eredményeként, **egyetlen, magányos kivétellel.**

2000-ben és 2001 nagy részében Amerika békésen virágzó ország volt, de egy kis közeli nemzet egyre kétségbeejtőbb helyzetbe került. Izrael akkor úgy tűnt, hogy az életéért küzd a hazai terrorizmus hatalmas hullámai ellen, amelyek a második palesztin intifádát alkották.

Ariel Sharonról széles körben úgy vélték, hogy szándékosan provokálta ki azt a felkelést 2000 szeptemberében, amikor ezer fegyveres rendőr támogatásával a Templom-hegyre vonult, és az ebből fakadó erőszak és az izraeli társadalom polarizálódása **2001 elején sikeresen miniszterelnökké nevezte ki.** Brutális intézkedései nem tudtak véget vetni a folyamatos támadások hullámának, amely egyre inkább öngyilkos merényleteket öltött civil célpontok ellen. **Sokan úgy vélték, hogy az erőszak hamarosan hatalmas izraeli állampolgárok kiáramlását indíthatja el, ami talán halálspirált eredményezhet a zsidó állam számára.** Irak, Irán, Líbia és más nagy muszlim hatalmak pénzzel, retorikával és néha fegyverekkel támogatták a palesztinokat, és úgy tűnt, az izraeli társadalom összeomlik.

Sharon köztudottan véres és vakmerő vezető volt, aki hosszú múltra tekint vissza elképesztően merészen stratégiai szerencsejátékokra, olykor mindenre egyetlen kockadobásra fogadott. Évtizedeket töltött a miniszterelnöki tisztség keresésével, de miután végül megszerezte, most háttal a falnak volt, és nem látott nyilvánvaló mentőforrást.

A 9/11-i támadások mindent megváltoztattak. Hirtelen a világ egyetlen szuperhatalma teljes mértékben mozgósított az arab és muszlim terrorista mozgalmak ellen, különösen a Közel-Kelethez kapcsolódóak ellen. Sharon közeli neokon politikai szövetségesei Amerikában a váratlan válságot alkalomként használták fel Amerika külpolitikai és nemzetbiztonsági apparátusának ellenőrzésére, az NSA egyik munkatársa később arról számolt be, hogy az izraeli tábournokok szabadon, mindenféle biztonsági ellenőrzés nélkül barangoltak a Pentagon csarnokaiban. Mindeközben a belföldi terrorizmus megelőzésének ürügyét használták fel az újonnan központosított amerikai rendőrségi ellenőrzések végrehajtására, amelyeket hamarosan különböző anticionista politikai szervezetek zaklatására vagy akár leállítására alkalmaztak. Az egyik izraeli Moszad-ügynök, akit a rendőrség letartóztatott New Yorkban, miközben társaival a 9/11-i merényletet ünnepelték, és emlékfilmeket készítettek a Világkereskedelmi Központ égő tornyairól, azt mondta a rendőröknek, hogy „Izraeliek vagyunk... Az ön problémái problémáink.” És azonnal azzá lettek.

Wesley Clark tábornok arról számolt be, hogy nem sokkal a szeptember 11-i támadások után tájékoztatták arról, hogy valamilyen titkos katonai terv jött létre, amelynek értelmében Amerika hét nagy muszlim országot fog megtámadni és elpusztítani a következő néhány évben., beleértve Irakot, Iránt, Szíriát és Líbiát, amelyek véletlenül Izrael legerősebb regionális ellenfelei és a palesztinok vezető támogatói voltak. Ahogy Amerika hatalmas óceányi vért és kincset kezdett elkölteni Izrael összes ellensége ellen 9/11 után, magának Izraelnek már nem volt szüksége erre. Részben ennek is köszönhető, hogy a világon szinte egyetlen nemzet sem javított ilyen hatalmasat stratégiai és gazdasági helyzetén az elmúlt tizenhét év során, miközben az amerikai lakosság nagy része teljesen elszegényedett ugyanebben az időszakban, és nőtt az államadósságunk. leküzdhetetlen szintre. A parazita gyakran akkor is hízhat, ha gazdája szenved és hanyatlík.

Hangsúlyoztam, hogy a szeptember 11-i támadások után sok éven át kevés figyelmet fordítottam a részletekre, és csak a leghalványabb fogalmam volt arról, hogy létezik még egy szervezett 9/11-i igazság mozgalom is. De ha valaki valaha is meggyőződött volna arról, hogy a terrortámadások álzászló jellegű műveletek voltak, és Oszamán kívül valaki más volt a felelős, akkor azonnal Izraelre és annak Moszadjára tippeltem volna.

A világon minden bizonnyal egyetlen más nemzet sem tud távolról felmérni Izrael feltűnően merész, magas szintű merényleteit és álzászlós merényleteit, terrorista és egyéb támadásait más országok ellen, beleértve Amerikát és hadseregét is. Ezenkívül a zsidó és Izrael-barát elemek óriási dominanciája az amerikai berendezkedésű médiában, és egyre inkább sok más nagy nyugati országéban már régóta biztosította, hogy még akkor is, amikor az ilyen támadások szilárd bizonyítékait felfedezték, nagyon kevés hétköznapi amerikai hallaná. azokat a tényeket.

Ha egyszer elfogadjuk, hogy a szeptember 11-i merényletek valószínűleg hamis lobogó akciók voltak, a valószínű elkövetők központi támpontja az, hogy rendkívüli sikert értek el annak biztosításában, hogy a rengeteg, rendkívül gyanús bizonyítékot gyakorlatilag az egész amerikai média figyelmen kívül hagyja. akár liberális, akár konzervatív, bal- vagy jobboldali.

A szóban forgó konkrét esetben a Bush-kormányzat nyilvános felszíne alatt 2001-ben a buzgón Izrael-párti neokonok jelentős száma nagyban elősegíthette volna a támadások sikeres megszervezését és azok hatékony elfedését és elrejtését Libby segítségével. , Wolfowitz, Feith és Richard Perle csupán a legnyilvánvalóbb nevek. Teljesen homályos, hogy ezek az egyének összeesküvéket ismertek-e, vagy csupán olyan személyes kapcsolataik voltak, amelyek lehetővé tették, hogy kizsákmányolják őket a cselekmény előmozdításában.

Ezeknek az információknak a nagy része bizonyára már régóta nyilvánvaló volt a hozzáértő megfigyelők számára, és erősen gyanítom, hogy sok olyan személy, aki nálam

sokkal nagyobb figyelmet fordított a szeptember 11-i merényletek részleteire, gyorsan levonhatta a kísérletező következtetést ugyanezen a vonalon. Nyilvánvaló társadalmi és politikai okok miatt azonban nagy a vonakodás attól, hogy nyilvánosan Izraelt hibáztassák egy ilyen hatalmas ügyben. Ennélfogva, néhány szélső aktivistát leszámítva itt-ott, az efféle sötét gyanúk titkosak maradtak.

Mindeközben a **9/11 Igazság mozgalom vezetői** valószínűleg attól tartottak, hogy megsemmisítik őket a média tébolyult antiszemitizmussal kapcsolatos vádjai, ha valaha is csak egy csipetnyit is hangot adtak ilyen gondolatoknak. Lehetséges, hogy szükség volt erre a politikai stratégiára, de azért, hogy nem neveztek meg egyetlen elfogadható tettet sem, **vákuumot teremtettek, amelyet hamarosan „hasznos idióták” töltöttek be, akik „belső állást” kiabáltak! miközben vádló ujjal mutatott Cheneyre és Rumsfeldre, és ezzel sokat tett az egész 9/11 igazság mozgalom hiteltelenítéséért.**

Ez a szerencsétlen elhallgatási összeesküvés végül 2009-ben ért véget, amikor Dr. Alan Sabrosky, az US Army War College korábbi tanulmányi igazgatója előlépett, és nyilvánosan kijelentette, hogy nagy valószínűséggel az izraeli Moszad volt a felelős a szeptember 11-i támadásokért, és sorozatot írt a témával foglalkozó hasábjain, és végül számos médiainterjúban ismertette nézeteit további elemzésekkel együtt.

Nyilvánvaló, hogy ilyen robbanótöltetek soha nem jutottak el a reggeli *Times* -om oldalaira, de jelentős, ha átmenetileg is foglalkoztak velük az alternatív média egyes részein, és emlékszem, hogy láttam az *Antiwar.com* -on nagyon jól látható linkeket, és máshol is széles körben megvitatták őket. Korábban soha nem hallottam Sabrosky-ról, ezért megnéztem az archiváló rendszeremet, és azonnal rájöttem, hogyan rendkívül tekintélyes publikációi vannak katonai ügyekkel kapcsolatban a főáramú külpolitikai folyóiratokban, és számos tudományos kinevezést is kapott rangos intézményekben. Szeptember 11-én egy-két cikkét olvasva úgy éreztem, meglehetősen meggyőző érvelést fogalmazott meg a Moszadban való részvétellel kapcsolatban, mivel bizonyos információit már ismertem, de nagy részét nem.

Mivel nagyon el voltam foglalva a szoftveres munkámmal, és soha nem töltöttem időt a 9/11 nyomozásával vagy a témával foglalkozó könyvek elolvasásával, akkoriban nyilvánvalóan meglehetősen kísérletező volt az állításaiba vetett hitem. De most, hogy végre sokkal részletesebben megvizsgáltam a témát, és sokat olvastam, elég valószínűnek tartom, hogy 2009-es elemzése teljesen helyes volt.

Különösen ajánlom a 2011-es hosszú interjúját az Iranian Press TV-ben, amelyet alig pár napja néztem meg először. Nagyon hitelesnek és egyenesnek tűnt állításaiban:

[Videó Link](#)

[Egy jóval hosszabb, 2010-es rádióinterjúban](#) egy bosszantó következtetést is levont :

Videó Link

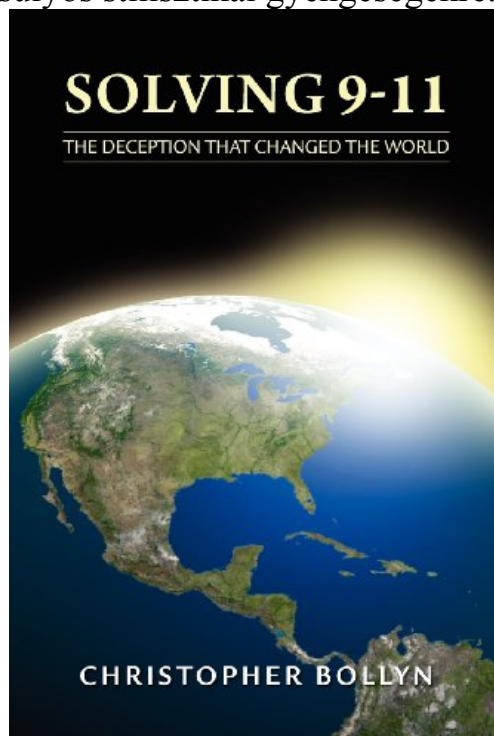
Sabrosky figyelmének nagy részét egy holland dokumentumfilm egy bizonyos szegmensére összpontosította, amely a 9/11-i támadásokról szólt néhány évvel korábban. Ebben a lenyűgöző interjúban egy [Danny Jowenko](#) nevű profi bontási szakértő, aki nagyrészt tudatlan volt a szeptember 11-i merényletekről, azonnal azonosította a WTC 7-es épület lefilmezett összeomlását, mint egy ellenőrzött bontást, és a figyelemre méltó klipet világszerte sugározták a *Press TV*-n, és széles körben megvitatták. az interneten keresztül. s egy nagyon furcsa egybeesés folytán, mindössze három nappal azután, hogy Jowenko sugárzott videóinterjúja ekkora figyelmet kapott, [az a szerencsétlenség érte, hogy egy fával frontális ütközésben meghalt Hollandiában](#). Gyanítom, hogy kicsi a hivatásos bontási szakértők közössége, és Jowenko életben maradt ipari kollégái hamar arra a következtetésre jutottak, hogy súlyos szerencsétlenség érheti azokat, akik ellentmondásos szakértői véleményeket fogalmaztak meg a Világkereskedelmi Központ három toronyjának összeomlásáról.

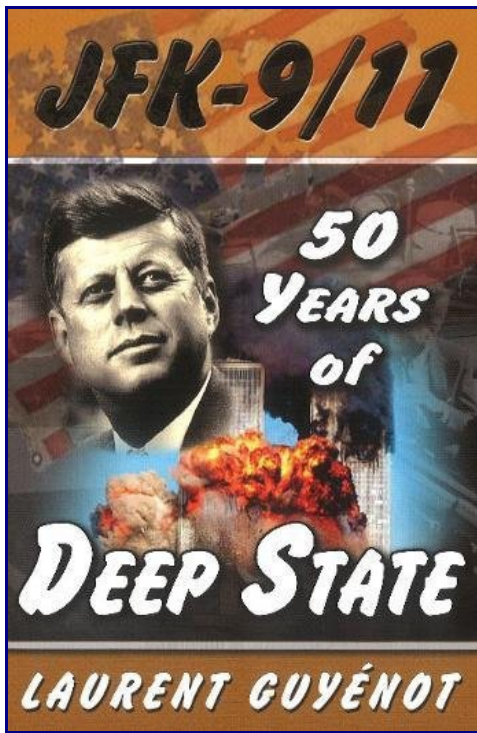
Eközben [az ADL hamarosan hatalmas és nagyrészt sikeres erőfeszítést](#) tett annak érdekében, hogy a *Press TV*-t betiltsák Nyugaton az „antiszemita összeesküvés-elméletek” népszerűsítése miatt, és még arra is rábírta a YouTube-ot, hogy teljesen törölje el a múltbeli műsorok hatalmas videoarchívumát, nevezetesen Sabrosky hosszú interjúját.

[Legutóbb Sabrosky a júniusi Deep Truth videopanel-konferencián tartott egy óras](#) prezentációt, amelyen jelentős pesszimizmusnak adott hangot Amerika szorult helyzetével kapcsolatban, és azt sugallta, hogy a cionista kontroll politikánk és médiánk felett az elmúlt évtizedben még erősebb lett. Beszélgetését [hamarosan újra sugározta a Guns & Butter](#), egy prominens progresszív rádióműsor, amelyet ennek következtében tizenhét évnyi nagy nemzeti népszerűség és erős hallgatói támogatás után [hamarosan megtisztítottak saját állomásától](#).

A [néhai Alan Hart](#), egy nagyon jeles brit adásújságíró és külföldi tudósító, szintén [megtörte hallgatását 2010-ben](#), és hasonlóképpen az izraeliekre mutatott rá, mint a szeptember 11-i merényletek valószínű tettesekre. Az érdeklődők meghallgathatják [bővített interjúját](#).

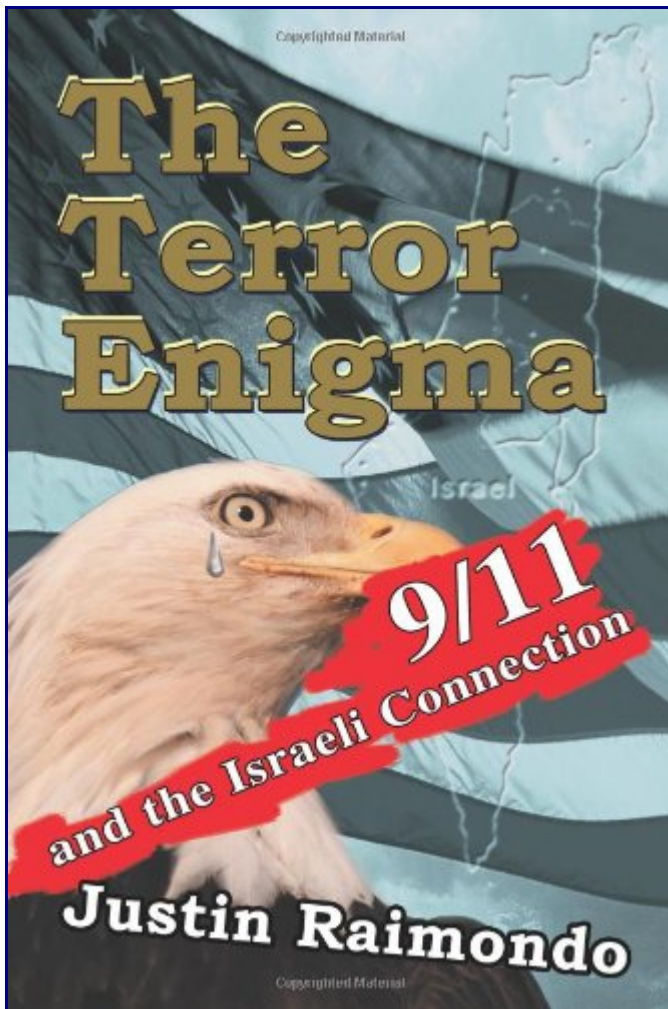
Christopher Bollyn újságíró volt az egyik első író, aki feltárta a lehetséges izraeli kapcsolatokat a szeptember 11-i merényletekkel, és hosszú újságcikk-sorozatának részleteit más kutatók is gyakran idézik. 2012-ben összegyűjtötte ezt az anyagot, és egy könyv formájában megjelentette [Megoldás 9-11](#) címmel, így sokkal szélesebb közönség számára tette elérhetővé az izraeli Moszad lehetséges szerepéről szóló információit, [egy változat pedig online is elérhető](#). Sajnos nyomtatott kötete súlyosan megsínyli a politikai peremen írók számára jellemző forráshiányt, az egyes cikkekből eredő eredetéből adódóan rossz szervezettség és ugyanazon pontok gyakori ismétlődése, és ez csökkentheti annak hitelességét egyesek körében. olvasók. Tehát azokat, akik megvásárolják, figyelmeztetniük kell ezekre a súlyos stilisztikai gyengeségekre.

Valószínűleg sokkal jobb összefoglalót készített a 9/11-i támadások mögött meghúzódó izraeli kézre utaló igen kiterjedt bizonyítékokról a közelmúltban **Laurent Guyénot francia író**, mind a *JFK-9/11: 50 Years of the Deep State*, mind a 2017-es könyvében. 8500 szavas cikke is : „9/11 izraeli munka volt”, amely ezzel egy időben jelent meg, és az itt leírtaknál sokkal több részlettel szolgál. Bár nem feltétlenül támogatnám minden állítását és érvét, általános elemzése teljes mértékben összhangban van az enyémmel.

Ezek az írók rengeteg anyagot szolgáltatnak az izraeli Moszad-hipotézis alátámasztására, de csak egy fontos pontra összpontosítanám a figyelmet. **Általában azt várnánk, hogy a három gigantikus New York-i irodaház teljes lerombolását és a Pentagon elleni légitámadást eredményező terrortámadások óriási méretű és léptékű műveletek lennének, amelyek igen jelentős szervezeti infrastruktúrát és munkaerőt igényelnek.** A támadásokat követően az Egyesült Államok kormánya nagy erőfeszítéseket tett a túlélő iszlám összeesküvők felkutatására és letartóztatására, de alig sikerült találni egyet sem. Úgy tűnik, mindannyian maguk haltak bele a támadásokba, vagy más módon egyszerűen eltűntek a levegőben.

Ám anélkül, hogy különösebb erőfeszítést tett volna, az amerikai kormány gyorsan összegyűjtött és letartóztatott mintegy 200 izraeli Moszad-ügynököt, akik közül sokan pontosan ugyanazon a földrajzi helyen tartózkodtak, mint az állítólagos 19 arab gépeltérítő. Ezenkívül a New York-i rendőrség letartóztatott néhány ügynököt, miközben nyilvánosan ünnepelték a szeptember 11-i merényleteket, másokat pedig robbanóanyagot vagy azok maradványait tartalmazó furgonokat vezettek New York környékén. **A legtöbb Moszad-ügynök nem volt hajlandó válaszolni semmilyen kérdésre, és sok közülük, akik megbuktak a poligráfos teszteken, de hatalmas politikai nyomás hatására végül mindenkit szabadon engedtek és visszatoloncoltak Izraelbe.** Néhány évvel ezelőtt ezen információk nagy részét nagyon hatékonyan mutatták be a YouTube-on elérhető rövid videóban.

Van egy másik lenyűgöző apróság, amelyet nagyon ritkán láttam megemlíteni. Alig egy hónappal a **szeptember 11-i merényletek után két izraelit fogtak el, amint fegyvereket és robbanóanyagokat loptak be a mexikói parlament épületébe.** Ez a történet természetesen számos szalagcímet jelentett akkoriban a vezető mexikói újságokban, de az amerikaiakban teljes csend fogadta. média. Végül hatalmas politikai nyomásra minden vádat ejtettek, és az izraeli ügynököket hazatoloncolták. Erről a figyelemre méltó esetről csak egy kis spanyol aktivista webhelyen számoltak be, és néhány más helyen is megvitatták. Néhány évvel ezelőtt könnyen megtaláltam az interneten a mexikói újságok beszakent címlapját,

amelyek ezekről a drámai eseményekről számoltak be, de már nem tudom könnyen megtalálni őket. A részletek nyilvánvalóan kissé töredékesek és esetleg torzak, de minden bizonnyal meglehetősen érdekesek.

Feltételezhető, hogy ha feltételezett iszlám terroristák követték volna szeptember 11-i támadásaikat a mexikói parlament épületének megtámadásával és lerombolásával egy hónappal később, a latin-amerikai támogatás Amerika katonai invázióinak a Közel-Keleten jelentősen megnőtt volna. Ezenkívül a mexikói fővárosban az arab terroristák által végrehajtott ilyen hatalmas pusztítási jeleneteket minden bizonnyal megállás nélkül sugározták volna az *Univision*, Amerika meghatározó spanyol nyelvű hálózata, teljes mértékben megszilárdítva a spanyolok támogatását Bush elnök katonai törekvései iránt.

Bár a szeptember 11-i merényletekkel kapcsolatos egyre erősödő gyanakvásaim egy évtizedre vagy még régebbre nyúlnak vissza, a témával kapcsolatos komoly vizsgálatom meglehetősen friss, így minden bizonnyal újonc vagyok a területen. De néha egy kívülálló észrevehet olyan dolgokat, amelyek elkerülhetik azok figyelmét, akik oly sok évet töltöttek el mélyen egy adott témában.

Az én szemszögemből a 9/11-i igazság közösségének egy hatalmas része túlságosan sok időt tölt a támadások konkrét részleteivel, és azon vitatkozik, hogy pontosan milyen módszerrel döntötték le a New York-i World Trade Center tornyait, vagy miről beszélnek. lecsapott a Pentagonra. De úgy tűnik, hogy az efféle kérdések nem bírnak végső jelentőséggel.

Azzal érvelnék, hogy az ilyen technikai kérdések egyetlen fontos szempontja az, hogy az átfogó bizonyítékok kellően erősek-e ahhoz, hogy megállapítsák a hivatalos szeptember 11-i narratíva hamisságát, és azt is bebizonyítsák, hogy a támadásokat egy rendkívül kifinomult szervezet műve, amely hozzáféréssel rendelkezik fejlett haditechnika, nem pedig egy 19 arabból álló, dobozvágókkal felfegyverzett rongyos banda. Ezen túlmenően ezek a részletek nem számítanak.

Ebben a tekintetben úgy gondolom, hogy az elszánt kutatók által az elmúlt tizenhét év során összegyűjtött tényanyag simán megfelelt ennek a követelménynek, talán tízszer-húszszorosan is. Például, még ha egyetlen konkrét tételben is megállapodnának, mint például a nanotermít, egy katonai minőségű robbanóanyag egyértelmű jelenléte, azonnal megfelelné ennek a két kritériumnak. Tehát nem látom értelmét a végtelen vitáknak, hogy nano-termít használtak-e, vagy nano-termít plusz valami más, vagy csak valami egészen más. Az ilyen összetett technikai viták pedig arra szolgálhatnak, hogy elhomályosítsák a tágabb képet, miközben megzavarják és megfélemlítik a véletlenül érdeklődő bámészkodókat, ezáltal meglehetősen ellentétesek a 9/11 igazság mozgalom általános céljaival.

Ha arra a következtetésre jutottunk, hogy a tettesek egy rendkívül kifinomult szervezet részei voltak, akkor a *Ki* és a *Miért* -re koncentrálhatunk, ami minden bizonnyal fontosabb lenne, mint a *Hogyan* egyes részletei. *Jelenleg azonban a Hogyan* körüli végtelen vita általában kiszorítja a *Ki* és a *Miért* elemet, és azon tűnődöm, hogy ez a szerencsétlen helyzet esetleg szándékos-e.

Talán az egyik oka annak, hogy miután az őszinte 9/11-i igazságok ezekre a fontosabb kérdésekre összpontosítanak, a bizonyítékok hatalmas súlya egyértelműen egyetlen irányba mutat, ami Izraelt és annak Moszad hírszerző szolgálatát érinti, mivel az ügy túlnyomóan erős indítéka volt, és lehetőség. És az, hogy Izraelt és hazai munkatársait vádolják a valaha volt legnagyobb támadásért, amelyet Amerika ellen saját földünkön indítottak, óriási társadalmi és politikai kockázatokkal jár.

De ezeket a nehézségeket össze kell vetni háromezer amerikai polgári élet valóságával és a több billió dolláros háborúink ezt követő tizenhét évével, amelyek több tízezer halottat vagy sebesültet okoztak amerikai katonaságnak, és sok millió ember halálát vagy elköltözését okozták ártatlan közel-keletieknek.

A 9/11 Igazság mozgalom tagjainak ezért fel kell tenniük maguknak a kérdést, hogy valóban az „igazság”-e erőfeszítéseik központi célja vagy sem.

Fontos történelmi valóság, régóta rejtve a szem előtt

A fent tárgyalt események közül sok az egyik legfontosabb esemény volt a modern Amerika történelmében, és a vitatott elemzést alátámasztó bizonyítékok meglehetősen jelentősnek tűnnek. Számos kortárs megfigyelő minden bizonnyal tisztában lett volna a kulcsfontosságú információk legalább egy részével, ezért komoly médiavizsgálatokat kellett volna indítani, amelyek hamarosan feltárták volna a fennmaradó anyagok nagy részét. Ám akkoriban semmi ilyesmi nem történt, és az amerikaiak túlnyomó többsége még ma is teljesen tudatlan ezekről a régóta megalapozott tényekről.

Ezt a paradoxont az izraeli etnikai és ideológiai partizánok elsöprő politikai és médiabefolyása magyarázza, amely biztosította, hogy bizonyos kérdéseket ne tegyenek fel, és ne kerüljenek fel döntő kérdések. A huszadik század második felében a világról alkotott felfogásunkat nagymértékben a központosított elektronikus médiánk alakította, amely ebben az időszakban szinte teljes egészében zsidók kezében volt, és mindhárom televíziós hálózat és a kilenc nagy hollywoodi stúdió közül nyolc tulajdonos vagy ellenőrzés alatt állt az ilyen személyek, valamint a legtöbb vezető újság és kiadó. Ahogy pár éve [írtam](#) :

Naivan hajlamosak vagyunk azt feltételezni, hogy médiánk pontosan tükrözi világunk és történelmünk eseményeit, ehelyett túl gyakran csak egy cirkuszi vidámfőnök tükör

iszonyatosan torz képeit látjuk, ahol a kis tételek néha nagyokká alakulnak át, a nagyokat pedig kicsikké. A történelmi valóság körvonalai szinte felismerhetetlen formákká vetemedhetnek, egyes fontos elemek teljesen eltűnnek a lemezről, mások pedig a semmiből jelennek meg. Sokszor utaltam arra, hogy a média teremti meg a valóságunkat, de az ilyen szembetűnő kihagyások és torzítások miatt az előállított valóság gyakran nagyrészt kitalált.

Csak a decentralizált internet térnyerése az elmúlt néhány évtizedben tette lehetővé az ilyen fontos események komoly kivizsgálásához szükséges információk széles körű és szüretlen terjesztését. Az internet nélkül gyakorlatilag egyetlen olyan anyag sem vált volna ismertté, amelyet ilyen hosszan tárgyaltam. Lehet, hogy Osztrovszkij a *New York Times* bestseller-írója közé tartozik a könyveiből egymillió példányban, de az internet előtt soha nem hallottam volna róla.

Amint áttörjük a média elhomályosulásának és torzításának fátylát, világossá válik a háború utáni korszak néhány valósága. Az, hogy a zsidó állam ügynökei és cionista elődszervezetei milyen mértékben követték el a legelterjedtebb nemzetközi bűnözést és az elfogadott hadviselés szabályainak megsértését, valóban egészen rendkívüli, talán kevés párhuzamot találhatunk a modern világtörténelemben. Az, hogy a politikai merényletet államműködésük központi eszközeként használták, még a 13. századi Közel-Kelet Hegyek Öregének hírhedt tevékenységére is emlékeztet, akinek halálos technikái miatt a „gyilkosság” szót kaptuk.

Bizonyos mértékig Izrael nemzetközi helytelen magatartásának folyamatosan növekvő pályája természetes következménye lehet annak a teljes büntetlenségnek, amelyet vezetői régóta élveznek, és szinte soha nem szenvedtek el semmilyen káros következményt tetteikből. Egy kis tolvaj betörést, majd fegyveres rablást és gyilkosságot szerezhet, ha azt hiszi, hogy teljesen mentes minden bírósági szankciótól.

Az 1940-es években a cionista vezetők hatalmas terrortámadásokat szerveztek nyugati célpontok ellen, és meggyilkoltak magas rangú brit és ENSZ-tisztviselőket, de soha nem fizettek komoly politikai árat. Amerika első védelmi miniszterének valószínű meggyilkolását és elnökünk életére tett korábbi kísérletüket a bűnrészes médiánk teljesen eltitkolta. Az 1950-es évek közepén az újonnan alapított Izrael vezetése a Lavon-ügy idején hamis zászlós terrortámadások sorozatába kezdett amerikai célpontok ellen, és még akkor sem kaptak büntetést, amikor ügynökeiket elkapták és tervük kiderült. Ilyen eredmények ismeretében talán nem kell meglepődnünk azon, hogy ekkor kellőképpen felbátorodtak ahhoz, hogy valószínűleg megszervezzék John F. Kennedy elnök meggyilkolását.

A hírhedt 1964-es Tonkin-öbölbeli incidens során egy amerikai hajót, amely Vietnam partjainál ellenséges tevékenységekben vett részt, észak-vietnami torpedócsónakok támadtak meg. Hajónk csekély sérülést szenvedett, és nem esett áldozatul, de az amerikai katonai megtorlás egy évtizedes háborút indított el, ami végül az ország nagy részének elpusztulásához és talán

kétmillió vietnami halálos áldozathoz vezetett.

Ezzel szemben, amikor 1967-ben az izraeli erők szándékosan megtámadták a USS Liberty-t nemzetközi vizeken, amely több mint 200 amerikai katona életét vesztette vagy megsebesítette, ugyanezen amerikai kormány egyetlen válasza a tények tömeges elhallgatása volt, majd ezt követte a növekedés a zsidó állam anyagi támogatásában. A következő évtizedekben Izrael és Moszadja számos jelentős támadást követett el amerikai tisztviselők és hírszerző szolgálatunk ellen, amelyeket végül 1991-ben egy újabb, egy nem kellően hajlékony amerikai elnök elleni merénylet koronázott meg. De egyetlen reakciónk ebben az időszakban a folyamatosan növekvő politikai alázatosság volt.

Noha a több mint hét évtizedes szinte teljes büntetlenség minden bizonnyal szükséges tényező volt Izrael figyelemreméltó hajlandóságában, hogy geopolitikai céljainak elérése során oly erősen támaszkodjon a merényletekre és a terrorizmusra, a vallási és ideológiai tényezők is jelentős szerepet játszhatnak. 1943-ban Yitzhak Shamir leendő izraeli miniszterelnök meglehetősen sokatmondó kijelentést tett hivatalos cionista kiadványában:

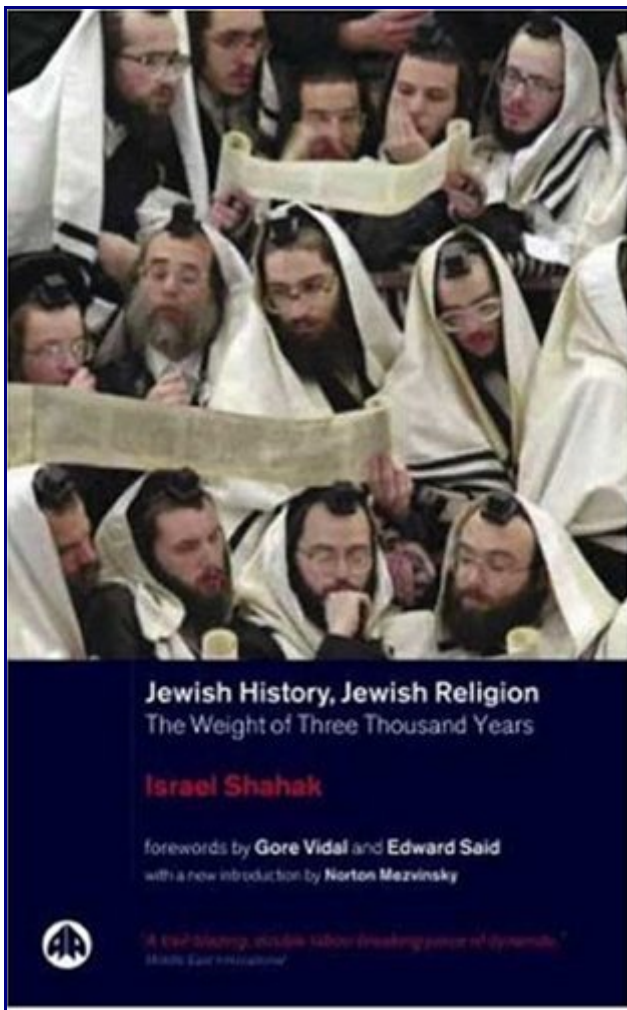
„Sem a zsidó etika, sem a zsidó hagyomány nem zárhatja ki a terrorizmust a harc eszközeként. Nagyon messze vagyunk attól, hogy erkölcsi aggályaink legyenek, ami a nemzeti háborúkat illeti. Előttünk áll a Tóra parancsa, amelynek erkölcsisége felülmúlja a világ bármely más törvényét: „Az utolsó emberig töröld el őket.””

Sem Shamir, sem más korai cionista vezető nem ragaszkodott a hagyományos judaizmushoz, de bárkinek, aki az adott vallási hit valódi tantételeit vizsgálja, el kell ismernie, hogy állításai helyesek. Ahogy 2018-ban írtam :

Ha ezek a rituális kérdések képeznék a hagyományos vallásos judaizmus központi vonásait, akkor az ókor meglehetősen színes és különc továbbélésének tekinthetnénk. De sajnos van egy sokkal sötétebb oldala is, amely elsősorban a zsidók és nem zsidók kapcsolatát érinti, és ez utóbbiak leírására gyakran használják a nagyon lekicsinyítő *goj kifejezést*. Őszintén szólva a zsidóknak isteni lelkük van, a *gójoknak* pedig nincs, mivel pusztán ember alakú vadállatok. Valójában a nem zsidók létezésének elsődleges oka az, hogy a zsidók rabszolgáiként szolgáljanak, és néhány igen magas rangú rabbik időnként kijelentik ezt a jól ismert ténytet. 2010-ben Izrael legkiválóbb szefárd rabbija heti prédikációjával kijelentette hogy a nemzsidók létezésének egyetlen oka a zsidók szolgálata és a számukra végzett munka. Valamennyi nem zsidó rabszolgasorba vonása vagy kiirtása a vallás végső hallgatólagos céljának tűnik.

A zsidó életeknek végtelen értéke van, a nem zsidókénak pedig egyáltalán nincs értéke, aminek nyilvánvaló politikai vonatkozásai vannak. Például egy megjelent cikkben egy prominens izraeli rabbi kifejtette, hogy ha egy zsidónak májra van szüksége, akkor teljesen rendben van, sőt, kötelező is megölni egy ártatlan nemzsidót, és elvenni az övét. Talán nem kell túlságosan meglepődnünk azon, hogy ma Izraelt

széles körben [a szervkereskedelem egyik világközpontjaként](#) tartják számon .

Egy évtizeddel ezelőtti találkozásom Shahak [őszinte leírásával](#) a hagyományos judaizmus igaz tanairól minden bizonnyal egész életem egyik leginkább világot megváltoztató kinyilatkoztatása volt. De ahogy fokozatosan megemésztettem a teljes következményt, mindenféle rejtvény és egymástól független tény hirtelen sokkal világosabbá vált. Volt néhány figyelemre méltó ironia is, és nem sokkal később tréfálkoztam egy (zsidó) barátommal, **hogy hirtelen rájöttem, hogy a náciizmust leginkább úgy lehetne leírni, mint „judaizmust a fickóknak”, vagy talán a kalkuttai Teréz anya által gyakorolt judaizmust.**

Fontos észben tartani, hogy Izrael szinte valamennyi legfelsőbb vezetőjének nézetei erősen szekulárisak, és egyikük sem a hagyományos judaizmus követője. Valójában a korai cionisták közül sokan meglehetősen ellenségesek voltak a vallással szemben, amelyet marxista meggyőződésük miatt megvetettek. Megjegyeztem azonban, hogy ezek a mögöttes vallási tanok még mindig jelentős hatást gyakorolhatnak a való világban:

Nyilvánvalóan manapság aligha olvassák a Talmudot a hétköznapi zsidók körében, és gyanítom, hogy az erősen ortodoxokat és talán a legtöbb rabbikat leszámítva alig egy töredéke van tisztában erősen vitatott tanításaival. De fontos észben tartani, hogy még néhány generációval ezelőtt szinte minden európai zsidó mélyen ortodox volt, és még ma

is azt hiszem, hogy a felnőtt zsidók túlnyomó többségének ortodox nagyszülei voltak. A rendkívül jellegzetes kulturális minták és társadalmi attitűdök könnyen beszivároghatnak egy lényegesen szélesebb populációba, különösen abba, amely nem ismeri ezen érzelmek eredetét, ami fokozza fel nem ismert befolyásukat. A „Szeresd felebarátodat” elvén alapuló vallás lehet, hogy a gyakorlatban működőképes, de lehet, hogy nem, de a „Gyűlöld felebarátodat”-ra épülő vallástól várhatóan hosszú távú kulturális hullámzási hatásai vannak, amelyek messze túlmutatnak a mélyen jámborak közvetlen közösségén. Ha ezer vagy kétezer éven keresztül szinte minden zsidót megtanítottak arra, hogy forrongó gyűlöletet érezzen minden nem zsidó iránt, és a kulturális becstelenség hatalmas infrastruktúráját is kifejlesztette volna, hogy elfedje ezt a hozzáállást, akkor nehéz elhinni, hogy egy ilyen szerencsétlen történelem teljesen megvolt. nincs következménye sem a mai világunkra, sem a viszonylag közeli múltra nézve.

A különféle vallási és kulturális meggyőződést gyakorló országok időnként katonai támadásokat hajtottak végre, amelyekben tömeges polgári áldozatok voltak, vagy merényletet alkalmaztak taktikaként. De az ilyen módszereket az univerzalista elveken alapuló társadalom utálatosnak és erkölcstelennek tekinti, és bár ezeket az etikai skrupulusokat néha túlterheli a politikai célszerűség, részben korlátozhatják e gyakorlatok széles körű elterjedését.

Ezzel szemben az olyan cselekedetek, amelyek korlátlan számú ártatlan pogány szenvedéséhez vagy halálához vezetnek, a hagyományos judaizmus vallási keretein belül semmiféle erkölcsi ellenérzést nem hordoznak, az egyetlen korlát a felderítés és a megtorló büntetés kockázata. A mai izraeli lakosságnak csak egy töredéke érvelhet kifejezetten ilyen rendkívül kemény kifejezésekkel, de a mögöttes vallási doktrína implicit módon áthatja a zsidó állam egész ideológiáját.

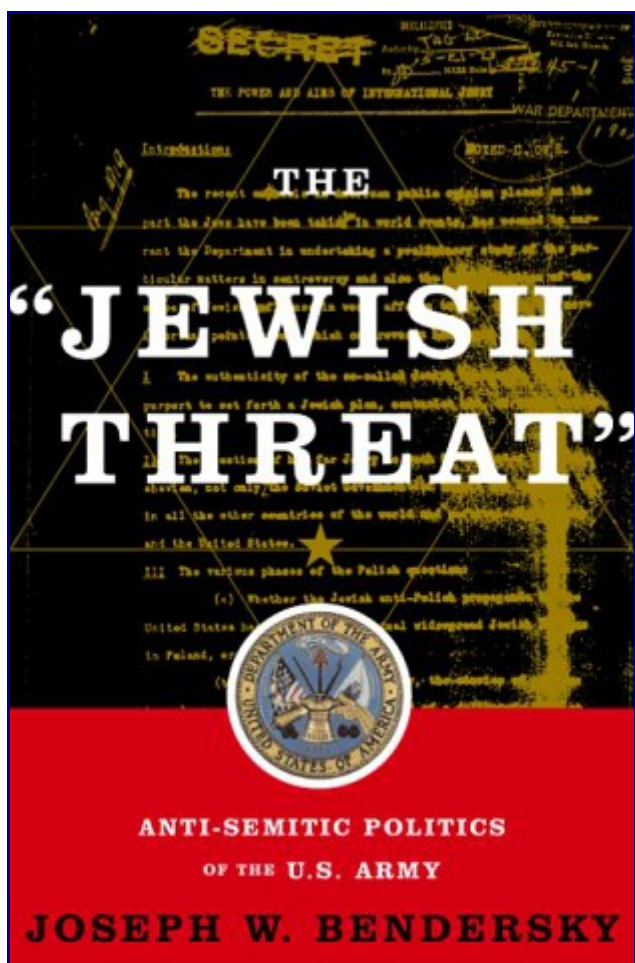
Az amerikai katonai hírszerzés múltbeli perspektívája

Az ebben a hosszú cikkben tárgyalt fontosabb történelmi események alakították mai világunkat, és különösen a szeptember 11-i támadások vezethették Amerikát a nemzeti csőd felé, miközben számos hagyományos polgári szabadságjogunk elvesztéséhez vezethettek. Bár úgy gondolom, hogy az én értelmezésem ezekről a különféle merényletekről és terrortámadásokról valószínűleg helyes, nem kétlem, hogy a legtöbb mai amerikai sokkolónak találná vitatott elemzésemet, és valószínűleg rendkívül szkepticizmussal válaszolna.

Mégis furcsa módon, ha ugyanezt az anyagot bemutatnák azoknak az egyéneknek, akik Amerika születőben lévő nemzetbiztonsági apparátusát vezették a huszadik század első évtizedeiben, úgy gondolom, hogy ezt a történelmi narratívát nagyon elkészerítőnek, de aligha meglepőnek ítélték volna.

Tavaly véletlenül olvastam egy lenyűgöző kötetet, amelyet 2000-ben adott ki Joseph Bendersky

történész, a holokausztkutatások szakértője, és figyelemre méltó megállapításait [egy hosszú cikkben taglaltam](#):

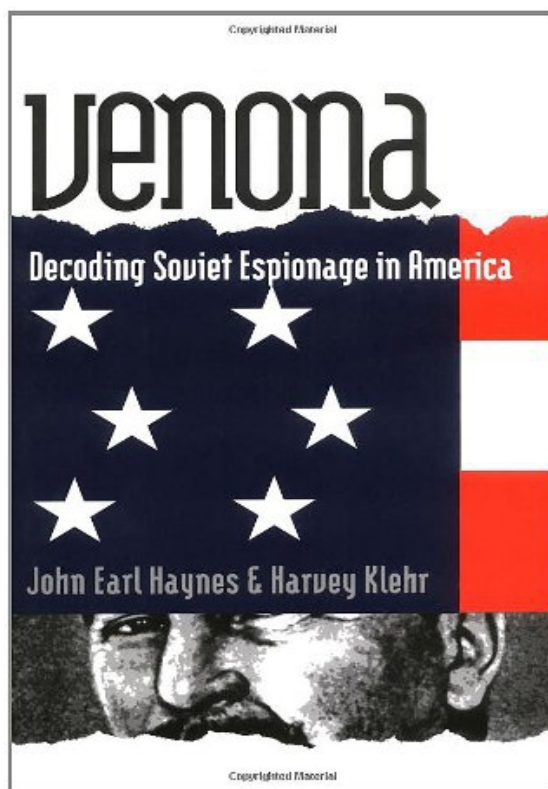
Bendersky tíz teljes évnyi kutatást szentelt könyvének, kimerítően bányászta az amerikai katonai hírszerzés archívumát, valamint több mint 100 magas rangú katonai személyiség és hírszerző tiszt személyes iratait és levelezését. [A „Zsidófenyegetés”](#) több mint 500 oldalon, köztük mintegy 1350 lábjegyzeten keresztül terjed, és a felsorolt archív források csak hét teljes oldalt foglalnak el. Alcíme: „Az Egyesült Államok hadseregének antiszemita politikája”, és rendkívül meggyőzően támasztja alá, hogy a huszadik század első felében és még azután is az amerikai hadsereg és különösen a katonai hírszerzés legfelsőbb rangjai nagymértékben támogatták azokat a fogalmakat, amelyek ma már általánosan elutasítják, mint „antiszemita összeesküvés-elméleteket”.

Leegyszerűsítve, az Egyesült Államok katonai vezetői azokban az évtizedekben széles körben úgy vélték, hogy a világot közvetlen fenyegetés fenyegeti a szervezett zsidóság részéről, amely megragadta az irányítást Oroszország felett, és hasonlóképpen megpróbálta felforgatni Amerikát és a nyugati civilizáció többi részét.

Noha Bendersky állításai minden bizonnyal rendkívüliek, hatalmas mennyiségű meggyőző bizonyítékot szolgáltat alátámasztására, idézve vagy összefoglalva több ezer titkosított titkosszolgálati aktát, és tovább támasztja ügyét sok érintett tiszt személyes levelezéséből.

Véglegesen bebizonyítja, hogy ugyanazokban az években, amikor Henry Ford kiadta vitatott sorozatát, a Nemzetközi zsidót hasonló ötletek, de sokkal élesebb élükkel, mindenütt jelen voltak saját hírszerző közösségünkben. Míg Ford többnyire a zsidó tisztességtelenségre, visszaélésekre és korrupcióra összpontosított, katonai hírszerzési szakembereink úgy tekintettek a szervezett zsidóságra, mint halálos fenyegetésre az amerikai társadalomra és általában a nyugati civilizációra. Innen származik Bendersky könyvének címe.

A Venona projekt végleges bizonyítéka volt a szovjet kémtevékenység hatalmas

kiterjedésének Amerikában, amelyet sok fősodorbeli újságíró és történész sok évtizeden át rendszeresen tagadott, és kulcsfontosságú titkos szerepet játszott az ellenséges kémhálózat felszámolásában is az 1940-es évek végén és elején. 1950-es évek. De Venona csaknem egy évvel születése után majdnem kifulladt. 1944-ben a szovjet ügynökök tudomást szereztek a kulcsfontosságú kódtörő erőfeszítésről, és nem sokkal ezután elintézték, hogy a Rooseveltt Fehér Ház utasítást adjon ki a projekt leállítására, és a szovjet kémkedés felderítésére irányuló minden erőfeszítés felhagyására. Az egyetlen ok, amiért Venona túlélte, lehetővé téve számunkra, hogy később rekonstruáljuk annak a korszaknak a sorsdöntő politikáját,

Ez a tiszt Carter W. Clarke ezredes volt, de Bendersky könyvében az ő helye sokkal kevésbé kedvező, mivel az antiszemita „klikk” kiemelkedő tagjaként írják le, akik a narratíva gonoszait alkotják. Valójában Bendersky különösen elítéli Clarke-ot, amiért az 1970-es években még mindig hitt a *Jegyzőkönyvek* lényegi valóságában, idézve egy 1977-

ben egy testvértisztnek írt leveléből:

Ha egy nagy – átkozottul nagy IF-et, ahogyan a zsidók állítják, Sion Vének Jegyzőkönyveit – az orosz titkosrendőrség kifőzte, miért van az, hogy már annyi minden megvalósult, és határozottan támogatja a *Washington Post* és a *New York Times* .

Történészeink bizonyára nehezen tudják megemészteni azt a figyelemre méltó tény, hogy a létfontosságú Venona-projektért felelős tiszt, akit önzetlen elhatározása megmentett a Rooseveltt-kormányzat általi pusztulástól, valójában egész életén át hitte a *Vének Jegyzőkönyveinek fontosságát. Sion* .

Tegyünk egy lépést hátra, és helyezzük el Bendersky megállapításait a megfelelő kontextusba. Fel kell ismernünk, hogy a kutatásai által lefedett korszak nagy részében az Egyesült Államok Katonai Hírszerzése alkotta Amerika nemzetbiztonsági apparátusának csaknem az egészét – egyenértékű a CIA, az NSA és az FBI egyesített rendszerével –, és mind a nemzetközi, mind a hazai biztonságért felelős volt. bár ez utóbbi portfóliót az 1920-as évek végére fokozatosan átvette J. Edgar Hoover saját terjeszkedő szervezete.

Bendersky évekig tartó szorgalmas kutatása azt mutatja, hogy ezek a tapasztalt szakemberek – és sok vezető tábornok – évtizedeken át szilárdan meg voltak győződve arról, hogy a szervezett zsidó közösség fő elemei könyörtelenül összeesküdtek, hogy megragadják a hatalmat Amerikában, megsemmisítsék hagyományos alkotmányos szabadságjogainkat, és végül uralkodni az egész világon